

agrupació

talaia

excursionista

VILANOVA I LA GELTRÚ

REVISTA D'EXCURSIONISME

GENER-FEBRER-MARÇ 1994

AUTO MOTO

JOSEP BERTRAN

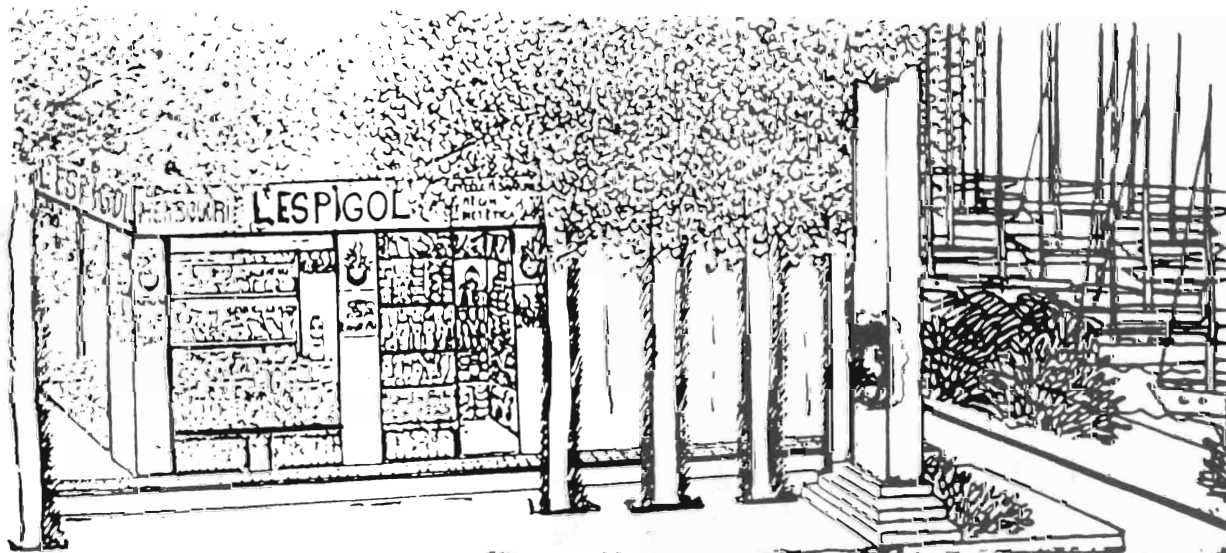
Reparació de l'automòbil i motocicletes

Cabanyes, 11
Tel. 893 65 72

08800 VILANOVA I LA GELTRÚ

— ATENCIÓ SOCIS! —

**AMB LA PRESENTACIÓ DEL CARNET DE SOCI DE L'A. E. TALAIA,
TINDREU LA MÀ D'OBRA GRATUÏTA EN REALITZAR EL CANVI
D'OLI DEL VOSTRE COTXE. NOMÉS ABONAREU ELS MATERIALS.**

HERBOLARI L'ESPIGOL

Herbes, Dietètica, Formatges i Especialitats

Rambla de la Pau, 103 - Tel. 815 13 11

08800 Vilanova i la Geltrú

Adherida a:
Federació d'Entitats
Excursionistes de Catalunya
Federació Catalana
d'Espeleologia
Federació Catalana
d'Esports d'Hivern

AGRUPACIO EXCURSIONISTA TALAIA

Carrer Comerç, 4
Tel. 893 12 57
08800 Vilanova i la Geltrú
CIF G-58124702

Nº 243 REVISTA
D'EXCURSIONISME

GENER-FEBRER
MARÇ 94

EDITORS

Agrupació Excursionista Talaia

PRESIDENT

Salvador Butí i Papiol

SECRETARI

Lluís Forgas i Serra

REDACCIO

Secció de Cultura

DIRECCIO

Josep Blanes

EDICIO

Blanca Forgas

MAQUETA

Josep Blanes

PUBLICITAT

Virtut Castro

COL.LABORADORS

Vicenç Carbonell

Josep Voltà

Toni Sagarra

Salvador Butí

M. Carme Barceló

Joan Sivill

Antoni Ordovàs

Josep M. Also

IMPRESSIO

Gràfiques Llopart

Sant Antoni, 63

Sant Sadurní d'Anoia

Tel. 891 03 12

DIPOSIT LEGAL

B-24619-90

PREU DE VENDA

250 PTA

Els articles publicats en aquesta revista sempre expressen l'opinió dels autors i no reflecteixen la de la Junta Directiva de l'Agrupació ni de la Redacció. En tot cas, l'A.E. Talaia donarà a conèixer el seu parer a través de les editorials o en articles o notes signades per la Junta.

Foto portada:

36ª Marxa Social per Descripció:
Enlairada dalt la carena,
l'ermita de St. Miquel d'Olèrdola
mentre els caminaires venien del
Pla dels Albats. Foto: F. Casas

SUMARI

- 4 **EDITORIAL**
Equip de Redacció
- 5 **36ª MARXA D'ORIENTACIO PER DESCRIPCIO**
Antoni Sagarra
- 13 **EL PLAER DE L'ESQUI NORDIC**
Paco Moya (Secció Esquí)
- 14 **EL PELADET. Via "Baby Boom"**
Angel Vedo
- 20 **CRONICA DE COTARRO TALAIENC**
Equip de Redacció
- 23 **LA 6ª CAMINADA POPULAR ENS ACOSTA AL MAS DE L'ESQUERRER**
Toni Sagarra
- 27 **L'AGRUPACIO VOL ASSENTAR DEFINITIVAMENT LA TENDA**
Antoni Ordovàs
- 30 **I DE SOBTE, L'ESCALADA**
Teresa Sabrà
- 32 **El "hobby" d'aquest hivern LES TORRATXES VILANOVINES**
Joan Lluís Sivill i Vergès
- 36 **EL PI TORRAT I EL PI DE LA VELLA**
Vicenç Carbonell
- 37 **Abadies occitanes (11) SANT HILAIRE**
Salvador Butí
- 40 **De l'Anoia al Baix Cinca CAN MAÇANA-MONTGROS-MONTSERRAT**
Josep Blanes
- 45 **De l'Anoia al Baix Cinca MONESTIR DE MONTSERRAT-COLLBATO-PIERA**
Blanca Forgas
- 48 **De l'Anoia al Baix Cinca PIERA-EL BADORC-SANT PERE SACARRERA**
Blanca Forgas
- 51 **G.E.A.M. - CAMPAMENT D'HIVERN 94**
Joan Toledano (GEAM)
- 53 **EL PAISATGE ALS MUSEUS DE VILANOVA I LA GELTRU**
Josep M. Also
- 55 **NOTICIARI**
Equip de Redacció

Amb conveni amb: Generalitat de Catalunya
Departament de Benestar Social

AJUNTAMENT DE VILANOVA I LA GELTRÚ

Consell Comarcal del Garraf

L'A.E. Talaia, des de sempre, ha tingut la vocació de ser una entitat arrelada, responsablement i solidàriament, a l'entorn i a la ciutat de la qual forma part.

En aquesta línia, no solament acceptem col·laborar en aquelles iniciatives que se'ns proposen, sinó que intentem ser dinamitzadors de tot allò que creiem que val la pena per a la ciutat i la millora de la qualitat de vida dels ciutadans, en el sentit que nosaltres donem a aquesta qualitat.

Un exemple recent d'aquesta forma d'actuar és la nostra participació en la Comissió Municipal del Medi Ambient, en la qual, a part de formar-ne part convidats per la pròpia institució, treballem, escollits per votació, en la comissió permanent que és el marc on s'elaboren i preparen les propostes que, posteriorment, el consell debatrà i, si ho considera oportú, faran seves.

En realitat, el poder del Consell Municipal del Medi Ambient és nul i serveix només per aconsellar i proposar actuacions al Ple, el qual no està obligat a escoltar. No obstant, no deixa de ser una forma d'intervenció de la societat civil en el món dels polítics i un camí perquè aquells sectors no vinculats ni pressionats per plantejaments massa vegades aliens, facin sentir la seva veu.

L'A.E. Talaia representa una línia de conducta tolerant i dialogant en el tarannà però a la vegada dura i inflexible en aquells aspectes que es relacionen amb la preservació del medi ambient, entès en el sentit més ampli que hom pot donar als termes.

Des d'aquestes ratlles, volem fer participants a tots els nostres associats en aquesta tasca i encoratjar-los perquè ens facin arribar els problemes i inquietuds que sobre el tema puguin tenir.

Editorial

36a MARXA D'ORIENTACIO PER DESCRIPCIO CANYELLES-ST.MIQUEL D'OLERDOLA

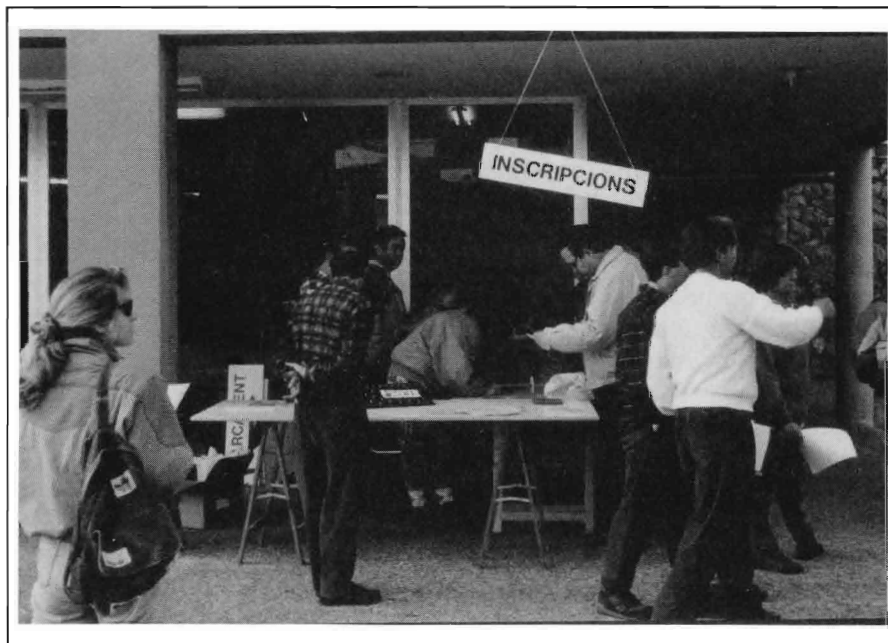
El passat dia 13 de març se celebrà una nova edició de la Marxa d'Orientació per Descripció. Ha estat la 36a edició a nivell social i la 21a intersocial i, avui per avui, la marxa que recull la participació més elevada de Catalunya. Es ben cert que per a recollir 159 equips participants hi intervenen diversos factors i, possiblement, la proximitat geogràfica en sigui el més important. Però si al darrere no hi hagués una voluntat col·lectiva de fer les coses ben fetes i d'intentar corregir els errors -que també n'hi ha- de l'edició precedent, aquest aspecte no seria suficient.

L'itinerari d'aquest any ha estat dur; en som conscients, però, a vegades, per lligar diversos indrets interessants cal salvar desnivells notables. Sabem que ha agradat, però també que els 13503 metres, que hom recomanà que es fessin en 3 h 51' 30" i 1 h 7' de temps neutralitzat (3,499 km/h de promig), semblava una distància molt més llarga de la que en realitat fou.

Amb la intenció de repartir els premis en finalitzar la prova, preveïem de donar la sortida al primer equip a dos quarts de vuit en punt, sota el porxo del Casal Municipal de Canyelles. L'itinerari s'iniciava travessant el nucli antic de la vila, sortint del pla de l'església cap al barri de les Quintanes, davant la Font de Bertran de Canyelles; travessava el fondo de la Comella i, per darrera la casa del Pinar, enfilàvem un corriol boscós paral·lel a la carretera fins a la Roca Foradada, on s'havia entaforat el control de pas 1. Cal reconèixer que en aquest control, tot i ésser el primer, no s'havia previst que s'hi concentrés

tanta gent. La represa fins als plans de Cogullada tampoc era gens fàcil. Vora la masia de Cogullada (control B), s'hi establí el servei d'esmorzar. Cal remarcar la millora respecte a l'any passat que ha dut a terme el mateix equip: Chapeau!

Algunes dreceres en el descens (control de pas 2) fins a la fondalada de Cogullada per emprendre la costeruda ascensió fins a Segarrulls (control C). A partir d'aquí, un entretingut corriol ens menava fins a la Font de Fontanilles

La sortida de la Marxa al Casal de Canyelles. Foto: F. Casas

Masia Cogullada. Arribada d'uns marxadors al control B. Foto: F. Casas

(control D), on brolla una aigua excel·lent. Una nova ascensió fins a una torre d'alta tensió i seguïem planejant fins al bucòlic paratge de la Font de l'Alba (control E); el control de pas 3 que s'hi havia situat tenia ganxo i més dels que el varen obviar hi haurien caigut si els equips no s'hi haguessin presentat tan agrupats. A l'entrada del recinte monumental d'Olèrdola, s'hi havia situat el control F, obrint un parèntesi de 25' autoneutralitzats per visitar els vestigis de la població ibèrica i també romana, amb l'obligatorietat de visitar l'església i marcar el control de pas 4.

El següent control, molt proper a l'anterior, era al Pla dels Albats, just al davant de l'enderrocada capella romànica de Santa Maria, vorejada de tombes antropomorfes de dimensions ben variables, per bé que la majoria són d'infants.

Seguidament planejàvem per bon camí vers la serra de l'Aliga, amb bones vistes de l'església i panorama obert a llevant i a migdia. Més endavant l'organització tingué l'acudit de fer-nos passar per dins d'una foradada que traspassa d'un vessant a l'altre de la muntanya, per davallar sobre la mateixa conducció d'aigua fins al llit del fondal on s'hi havia situat el control H. Un cop assolida novament la serra de Cogullada, ens acostàvem fins a Cal Domingo, amb un control ben predisposat a complir amb la seva missió...

Faldejàvem les Costes de Canyelles fins a emprendre la decidida ascensió cap a les Penyes de l'Escofet, que els amics del GEAM, després de tantes vies obertes i cursets organitzats, han acabat per anomenar "La Facu" (de facultat, llicenciatura, etc.). Déu n'hi do aquesta pujada quan la marxa es trobava a les acaballes...! Un afegit fet entrar per força, però l'indret mereix ésser visitat per la bona vista que proporciona i per l'història d'aquestes roques tan lligades a la nostra Entitat.

La Font del Bosc és una altra vorada interessant, per bé que tampoc proporciona aigua a l'assedegat participant. Abans del darrer control

L'organització, amatenent, repartia entrepans als marxadors al control B. Foto: F. Casas

El control C a la masia de Segarrull. Foto: F. Casas

El control D a la Font de Fontanilles. Foto: F. Casas

de neutralització (J), hi havia el setè de pas. A partir d'aquí, només una llarga i distreta passejada fins al mateix punt de partida.

Si hem de fer una valoració crítica de la prova, no podem obviar la congregació de la Roca Foradada i la duresa global de l'itinerari malgrat la reduïda llargada (gairebé 14 quilòmetres). Tanmateix l'endarreriment d'alguns equips cuers menà a un retard en el temps previst per a la presentació de les classificacions provisionals; malgrat això es van atendre totes les reclamacions. D'altra banda, cal treure importància a les reclamacions d'un veterà equip igualadí pel fet de ser l'únic cas i curiosament reincident en la singularitat. Sense llevar la possible raó de la queixa que poguessin tenir, hauria calgut estar dins el context de la prova i no haver expressat proves manifestes de menyspreu, perquè de ben segur no ens ho mereixem.

En el vessant positiu cal esmentar el mateix itinerari, ja que a pesar dels sobtats desnivells, hem de creure -per les manifestacions rebudes- que va agradar molt i va ser motiu per mostrar raconades desconegudes a la majoria de participants. Dins l'ordre tècnic, reafirmar la solidesa en totes les facetes que acaben per donar a la nostra marxa una categoria indiscutible, producte dels múltiples i variats esforços de molts voluntaris que extremen la diligència en la seva aportació. Cal esmentar també les col.laboracions puntuals d'altres seccions de l'Entitat i del GREV, les facilitats que donaren els reponsables del Casal de Canyelles, la Creu Roja, els voluntaris forestals i la mateixa presència de l'alcalde de Canyelles.

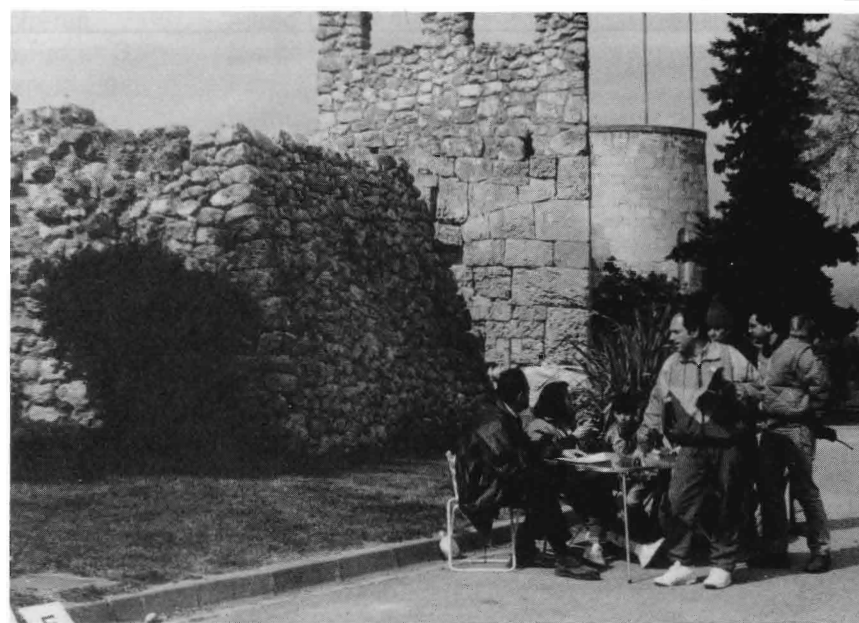
El repartiment de premis fou el més esplèndid que s'havia fet mai i va en consonància amb l'alta participació, que supera encara la de l'any passat:

153 equips classificats
5 equips desqualificats
1 equip de premsa

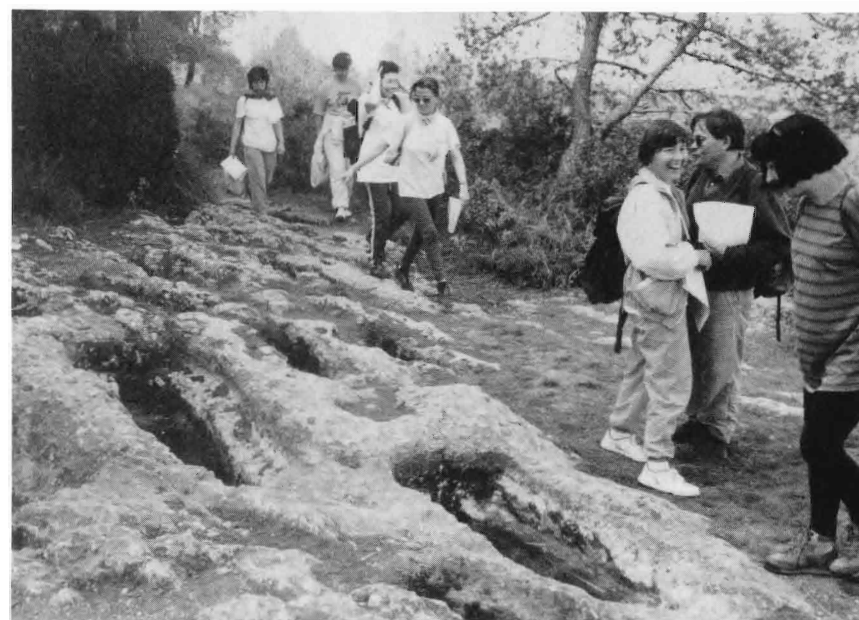
TOTAL 159 equips participants

El control E a la bonica raconada de la Font de l'Alba. Foto: F. Casas

Al castell d'Olièrdola hi havia el control F. Foto: F. Casas

Marxadors passant pel costat de les tombes antropomorfes al Pla dels Albats. Foto: F. Casas

La Marxa s'ha guanyat a pols un prestigi dins les activitats del concert social, avalat per la nombrosíssima participació que la recolza. Ara ve el repte per als organitzadors de saber trobar la fórmula de descongestió en la sortida perquè la Marxa obeeixi al seu esperit, és a dir, que els participants s'orientin per la descripció de l'itinerari que se'ls facilita i no pas per l'actuació dels equips que el precedeixen. Cal trobar aquest sistema innovador i saber mantenir la Marxa en el nivell assolit.

Antoni Sagarra i Mas
Grup de Marxes

La M. Carme i el Lluís, informatitzant les dades de la classificació. Foto: B. Forgas

Com a cloenda, el repartiment de premis al final de la Marxa. Foto: B. Forgas

**UTILITZEU ELS SERVEIS I PRODUCTES QUE
US OFEREIXEN ELS NOSTRES ANUNCIANTS
ELLS COL.LABOREN A LA NOSTRA REVISTA**

**RESULTATS DE LA XXXVI MARXA SOCIAL D'ORIENTACIO PER DESCRIPCIO
I XXI INTERSOCIAL (13 de març de 1994)
SOCIAL TALAIA**

Ordre	Dorsal	E Q U I P		Entitat	Punts
1	71	Rafael Burcet	Jaume Miravent	Talaia	20
2	33	Josep M. Casas	Conxita Soler	id.	21
3	43	Eduard Montané	Lurdes Pascual	id.	23
4	46	Artur Montaner	Montserrat Sendra	id.	23
5	160	Jordi Montoliu	Joan Fuentes	id.	23
6	87	Roser Muela	Josep Planas	id.	24
7	85	Antoni Penna	Carles Gómez	id.	24
8	132	Maria Planas	Ramon Martí	id.	25
9	133	Vicenç Ferrer	Pau Artús	id.	25
10	157	Roger Ventosa	M.C. Olegario	id.	25
11	123	Alfred Contreras(jr)	Angels Parés	id.	26
12	118	Susanna Guimerà	Mireia Arnal	id.	26
13	56	Manel Orriols	Xavier López	id.	26
14	40	Elisabet Muñoz	M. Assumpta Guevara	id.	27
15	109	Ketti Viñals	Joan Raventós	id.	28
16	4	Eloi Contreras	Alfred Contreras	id.	28
17	139	Marcel.lí Ferrer G.	Margarida Paterna	id.	29
18	21	M. Assumpta Baig	Pere Corominas	id.	30
19	83	Eulàlia Poch	Bernat Salvador	id.	32
20	120	Pere Artigas	Concepció Reixach	id.	32
21	135	Josep Corella	Pau Corella	id.	32
22	102	Fina Campamà	Josep Pagès	id.	32
23	76	Josep Albà	Primitiu Cucurella	id.	33
24	154	Xavier Cruells	Xavier Noés	id.	33
25	29	Roger Baig	Pau Baig	id.	33
26	147	Marta Castelló	Maria Aluja	id.	33
27	125	Miquel Bernadó	Carolina Roig	id.	34
28	68	Isabel Romeu	Rosa M. Borbonès	id.	36
29	30	M. Carme Escuer	Xavier Galisteo	id.	37
30	35	Ramon Huguet	Pruvi Recasens	id.	38
31	104	Pere Fernández	Agustí Poch	id.	39
32	63	Marta Dalmau	Manel Dalmau	id.	39
33	137	David Hernández	Daniel Forgas	id.	41
34	74	Maribel Garrigó	Ricard Vilanova	id.	41
35	11	Miquel Alcaraz	Franc Alcaraz	id.	41
36	61	Lluïsa Coloma	Paco Moya	id.	43
37	8	Ramon Also	Ignasi Also	id.	43
38	9	Oscar Salvat	Manel Montoliu	id.	43
39	51	Jordi Candela	Modesta Carabantes	id.	44
40	126	Carles Jordà	Josep Vidal	id.	45
41	69	David Soler	Maite Baquedano	id.	46
42	114	Joan Martí	Encarna Torras	id.	47
43	106	Tina Moya	Júlia Ferrer	id.	48
44	19	Domingo Trullàs	Alfons Trullàs	id.	48
45	155	Rogeli Martin	Antoni Martí	id.	48
46	49	Aleida Guimerà	Jaume Guimerà	id.	48
47	117	Dolors Farreras	Jofre Capdevila	id.	49
48	3	Francesc Muntaner	Montserrat Ferret	id.	49
49	91	Teresa Roger	Lurdes Salvador	id.	50
50	1	Eliseo Oltra	Jalil Jalali	id.	51
51	28	Joan Alsina	Valentí Mairal	id.	52
52	34	Ramon Falcó	Roser Gómez	id.	52
53	84	Guillem Alsina	Josep Miquel Alba	id.	54
54	93	M. Dolors Vidal	Cristina Franco	id.	55
55	13	Llorenç Torner	Roser Vallverdú	id.	55
56	7	Carles Munts	David Sánchez	id.	57

57	108	Aida Toledano	Pau Rubio	id.	58
58	143	Damià Pérez	M. Dolors Borrull	id.	59
59	163	Cristòfol Soler	Francesc Llorac	id.	59
60	47	Carme Forgas	Cristina Forgas	id.	60
61	116	Rosa Adsuar	Isidre Llobet	id.	61
62	45	Josep Bertran	Sagrario Layos	id.	61
63	70	Teresa Pujol	Salvador Baig	id.	62
64	153	Montserrat Porcar	Angels Marro	id.	62
65	119	Jordi Moncho	Monica Mila	id.	63
66	14	Jaume Ayza	Mireia Sivill	id.	63
67	44	Núria Forgas	Carme Oltra	id.	63
68	12	Juli Curià	Ramona Vila	id.	66
69	138	Oriol Pagès	Andreu Roig	id.	71
70	92	Cristina Carreras	Noemi Prat	id.	73
71	112	Isidre Rigual	Carme Mestres	id.	74
72	103	Arcadi Pijuan	Gisela Volkenroth	id.	89
73	82	Fèlix Hernández	Encarna Borrell	id.	98
74	115	Núria Alba	Marta Elias	id.	99
75	98	Florenci Oliva	Irene Travesset	id.	100
76	152	Carme Soler	Evelia Casado	id.	101
77	121	Jaume Planas	Carme Silvestre	id.	114
78	146	Enric Figuera	Celi Gargallo	id.	118
79	99	Casimir Massana	Neus Cuadras	id.	118
80	20	Rosa Grifell	Ginesta Guindal	id.	121
81	86	Felipe Laborda	Angels Mas	id.	134
82	136	Ramona Gallart	Francesc Soler	id.	215

NO CLASSIFICATS

83	168	Jordi Casas	Francesc Casas	Prensa	---
84	169	Pere Masdeu	Marta Masdeu	Talaia	---

INTERSOCIAL

Ordre	Dorsal	EQUIP		Entitat	Punts
1	17	M. Lluïsa Domingo	Magdalena Escala	C.E. Molins	22
2	81	Manel Ventura	Glòria Riba	C.N. Igualada	24
3	77	Marta Alcalà	Albert Arbós	C.E. Blaus	28
4	100	M. Teresa Montfort	Antoni Gómez	C.E. Molins	30
5	164	Loreto Almirall	Ricard Baquès	C.E. Sitges	33
6	41	Gener Aymamí	Elisa Tomàs	U.E.C. Sants	34
7	142	Lluís Pintado	Núria Gómez	C.E. Molins	34
8	32	Roger Domingo	Ramon Casas	F.E. Barcelona	35
9	2	Núria Ricart	Emília Velasco	U.E.C.	36
10	73	Marc Beramendi	Josep Armengol	C.E. Blaus	37
11	130	Marta de la Penya	Angelina Busquets	C.E.P.	37
12	64	Diego López	Francesc Pascual	C.E. Sitges	39
13	101	Lluís Fructuoso	Joan Jubero	U.E.C. Sants	40
14	25	Lluís Mayoral	M. Angel Querol	C.E. Blaus	41
15	62	Manel Aparicio	M. Pilar Nieves	U.E.C. Sants	42
16	105	Joan Bascompte	Jordi Bascompte	U.E.C. Sants	42
17	10	Vinyet Baquès	Ricard Baquès	C.E. Sitges	43
18	15	Carles Alcalà	Oriol Alcalà	C.E. Blaus	46
19	66	Jaume Montoliu	Anna Montoliu	C.E. Blaus	50
20	36	M. Angels Castro	M. Josep Telles	U.E.C. Sants	52
21	65	Lluís Barrachina	Pilar Barrachina	C.E. Molins	52
22	79	Joan Tutusaus	Marta Almirall	C.E. Sitges	52
23	161	Albert Delafuente	Joan Llorens	C.E. Sitges	53
24	38	M. Pilar Vinyals	Josep M. Castellarnau	U.E.C. Olesa	53
25	128	Joan Esquerrer	Xavier Esquerrer	C.E. Blaus	54
26	58	Josep Campmajor	Anna Campillo	C.E. Molins	56
27	167	Josep Ricard	Gemma Maset	U.E.C. Sants	56

28	23	Montserrat Lleonard	M. del Mar Aparicio	U.E.C.	58
29	166	Josep Bolea	Silvia Taron	C.E. Sitges	58
30	27	Xavier Massana	Robert Massana	C.E. Sitges	61
31	31	A. Felipe	Enric Nebleza	C.E. Sitges	66
32	60	Josep Iglesias	Joan Padrisa	U.E.C. Sants	66
33	97	Francesc Lucas	Rafael Escobar	C.E. Molins	74
34	5	Xavier Castellarnau	Maria Vázquez	U.E.C.	79
35	110	Enric Viver	Oscar Viver	U.E.C. Sants	80
36	145	X. Bricollé	Josep Sánchez	C.E. Sitges	80
37	165	Loreto Baquès	Juanjo	C.E. Sitges	85
38	78	Robert Macias	F. Alcantud	C.E. Sitges	103
39	48	Carles Fuentes	Lluís Carlos Martí	U.E.C. Sants	111
40	141	Josep Figueras	Jordi Figueras	C.E. Sitges	112
41	111	Lluís Domingo	Rosa Milà	F.E. Barcelona	125
42	75	Joan Miró	Marta Ventós	U.E.C. Sants	132
43	50	Rafael Vázquez	Antonia Muñoz	U.E.C. Olesa	175
44	158	Jacint Riu	Enric Cala	U.E.C. Sants	175

NO CLASSIFICATS

45	53	Carles Montoliu	Maite Carrillo	C.E. Blaus	---
46	24	Miquel Cuatrecases	Montserrat Ribas	C.N. Igualada	---
47	140	Ester Queral	Alex Bardolet	C.E. Molins	---

CLASSIFICACIO PER CLUBS (3 MILLORS EQUIPS)

1	C.E. MOLINS	86 PUNTS
2	C.E. BLAUS	106 PUNTS
3	U.E.C. SANTS	110 PUNTS
4	C.E. SITGES	115 PUNTS

ALTRES

Ordre	Dorsal	EQUIP		Entitat	Punts
1	42	Mercedes Caveró	M. Marrase	Vilanova	31
2	131	Joan Masip	Maite Grifell	Unió Vilanovina	32
3	72	Paco Escribano	Núria Valls	Unió Vilanovina	34
4	124	Llorenç Fuster	M. Victòria Valentines	Vilanova	35
5	151	J. Anton Rovira	Pepita Bertran	Canyelles	38
6	26	Miquel Angel Ibañez	Oriol Ibáñez	Unió Vilanovina	39
7	67	Josep Marín	Josefa Martín	GER	40
8	144	Miquel Ruiz	Consuelo Cuadra	Vilanova	41
9	39	Antoni Márquez	Ricard Belascoain	Unió Vilanovina	41
10	59	Francesc Jasanada	Josep Jasanada	Unió Vilanovina	41
11	89	Eulàlia Carnicer	Ester Inglada	Vilanova	47
12	148	Carles Robert	Oriol Toledano	Vilanova	48
13	113	Lluís Pujol	Conxita Socias	Unió Vilanovina	48
14	55	Josep Moya	Teodora Rodríguez	C.S. Ribetà	50
15	107	Lluís Coll	Josep M. Cuadras	C.S. Ribetà	52
16	127	Jaume Gavalda	Roser Baig	GER	53
17	150	Susagna Samarra	Marta Catalan	Vilanova	54
18	162	Ester Ivern	Andreu González	Vilanova	54
19	159	Xavier Massana	Nuria Milà	Vilanova	60
20	54	Jordi Rius	Sergio Aguilera	Vilanova	67
21	37	LLuís Casademont	Lluís Casademont	GER	69
22	88	Angels Lorente	M.C. Marrugat	Vilanova	72
23	96	David Sabrià	Josep Sabrià	Unió Vilanovina	81
24	94	Antonio Almedo	Mercè Botella	Vilanova	85
25	16	Jaume Rosselló	David Ferrer	Unió Vilanovina	93
26	122	Avet Curià	Joan Ramon	GER	94
27	90	Griselda Llaó	R. Donald	Vilanova	176

NO CLASSIFICATS

28	129	Mercedes López	Manel Estrada	Vilanova	---
----	-----	----------------	---------------	----------	-----

QUADRE D'ORGANITZACIO

Itinerari:	Lluís Daviu, Toni Sagarra, Jani Ferrer, Manel Vidal	
Descripció de l'itinerari:	Blanca Forgas	
Relat complementari:	Vicenç Carbonell	
Mapa a quatre tintes:	Toni Sagarra	
Repartiment de controls:	Jani Ferrer	
Horaris:	Toni Sagarra	
Trofeus:	Manel Massana, Manel Vidal	
Material divers:	Joan Mañé, Pilar Bertran	
Equip que obrí marxa:	Blanca Forgas, Pilar Meléndez, Pitu Blanes, Josep Carbonell	
Equip escombra:	Pilar Bertran, Joan Mañé i Jani Ferrer	
Inscripció i documentació:	Virtut Castro, M. Carme Barceló i Lluís Forgas	
Esmorzar:	Delfina Garcia, Paca Sánchez, Ramon López, Pep Torras	
Equip informàtic:	Lluís Forgas, M. Carme Barceló	
Sistema de megafonia:	Manel Massana	
Control Sortida	Casal de Canyelles	Salvador Butí, M. Carme B., Antoni S., Virtut C., Jani F.
Control A	La Miranda	Jordi Martí i membres del G.R.E.V.
Control B	Masia Cogullada	Ramon L., Delfina G., Pep T., Paca i Anna Sánchez, Jaume i Teresa Carbonell, Vicenç C., Rosa Raventós, Joan Sivill, Gemma Capdet
Control C	Masia Segarrull	Marina Massó, Josep Elias, Roser Grifoll, Rosa Farriol, Oscar Forgas
Control D	Font de Fontanilles	A. Ordovàs, Montserrat M., Vicky F., Teresa Fuster, Enriqueta Castañer
Control E	Font de l'Alba	Salvador Butí, M. Carme Barceló, Virtut Castro, Antoni Sagarra
Control F	Entrada Castell Ol.	Xavier Capdet, Josep M. Also i Dolors Lacasa
Control G	Pla dels Albats	Josep M. Sánchez, Petri Pérez, Manel Montoliu, Paquita Albet
Control H	Fons de la Riera	Marcel·lina Simón, Manel Vidal
Control I	Cal Domingo	Lluís Daviu, Jesús Santacana, Xavier Salleras, Josep Osuna
Control J	Font del Bosc	Andreu Usieto, Maria Aragonès, Agnès Callejón, Joan Guinovart
Control Arribada	Casal de Canyelles	Pitu Blanes, Salvador B., M. Carme B., Antoni Sagarra, Virtut C.
Control de Pas 1	Roca Foradada	Xavier Conesa (G.R.E.V.)
Control de Pas 2	Drecera Cogullada	Jordi Forgas
Control de Pas 3	Font de l'Alba	Montserrat i Marta Sagarra i Elisenda Butí
Control de Pas 4	St. Miquel Olèrdola	Salvador Artigas, Pilar Elias i Núria Sagarra
Control de Pas 5	Mina d'aigua	Jordi Vidal, Joan Rodríguez, Laura Gimeno, Pere Dot (G.E.T.)
Control de Pas 6	La Facu	Antoni Castelló, Andreu Ferrer i altres membres G.E.A.M.
Control de Pas 7	Drecera Font Bosc	David Vidal, Rosa M. Simón

PEL QUE FA ALS PREMIS, AGRAIM LA COL.LABORACIO DE

Generalitat de Catalunya, Diputació de Barcelona, Ajuntament de Canyelles, Ajuntament de Vilanova i la Geltrú, Impremta Ramon Falcó, La Mulassa, AKO Electrònica, Rellotgeria Ortiz, Caixa de Terrassa, Caixa del Penedès, Trofeus Cisneros, SUMCO, Alema, Venta Catálogo, Coop. Materials del Garraf, Ferreteria Olivella, Cicles Iturat, Marisol, Tiplay.

I MOLT ESPECIALMENT LA COL.LABORACIO DE LA CREU ROJA I DELS VOLUNTARIS FORESTALS

24 D'ABRIL DE 1994
INSTITUT D'ESTUDIS PENEDESENCS (IEP)
42 excursió a peu pel Penedès
VILADELLOPS-EL PAPIOL-CAN MOLES-
CAN TRABAL-LES GARRIGUES
Sortida: a les 9 del matí, a la plaça de la Font de Viladellops

EL PLAER DE L'ESQUI NORDIC

Nascut com un mitjà de locomoció en els països nòrdics a l'inici de l'era cristiana -val a dir que molt abans ja es practicava als Urals-, no va ser fins a l'arribada del segle XIX que l'esquí va deixar enrere la seva raó d'ésser per esdevenir una activitat lúdica. La representació més antiga que es coneix, que reproduïx un home sobre unes taules, va ser trobada a la part septentrional de Noruega i té prop de 4000 anys d'antiguitat. El cert és que dues taules de fusta eren el mitjà idoni per desplaçar-se d'un lloc a l'altre en les dures condicions climatològiques del llarg hivern, ja que permetien lliscar suaument damunt la neu sense enfonsar-s'hi.

Els experts daten els inicis de l'esquí vers el 1850, és en aquesta època que la utilització moderna de l'esquí comença a introduir-se a Catalunya. En un principi la seva incidència va ser molt petita, però amb el pas dels anys la seva popularitat va anar creixent. Així, d'aquells inicis tímids i elitistes -fa uns anys era força freqüent associar aquesta activitat amb l'univers "pijo"- en l'actualitat en queda ben poca cosa. Es calcula que 700.000 catalans practiquen l'esquí almenys un dia a l'any i, de ben segur, que més d'un estaria d'acord en fer-ho més sovint si no fos pels diners.

Encara que per a molts catalans el món de l'esquí es redueixi a la modalitat alpina, existeix una altra pràctica esportiva

d'hivern que, malgrat que no és tan espectacular i arriscada com l'anterior, sí que garanteix als seus practicants unes indubtables sensacions de benestar i plaer: l'esquí nòrdic.

D'entrada s'ha de dir que l'esquí nòrdic garanteix importants beneficis per al cos humà, gràcies al gran nombre de músculs que hi intervenen i que fan treballar aeròbicament els sistemes cardíoc-vascular

circumstància hagi afavorit la imatge de l'esquí nòrdic més aviat per a persones grans- ja que cadascú pot practicar-lo com li sembli millor.

Segurament que molts catalans canviarien d'opinió si el practiquessin. En el panorama de l'esquí nòrdic, cal dir que va ser la Seu d'Urgell la ciutat capdavantera i promotora d'aquesta modalitat esportiva. Al seu voltant s'articula la concentració d'estacions d'esquí nòrdic més important del vessant sud del Pirineu: Sant Joan de l'Erm, Lles, Tuixén/La Vansa i Arànsér, que sumen més de 120 km de pistes i formen la Mancomunitat d'Esquí de Fons de l'Alt Urgell i la Cerdanya. El mapa d'estacions d'esquí nòrdic es complementa amb Bonabé: 25 km de pistes, Tavascan: 17 km de pistes en el Pallars Sobirà i Guils-Fontanera amb uns 40 km de pistes a la Cerdanya.

ADRECES D'INTERES:

Guils i la Fontanera:
Tel. (972) 830015
Sant Joan de l'Erm:
Tel. (973) 352162
Salardú:
Tel. (973) 645030
Arànsér:
Tel. (973) 515194
Bonabé :
Tel. (973) 626038
Tavascan:
Tel. (973) 623000
Tuixén: Tel. (973) 370030

Esquí nòrdic a Font Romeu. Foto: Josep Blanes

i respiratori. Per aquesta raó es tracta d'un esport recomanat per a totes les edats -pot ser que aquesta

Paco Moya
Secció d'Esquí

EL PELADET

VIA "BABY BOOM"

LA REINA DEL MONTSEC

Feia dies que volíem obrir la Via al Peladet, ja que sempre que hi escalàvem vèiem la línia màgica.

Un dia, escalant a les Bagasses, es veia una cordada al Peladet. Ja em pensava que ens havien robat la via, però no. Dies després hi havia una nova via, la Necròpoli, oberta per la vella escola, el meu amic Albert Gómez i els seus col·legues.

El gener passat, després de baixar del túnel de Viella per falta de gel a les cascades, com de costum, vam anar a repetir la Via Necròpoli, una de les primeres repeticions, el Jaume, el Pepitu i jo, anava per la part esquerra de la línia màgica.

La família del GEAM va creixent i a les noves generacions els anem dedicant les noves vies: la primera, per la filla de la Isabel i el Jordi Lozada, l'any passat obrírem una via nova a Roca Regina, la via Ariadna. Oberta tota per baix en plan Big Wall, encara no té segona ascensió, tota la paret ha sortit amb escalada lliure, la via és equipada totalment amb spits i parabolts, bonica escalada però amb la pedra una mica groga, com és costum a la part esquerra de la Regina on hi ha les vies Aries i Seira.

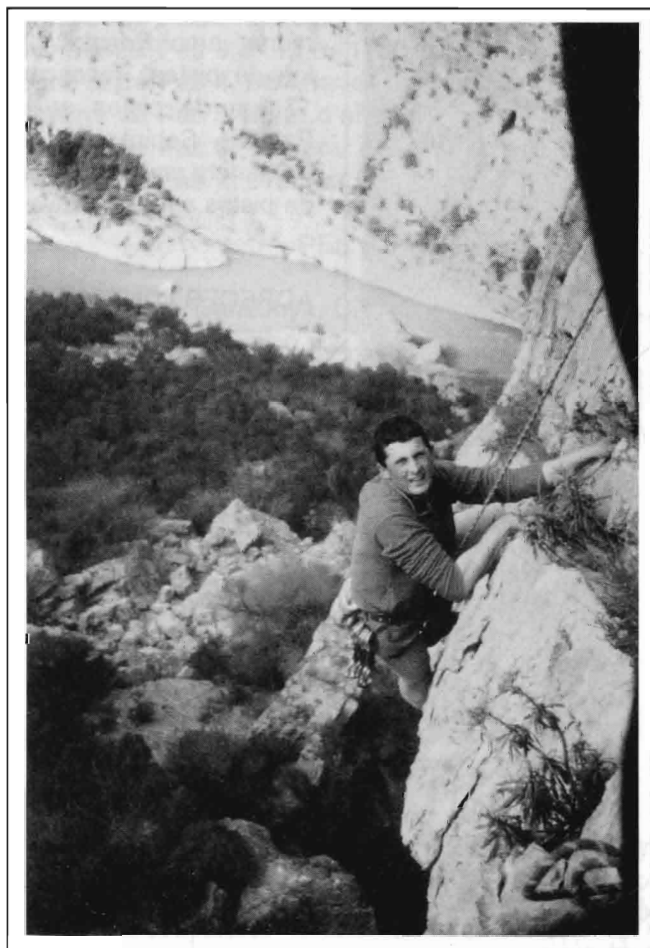
La família es multiplica, ara li toca al fill de la Isabel i el Jaume, es diu Marc, el seu pare està a punt d'encadenar un 8º i la Via Baby Boom és la idònia. Se'ns ha esca-

pat de les mans, com en el seu dia fou la Via Destellos.

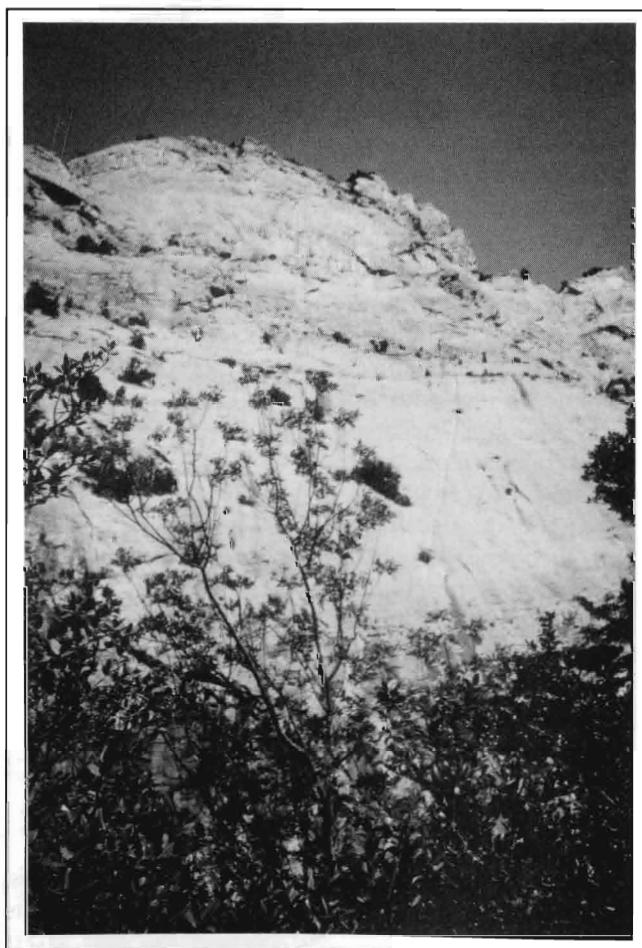
Compren les xapes i parabolts al Joaquim, xapes 2001 com la via. El primer cap de setmana pugem el Jaume, el Pepitu i jo: petate, cordes i màquines. Escalem la via Empacho de Garnacho, jo pujo a Jumars i vaig apianant el 'petate' amb totes les cordes.

Busquem el punt idoni al cim per muntar el primer ràpel. Es despenja el Pepitu, afina un flanqueig petit i es col·loca enmig de la línia màgica, reunió, corda fixa i comença l'obra.

Es va fent de nit, però anem muntant les reunions i anem deixant

El Jaume Soler a la via Baby Boom a Terradets. El Peladet. Foto: Angel Vedo

La paret del Peladet. Foto: Angel Vedo

TERRADETS - EL PELADET

VIA : "BABY BOOM"

200 M ¿8a?

Material: 20 cintes

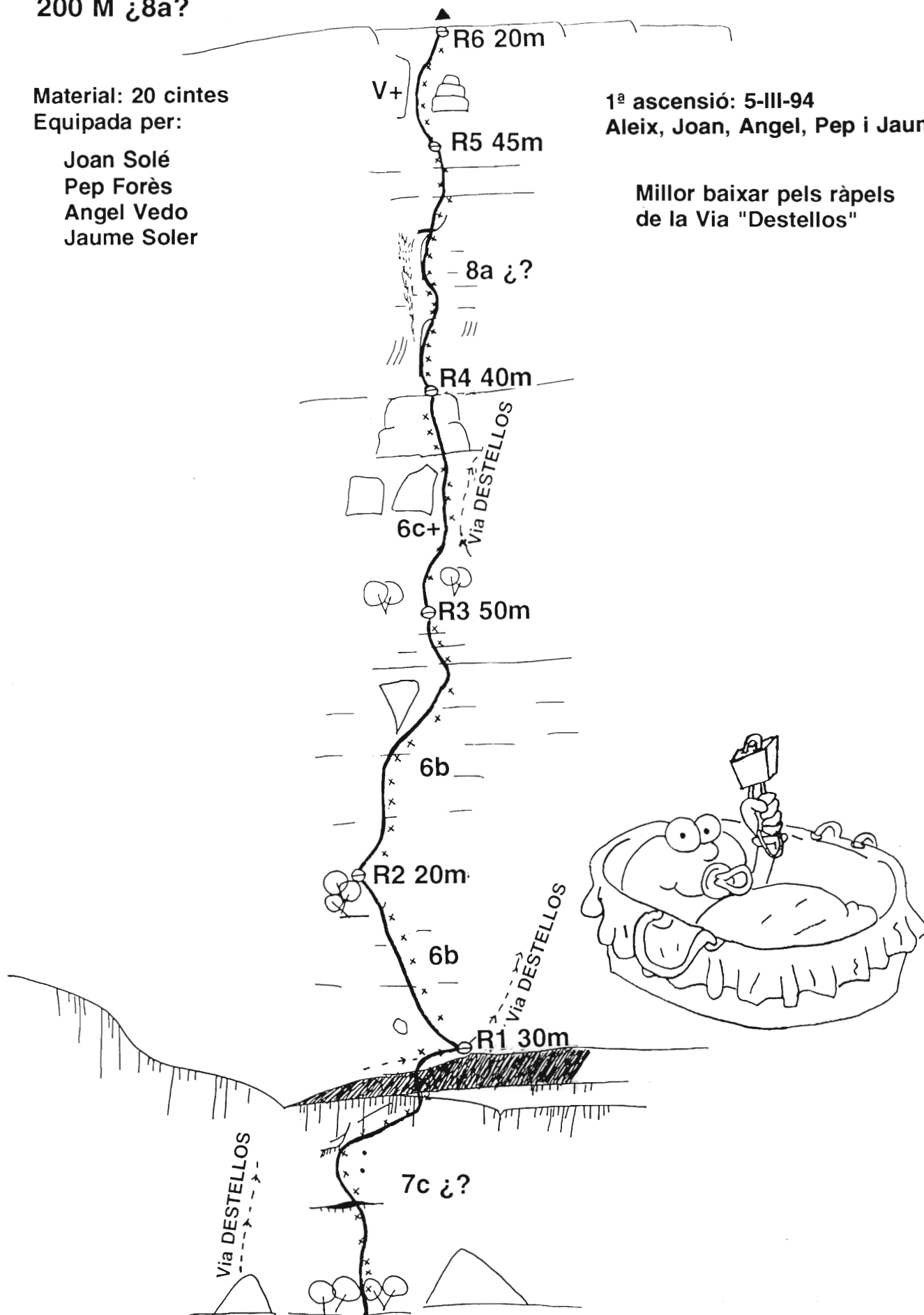
Equipada per:

Joan Solé
Pep Forès
Angel Vedo
Jaume Soler

1ª ascensió: 5-III-94

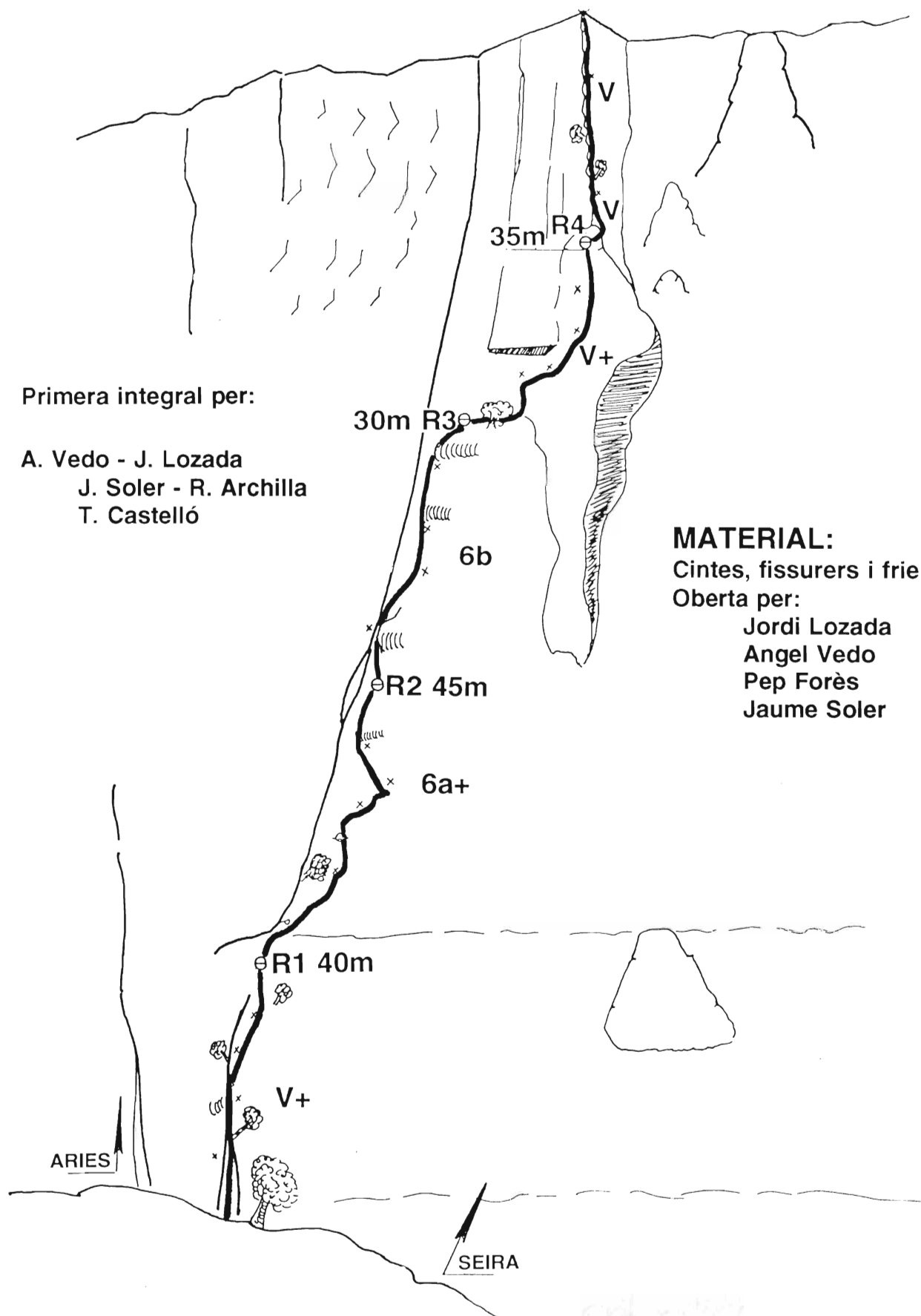
Aleix, Joan, Angel, Pep i Jaume

Millor baixar pels ràpels
de la Via "Destellos"

ROCA REGINA VIA "ARIADNA"

190 m 6b

Primera integral per:

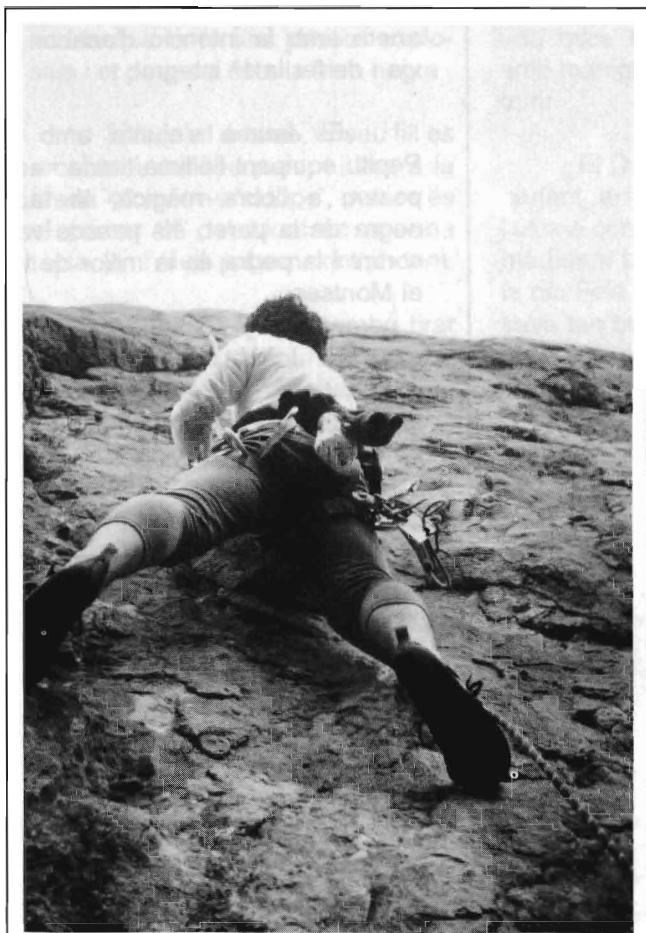
A. Vedo - J. Lozada
J. Soler - R. Archilla
T. Castelló

MATERIAL:

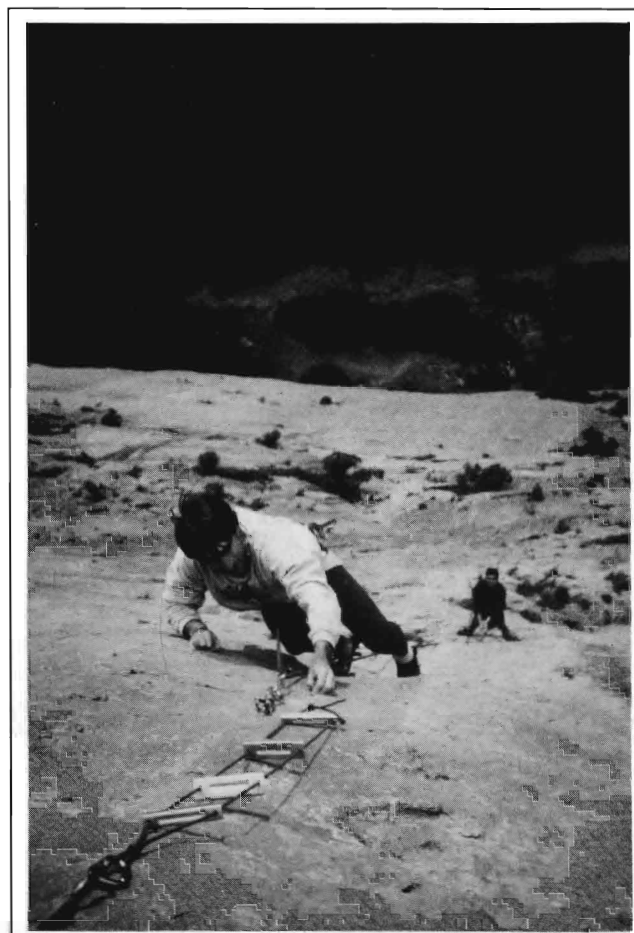
Cintes, fissurers i friends

Oberta per:

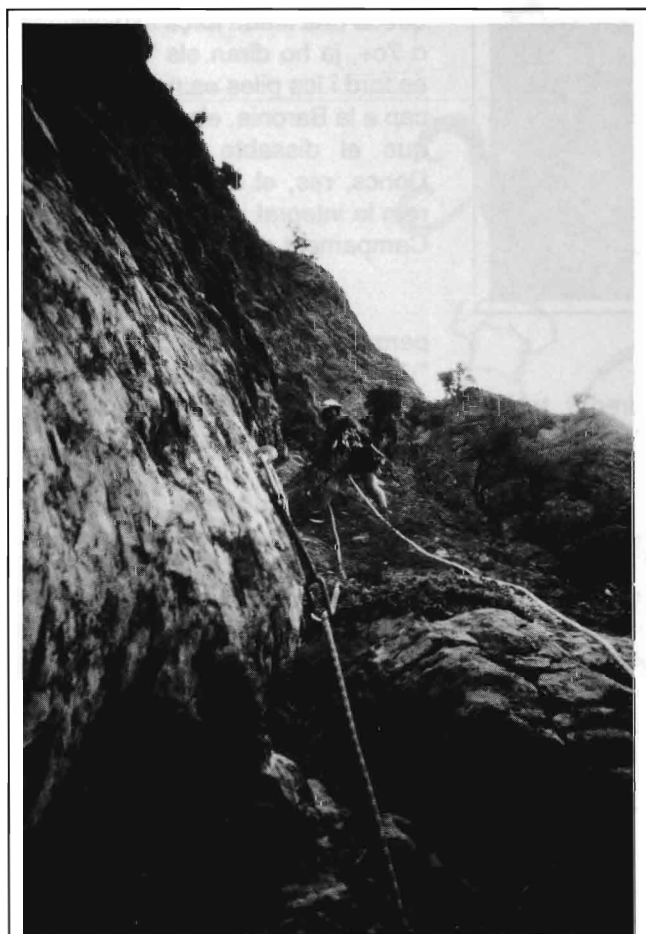
Jordi Lozada
Angel Vedo
Pep Forès
Jaume Soler

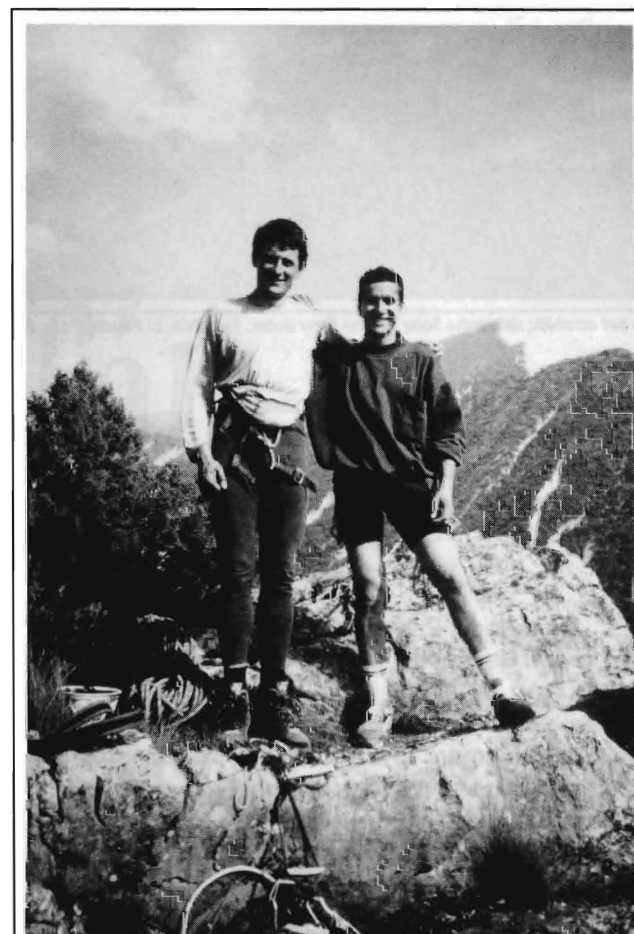
L'Alex Olegario superant un pas a la Via Baby Boom a Terradets. El Peladet. Foto: A. Vedo

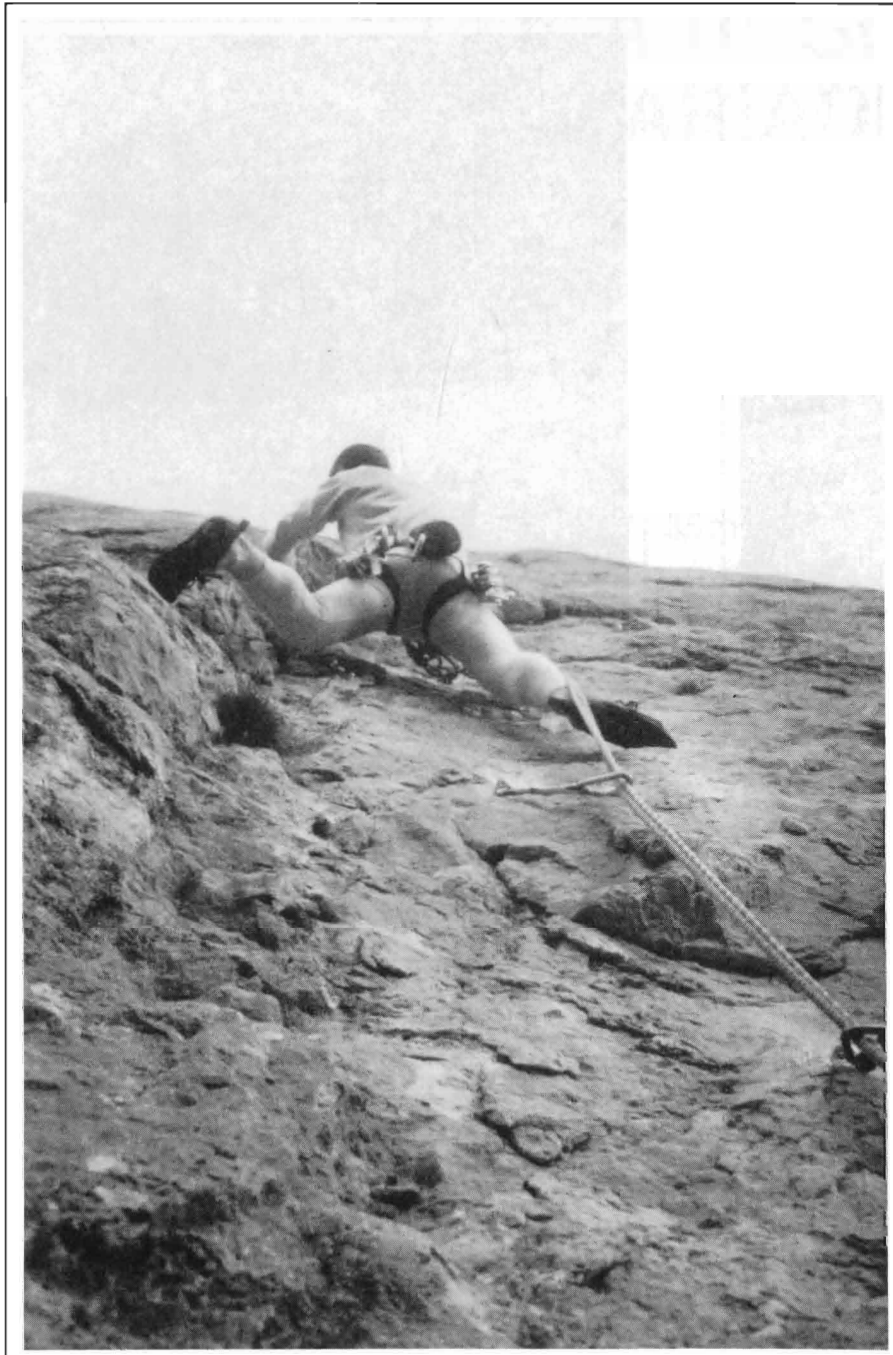
El Joan Solé, del Vendrell, a la Via Baby Boom a Terradets. El Peladet. Foto: Angel Vedo

El Pep Forès (del Vendrell) a la Via Ariadna de la Roca Regina. Foto: A. Vedo

El Jaume i el Pep F. cotois després d'assolir la Via Ariadna. Roca Regina. Foto: A. Vedo

Un pas acrobàtic del Jaume Soler a la Via Baby Boom. Terradets. El Peladet. Foto: A. Vedo

tota la paret equipada amb cordes fixes, el pitjor dia ja està superat, de nit a la carretera, Hostal del llac, carmanyoles, ens posem 'a tope' de menjar i un bon vi.

Diumenge. Està ennuvolat, fa vent a les Bagasses, la gent desapareix cap a Vilanova de Meià i nosaltres ens enfilem cap al Peladet. Pujo a Jumars el Gran Sostre, em fa una mica de pal el fregament de la corda, però com els nostres col·legues d'espeleo, un segment o com es digui, màquina, parabolt i s'acaba la por.

Comença a pedregar, tota la paret es mulla igual que nosaltres, el Jaume i jo estem a la reunió. "Pepitu, que marxem". Però ell està acostumat a escalar amb el Joanet. Res, ens esperem. Mitja hora i el sol surt altra vegada. El Pepitu prova la segona i jo la tercera. Anem marcant les xapes. Maquineta i la deixem equipada. La Baby Boom va agafant color. Dos ràpels i ja estem a la base de la paret. Una bona menjada a la Baronia i cap a casa.

Hi tornem el cap de setmana següent, aquest cop els 'quatre

magnífics': el Joanet, el Pepitu, el Jaume i jo. Portem dues màquines, anem amb la intenció d'acabar la via i de fer la 1ª integral.

El Jaume s'ajunta amb el Pepitu equipant l'última tirada i ens posem a l'obra màgica, la taca negra de la paret, els passos van sortint i la pedra és la millor de tot el Montsec.

El Joanet i jo equipem la quarta tirada, la provo i després entre els dos l'anem equipant, la bateria de la màquina del NIFO s'acaba (ah, per cert, li donem les gràcies per deixar-nos la màquina!), i l'últim parabolt el posem en plan artesanal. Es broma!

Altra vegada la "puput", ja és de nit, jo m'escapo i baixo fins al peu de la paret, la via queda acabada però encara li volem donar més adrenalina.

Diumenge al matí. Un bon esmorzar a l'Hostal del llac i pugem la tartera. Volem començar la via per un intent que començava per un gran sostre. Li tibo jo de primer pels spits vells. Muntem un top-rop i equipem la tirada amb parabolts i queda una tirada força explosiva: 7c o 7c+, ja ho diran els 'masters'. Ja és tard i les piles es noten. Marxem cap a la Baronia, els bombers diuen que el dissabte que ve lliuren. Doncs, res, el dissabte que ve farem la integral i després pujarem al Campament d'Hivern.

Pugem al matí, enredo l'Aleix perquè vingui, ens trobem tots a los "Vendres", també puja el "Dudu". Com de costum, un bon esmorzar: "seques amb botifarra".

Fa un dia molt guapo, muntem les cordades, a mi em toca amb el Jaume i l'Aleix. Pugem nosaltres primer, començo jo, arribo a la reunió i li tibo l'Aleix, després el Jaume. Llàstima! Li queda un pas per encadenar, el Joanet i el Pepitu posen "Sicadur", alguna presa solta i ens queda un principi de via ancestral.

La segona i la tercera són perfectes, unes plaques guapíssimes, les xapes una mica separa-

des, però guai! Per cremar l'adrenalina la quarta té uns passos explosius i et poses a sota la taca negra.

Li toca al Jaume, el seu fill es recordarà del seu pare. Li tiba a la tirada 40 metres 'a tope', potser és el primer 8º del Montsec en una tàpia, jo i l'Aleix pugem com podem.

Al Joanet li toca també tirar de la corda a la taca i no s'esperava el que li tocava. "Jaume, això pot ser un 8a o un 8b" -al.lucinava.

L'última tirada, la més fàcil, un 5+ però ja es noten molt les molles.

Per fi, tots al cim, s'acaba el dia, foto de rigor. Ràpels per la Destellos, ja tenim les "puputs" com

és normal anant amb el Joanet. Fa una mica de vent i fred per anar amb màniga curta però m'haig d'endurir.

El Dudu és al peu de la paret parlant amb els gripaus, controla l'última corda, baixem agafats de la mà fins a la carretera, són les 9 de la nit. Feia temps que no m'ho passava tan bé en una paret escalant i amb una gent encantadora.

La Via Baby Boom passarà a la història com a la Mare del Montsec.

Via "Baby Boom", oberta per:

-Joan Soler, Pep Forès del Vendrell,
-Jaume Soler i Angel Vedo, del
GEAM de l'A.E. Talaia.

1ª integral:

Jaume Soler, Aleix Olegario, Angel Vedo, Pep Forès, Joan Soler.

Via "Ariadna", oberta per:

-Pep Forès del Vendrell,
-Jordi Lozada, Jaume Soler, Angel Vedo, del GEAM de l'A.E. Talaia.

1ª integral:

Roger Archilla, Toni Castelló, Pep Forès, Jaume Soler i Angel Vedo.

Angel Vedo

CURSET D'INICIACIO A L'ESCALADA

del 28 d'abril al 15 de maig

Classes teòriques: els dijous. Pràctiques: els caps de setmana
ORGANITZA: G.E.A.M.

Crònica del "cotarro" talaïenc

ASSEMBLEA GENERAL ORDINÀRIA DE SOCIS DE L'ENTITAT

El 29 de gener tingué lloc, com és habitual per aquelles dates, l'Assemblea General Ordinària de Socis, on es donà compte d'allò que més ha destacat en el transcurs de l'any, sobretot de l'activitat de les Seccions i les que ha organitzat directament la Talaia. El President, en Salvador Butí, féu un repàs exhaustiu de tots els esdeveniments haguts durant l'any, allargant-se el suficient perquè s'acabés d'imprimir mentrestant l'estat de comptes, que no s'havia pogut preparar amb antelació suficient.

Potser no caldrà detallar aquestes activitats ja que les coneixeu a través de les pàgines de la Revista; només donar, en tot cas, les xifres econòmiques que ens facilità el sots-president en Pitu Blanes.

Cal esmentar que l'exercici 93 donava un excel·lent superàvit, però que calia aclarir, perquè en el compte de Resultes es reflectien uns ingressos atípics com foren les "derrames" per al local social i alhora una minva de les despeses i també per la compra de béns mobles que engreixaven el nostre patrimoni però als quals no havíem destinat una partida comptable al Pressupost i s'havien pagat des de Caixa.

Al Balanç es notava un augment a l'Actiu, perquè tot i l'amortització de l'immobilitzat, cal comptar que ja hem pagat un bocí del local social.

Posteriorment a l'Assemblea s'han posat les xifres en el lloc que els pertocava i la liquidació del Pressupost del 93 era de 4.401.025 pessetes en ingressos i de 4.190.872 en despeses i amortitzacions, amb un superàvit de 210.153 pessetes, mentre el Balanç s'equilibrava a 12.484.957 pessetes de l'Actiu i el Passiu. Per al proper

exercici, l'actual, s'ha previst també equilibrat en 4.590.000 pessetes en Ingressos i Despeses, pressupost que fou aprovat sense cap esmena.

Una Assemblea de tràmit que transcorregué amb tota normalitat i de la qual, si alguna cosa cal destacar, són les explicacions que es feren de les gestions realitzades pel que fa al local social i de les quals hem donat puntual informació, i el missatge que deixà entreveure el president sobre la necessitat que es vagin integrant nous membres a la junta directiva i que per a les properes eleccions es doni el relleu a l'actual equip que ara ja porta més de nou anys al capdavant de la nostra Talaia.

CAPITOL DE DEFUNCIONS

Lamentablement aquest trimestre ens hem de fer ressó d'una sèrie d'òbits que han afectat una colla de socis ben coneguts a casa nostra.

Ens ha deixat, víctima d'una ràpida dolència, la Victòria Busquets, esposa del Ricard Sabaté, els quals han estat assidus participants a les excursions de GR. També el Sergi Candela ha tingut la dissort de perdre una filla seva. Així mateix abandonava aquest món el Mingo Vedo, el qui fou actiu espeleòleg i fins i tot candidat, en una ocasió, a la presidència de l'Entitat; si bé ara ja feia una bona temporada que s'havia apartat de la nostra activitat, encara recordem el seu pas per la Talaia.

I altres socis ben actius també han perdut els seus familiars més estimats, que ens han deixat a una edat ben avançada; així el Xavier Salleras perdia la seva mare, l'Andreu Usieto també i el mateix ocorria al Ramon Martí, mentre que el Salvador i l'Assumpta Baig perdien el seu pare. No cal dir que des d'aquestes pàgines renovem la nostra condolència a tots els socis i els seus familiars i amics. I dispen-

seu-nos si ens hem oblidat d'algú, en tot cas els esmentats són els únics de qui hem tingut notícia.

CANVI DE JUNTA AL GET

El passat gener els del grup d'espeleo van canviar, o millor dit, van fer un desplaçament dels càrrecs de junta, ja que continuen essent els mateixos de sempre. El que no van aconseguir és que algú es fes càrrec de la presidència, per la qual cosa es constitueixen en junta gestora. Perquè el grup tiri endavant s'ho han repartit així:

Secretària: Núria Santacana
Tresorer: Lurdes Montoliu
Material: Jordi Vidal
Biblioteca: Joan Rodríguez
Fotografia: Jesús Santacana

EL CARNAVAL? MOLT BE, GRACIES!

Doncs, Déu n'hi do! Enguany es pot dir que hem anat "cap per mans". Un Carnaval força lluit, que va començar amb una Xatonada com cal, muntada pels de la Comissió i elaborada per la Sra. Pepi. Ens hi vam llepar els dits! I després, l'enviat especial de Sa Majestat en Carnestoltes, en Bernat del Manton, cantava la canya -i molt ben cantada- a més de quatre socis eixerits. La merengada final, que sempre emmerdava el local, ens ho vam muntar amb els de l'"Agrup" (Balls Populars) previ reptre amb solemne declaració de guerra, a una batalla de merenga a la plaça de Pau Casals -a mig camí dels respectius locals-, que fou d'allò més collonut. Llàstima que una inoportuna relliscada de la Marcellina interrompés la batalla quan tothom havia quedat emblanquinat. Era una ferida de veritat en aquella guerra incruenta. Després de diverses vicissituds, férem arribar la víctima a l'hospital d'on sortí l'endemà amb uns punts al cap.

A l'"Arriv" del Carnestoltes, com sempre, no hi forem presents, però el diàbale ens vam muntar al

Crònica del "cotarro" talaienc

nostre local la 2ª edició de la Loto Carnaval, la desfilada de disfresses de socis, que, amagats darrera la carota, el nombrós públic assistent hagué d'identificar enmig d'un esclat de rialles. La conya arribà a límits insospitats a l'hora del repartiment dels premis, amb articles carnavalesco-sicalíptics...

El diumenge a les Comparses, tot i haver-se venut unes quantes americanes noves, fórem menys parelles que a l'any passat, però, això sí, ens ho passàrem d'allò més bé. Llàstima que durant la primera part plogués i deixés els comparsers ben remullats. A l'hora d'esmorzar tothom eixugava americanes i mantons davant les estufes del local. A la segona part, quan ja lluia el sol, es recuperà allò que no s'havia fet abans, per entrar finalment la bandera a la Plaça de la Vila on, després de la batalla de caramels, la cerimònia de col·locar les llaçades es féu llarga i farragosa, ja que els comparsers, en aquella hora, ja tenen ganes de marxar de la Plaça. Caldrà posar-hi remei i cal que la Federació d'Entitats del Carnaval en prengui nota.

Els Cors de Carnestoltes, que sortiren el dilluns, també foren d'allò més lluit. Tant els que realitzen les lletres de les cançons, com la dinàmica directora, i, per què no, les 'cultivades' veus dels nostres cantaires, aconseguiren reeixir d'una coral que es munta i es desmunta cada Carnaval. Un llarg recorregut per places i carrers i alguns establiments amics i fins i tot una actuació al pati del Cellar de Can Pujol, on el Canal Blau ens filmà per a la posteritat... Si bé l'intent d'actuar al Teatre Principal es veié frustrat per la decisió de no obrir al públic del seu Gerent en Bienve Moya, amb gran sorpresa fins del propi Alcalde, que anava disposat a escoltar-nos, a nosaltres i als altres "Coros". Nosaltres ens limitàrem a cantar les nostres satíriques cançons enmig de la Rambla davant les portes tancades del Teatre.

Al Vidalot tothom anà pel seu compte, però el Dimecres de Cendra, a l'Enterro de la Sardina, hi participaren moltes de les nostres desconsolades vídues carnavalesques. No hi patiu, Carnestoltes tornarà a ressucitar l'any vinent.

ELS DEL G.E.A.M. ORGANITZEN UN CURSET D'ESCALADA

Per al mes d'abril, els escaladors del GEAM han decidit organitzar un curset per a la iniciació a l'escalada i tenen previstes tres sessions de teòrica al local social i tres sortides de pràctiques a diverses escoles d'escalada.

Per als cursetistes que es vulguin inscriure, cal dir que la inscripció costarà 15.000 pessetes, quantitat que inclou l'assegurança d'accidents i un mínim de material d'iniciació.

LA TALAIA, MEMBRE DE LA COMISSIÓ MUNICIPAL DEL MEDI AMBIENT

La Talaia participa activament en aquesta Comissió Municipal, fins i tot ha estat elegida, juntament amb els del APMA i l'Institut d'Estudis Penedesencs per constituir la Comissió Permanent. Darrerament dos temes han acaparat l'atenció d'aquesta comissió: l'agressió als fons marins per l'extracció de sorra a les costes de Sitges i Vallcarca, amb la consegüent aparició de munts d'algues de posidònia oceànica a les nostres platges, i l'oposició majoritària d'aquesta Comissió al traçat de la nova Autopista que ens ve del Garraf. Però aquest darrer tema sembla que entra en discrepància amb l'opinió de l'equip de govern de l'Ajuntament i no se'n treu aigua clara en el sentit que la nostra presència en aquesta Comissió i la nostra opinió no compten gairebé per a res.

La darrera proposta a la Comissió per part de l'Ajuntament ha estat la d'estudiar el trajecte per la

ciutat del carril-bici, per la qual cosa veureu penjat, en el tauler d'anuncis, un plànol amb l'itinerari marcat. Sou convidats a donar la vostra opinió al respecte. Els membres habituals que participen en aquesta Comissió són: la M. Carme Barceló i el Salvador Butí, als quals podeu adreçar suggeriments sobre aquests afers.

L'ACTITUD DEL DIARI DE VILANOVA RESPECTE A LA TALAIA

La veritat és que ens tenen contents! No sabem per quina raó, però quasi sempre ens n'arrien una de freda i una de calenta. Les notícies de les nostres activitats surten escadusserament i encara que el nostre amic i soci F. Casas ens col·loca alguna crònica, de tant en tant ens en deixen caure alguna, com el comentari malèvol il·lustrat amb foto de la Secció "La cara oculta de l'esport", que tothom deu recordar, sobre el recorregut de la Caminada Popular i que el gasetiller de torn omplí de forma poca-solta, amb gran empenyament per part d'una colla de socis, que prometen donar-se de baixa del Diari. La junta directiva cregué innecessari fer cap manifestació al respecte.

LA QUESTIO DE L'AUTOPISTA

Com ja s'ha comentat abans, l'assumpte és candent i la qüestió és que els Ajuntaments de Cubelles, Sant Pere de Ribes i El Vendrell, i el Consell Comarcal del Garraf han interposat recurs contra el traçat d'aquesta polèmica autopista. Pensem que el desllorigador ara ja està situat a nivell polític, raó per la qual, nosaltres, ciutadans conscients, ja hem fet les nostres alegacions i hem de deixar que els qui hem elegit democràticament s'escarrassin en aquest afer. Però no hem de perdre de vista que també podem exercitar la pressió popular, i així vam solidaritzar-nos a la manifestació de la plataforma ecologista del NO A L'AUTOPISTA que aquest passat 20 de març va tenir lloc des

Crònica del "cotarro" talaienc

de la Plaça de la Vila, per la Rambla Principal, fins al Passeig Marítim, amb tallada de trànsit i sentada en la cruïlla amb l'avinguda de Balmes, on romangueren una bona estona fins que féu aparició la Policia, amb la qual es pactà perllongar la tallada uns minuts més i continuar, sense aldarulls, la resta del recorregut. Creiem que van fer costat a la "mani" unes 250 persones, que no és gaire, però tenint en compte el munt d'activitats que aquell diumenge asolellat i primaveral es feien a Vilanova, es pot considerar gairebé un èxit.

ASSAIGS DE CORDES D'ESCALADA I D'ESPELEOLOGIA

Tot i que les cordes que s'utilitzen normalment són homologades per organismes com la UIAA, els nostres actius esportistes volen experimentar la resistència, sobretot a la tracció i també quan hi ha nusos. Aquests assaigs, que es volen filmar en vídeo per ensenyar-ho després als cursetistes del GET i del GEAM, es realitzaran als laboratoris de l'Escola d'Enginyeria Tècnica de la nostra ciutat. Encapçala aquests experiments l'Andreu Ferrer, que, com és natural, ha demanat ajuda a l'Entitat a la fi d'aconseguir una àmplia gamma d'assaigs de diferents tipus i gruixos de cordes. Es a dir, tindrem material audiovisual per conscienciar els joves que s'inicien en l'escalada o en l'espeleologia del molt que resisteixen aquelles cordes que asseguren la seva vida.

ELS DIVENDRES CULTURALS

Acabat el llarg parèntesi de les festes nadalenques, l'activitat que organitza la Secció de Cultura per als divendres a la nostra Agrupació s'encetava el dia 14 de gener amb una xerrada acompanyada de projecció de transparències i diapositives que sota el títol de: **"De l'adopcionisme a Aquileia passant per Sant Paulí"**, ens ofería el nostre president Salvador Butí,

persona entesa -com poques- de la història i cultura europees i al qual hem d'agrair (ho confessem públicament) que ens faci conèixer tantes coses interessants i noves per a molts de nosaltres. Malauradament les circulars d'activitat mensual es van confeccionar i repartir amb molt de retard (us demanem disculpes!) i alguns dels nostres socis no l'havien rebuda encara el mateix dia de la xerrada, això va fer que la nostra sala d'actes no fos tan plena de públic com esperàvem. El divendres següent, dia 21 de gener, era el nostre consoci i incansable muntanyenc en Josep Bertran qui ens feia passar una entretinguda vetllada amb les meravelloses diapositives de les seves intrèpides escalades a les **"Muntanyes de l'Eiger, Mönch i la Jungfrau"**. El següent, el següent divendres dia 28, els nois del GEAM, que sota el títol de: **"La muntanya amb esquís"**, ens oferien una projecció de diapositives de les seves sortides a la muntanya practicant l'esquí de fons, també molt reeixides.

Amb tot això se'ns va tirar al damunt el mes de febrer i els actes de Carnaval van acaparar gairebé tota l'atenció durant la primera quinzena del mes. Amb tot s'havia programat -i així es va fer- per al divendres dia 18 de febrer una **"Presentació de les obres de l'Enciclopèdia Catalana"** com són: la Història Natural dels Països Catalans, la Gran Enciclopèdia Catalana, la Catalunya Romànica, etc. I el divendres següent, dia 25, la jove M. Rosa Senabre i els companys Jordi Nadal i Joan Socias presentaven **"Arqueologia al Penedès: Les últimes troballes"**, amb explicacions i projecció que ens posaven al dia de les mostres del jaciment neolític de Sant Pere Molanta.

Entretinguts com estàvem en la preparació de la Marxa d'Orientació per Descripció que per aquestes dades organitza anualment la Talàia, i extenuats pel desori i acumulació d'actes del Carnaval prop passat,

i -també cal reconèixer-ho- per manca d'imaginació i possibilitats, el mes de març queda buit d'actes per als divendres del mes. Ni tan sols hi va haver la suficient esma per imprimir la circular... Això va com va, ja ho veieu. Moments d'eufòria i moments de defallença. Per al proper trimestre, però, us prometem tenir-vos més entretinguts. Estan en preparació dues o tres exposicions interessants a les quals us esperem veure aviat i també algunes xerrades que us agradaran; n'estem segurs. Us mantindrem informats.

EXPOSICIO DE PINTURA A L'OLI DE MERCE AMELL

Dintre de les diferents activitats que organitzava la Secció de Cultura de l'Entitat durant el mes de gener, cal fer menció de l'exposició de pintura a l'oli que la Mercè Amell, habitual a les caminades dels dimecres, va dur a terme a la sala d'actes del nostre estatge social. Inaugurada el dimecres dia 19, l'exposició va romandre oberta diàriament fins a finals de mes de gener i per fer honor a la veritat hem de dir que ens sobtà molt agradablement la gran quantitat de públic que passa per la nostra sala, ja des del primer dia, per admirar la trentena de pintures a l'oli, amb predomini del paisatge i les flors, d'una gran delicadesa. Felicitats a l'artista a qui anirem per a una propera mostra.

CURSET D'ORNITOLOGIA

Durant els dies del 25 de gener al 3 de febrer, es va realitzar al nostre local un interessant Curset d'Ornitologia a càrrec de Joan Casanova, antropòleg i afeccionat a la ciència que estudia els ocells. El curset aplegà cinc participants i com a dada curiosa cal ressaltar l'assistència d'un cursetista expressament vingut d'Estella (Navarra). D'això se'n diu afició. El preu de la inscripció, bastant elevat, va frenar -ben segur- una més nodrida participació. Amb tot, el curset fou reeixit i tots en sortiren satisfets.

*Fent
Camí*

LA 6ª CAMINADA POPULAR ENS ACOSTA AL MAS DE L'ESQUERRER

En la mateixa línia empresa des de la primera edició, aquest any es proposà als 598 participants de la 6ª Caminada Popular un itinerari distret i canviant, inèdit i culturalment interessant per un altre sector del terme vilanoví.

En aquesta ocasió hom cregué oportú acostar-se al Mas de l'Esquerrer passant pel Molí de l'Escardó, el Camp dels Soldats, l'ermita de Sant Gervasi, resseguint un tros de la Carrerada fins a la barraca del 'Casigua-po' i fer l'aproximació pels Dos Molins. Els masovers del Mas de l'Esquerrer ens feren una bona acollida i tothom pogué apreciar la magnificència del jardí, avui dia llastimosament abandonat. Retornàrem traspasant la via fèrria pel pont de l'Ibersol i seguint per vora mar per la Platja Llarga del Prat de Cubelles fins al Racó de Santa Llúcia, la Gavina, l'Aiguadolç, la Platja dels Capellans i les malaguanyades ruïnes d'Adarró, per encaixar el Camí Fondo o de Sant Gervasi fins al mateix punt de partida: la Plaça de la Sardana.

Cal esmentar la concessió que ens féu el propietari de l'ermita de Sant Gervasi de poder visitar la capella i disposar

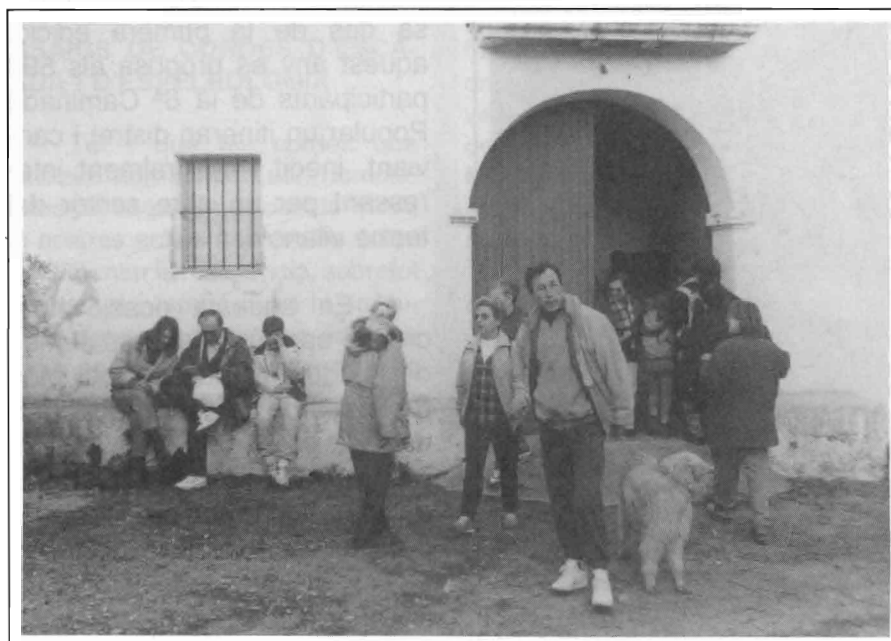
La sortida de la Caminada Popular a la Plaça de la Sardana. Foto: F. Casas

Els organitzadors encapçalant la Caminada Popular a la sortida de Vilanova. Foto: F. Casas

La corrua de caminaires passant entremig dels dos Molins. Foto: F. Casas

L'aturada per esmorzar també servi per visitar l'ermita de Sant Gervasi. Foto: F. Casas

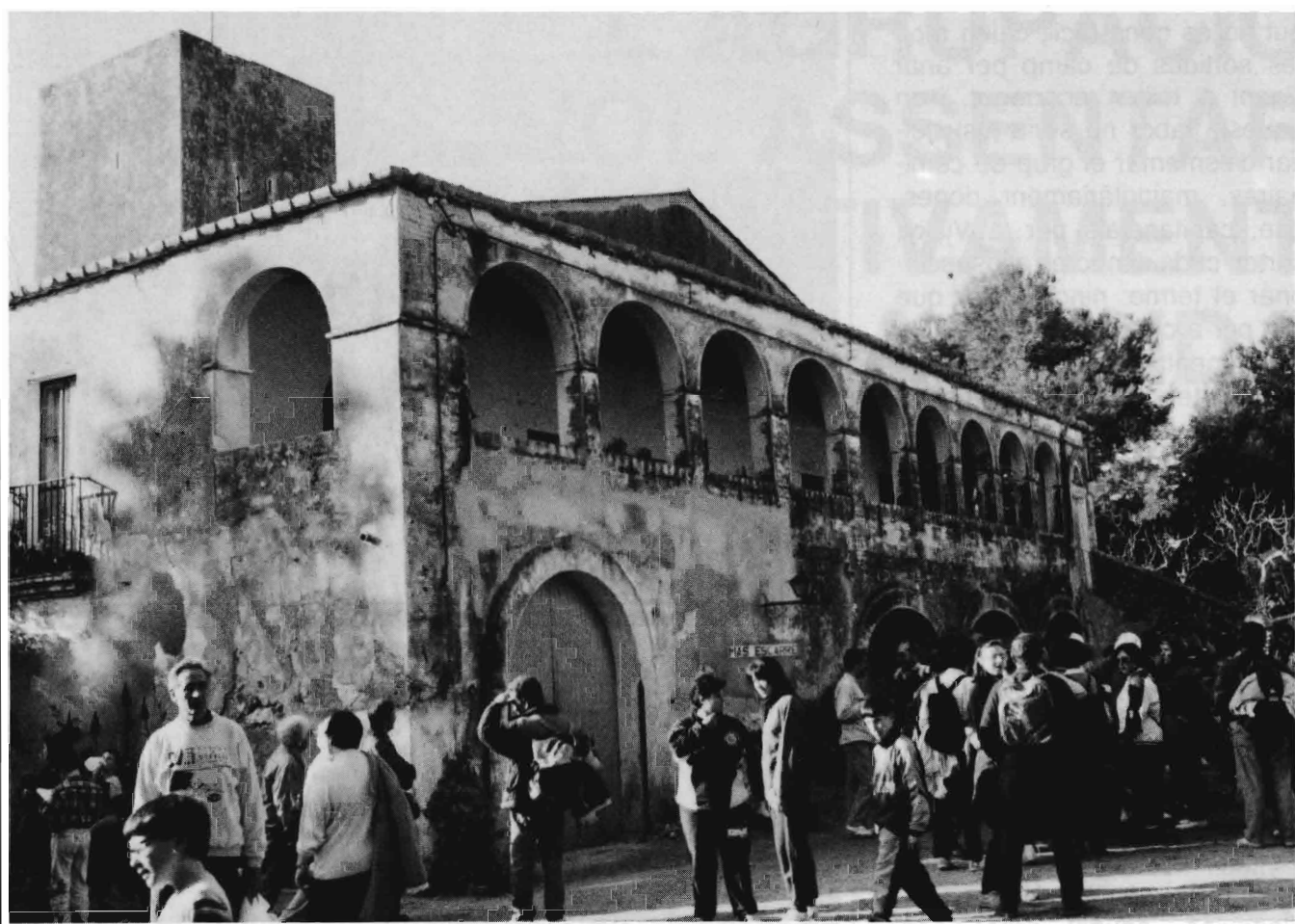
El Vicenç comentant el rètol del Mas de l'Esquerrer. Foto: F. Casas

de l'esplanada privada perquè tothom hi trobés el seu racó per esmorzar. Això fou reconegut, més encara quan sabem que ben pocs vilanovins han tingut ocasió de visitar l'ermita.

A l'arribada se serví el tradicional suca-mulla, aquest cop amenitzat per la Cobla Magistral, que ens oferí una molt seleccionada audició de sardanes.

Cada any ens referim a la bona participació que assoleix la Caminada, però aquest any l'augment ha estat ben significatiu en atènyer un 50% més de caminants que l'any passat. Hi ha contribuït el bagatge organitzatiu de les edicions precedents, la llargada de l'itinerari (10.477 metres), una major incidència en els mitjans propagandístics locals (Canal Blau de TV, una tercera pancarta a l'Avda. de Josep Coroleu, articles en el Diari i la Guia Nova, etc.) i, en definitiva, el bon dia que va fer. Fins hem resolt algunes petites deficiències de l'any passat (repartiment de la documentació i/o control d'algun desafortat "corredisses" que sempre vol accelerar la velocitat del contingent...) i això ens posa el llistó més alt en cada nova edició.

Cada cop costa més de trobar un itinerari escaient per a la propera Caminada. Ens hem acostat a Sant Pere de Ribes i a Cubelles, hem seguit la retallada costa fins a la Quadra de Miralpeix i, també, hem assolit les cotes més significatives que ens circumden: el Montgròs i la Talaia. Ens mancava la costa occidental del terme, que hem trepitjat aquest any. I de cara a l'any vinent? Doncs, ja s'ha bastit l'esberrany d'un altre itinerari que ens menaria al Corral de l'Apotecari i la Font d'en Bonet. Però trobar el millor camí, el senderó més adequat, l'indret

Els participants a l'arribada a la part posterior del Mas de l'Esquerrer. Foto: F. Casas

La foto col·lectiva (tots els que hi cabien) a la Platja Llarga. N'èrem 600, tot un rècord! (Foto: F. Casas)

més interessant i més desconegut no és gens fàcil, calen moltes sortides de camp per anar lligant el millor recorregut, i en aquesta labor no seria just deixar d'esmentar el grup de caminaires, majoritàriament dones, que, capitanejats per la Vicky, surten cada dimecres a inspeccionar el terme; ningú millor que ells per a copsar els canvis que experimenta el nostre petit i malmès territori que ens ha estat llegat. Davant la impotència per la voluntat devastadora de l'home, hom pot seleccionar encara itineraris que facin trobar mínimament interessant qualsevol indret, possiblement perquè ens pertany i el sentim ben nostre. Ben segur que aquestes possibilitats s'acaben amb la nostra generació. Potser els nostres fills ens en faran responsables, més encara quan amb el nou trauc de l'autopista i amb les dues pedres que com dos ulls segueixen plorant a la vista de tots els vilanovins, aquest procés no sembla tenir aturador. Ens queda només agrair la vostra participació, ja que sense aquest suport seria difícil mantenir la il·lusió per a noves expectatives.

Antoni Sagarra i Mas
Grup de Marxes

La Caminada Popular tomba per les ruïnes d'Adarró. Foto: F. Casas

Un final de Caminada regat amb vi fresquet a la Plaça de la Sardana. Foto: F. Casas

La Caminada Popular que omplia la Platja Llarga, amb les edificacions de Cubelles al fons. Foto: F. Casas

L'AGRUPACIO VOL ASSENTAR DEFINITIVAMENT LA TENDA

No hi ha dubte que l'ocasió és avinent per comentar la petita història i corresponent anecdotari per raó de la circumstància en què es troba l'Agrupació per l'adquisició de l'actual estatge social. Com no podia ésser d'una altra manera, la traça seguida ha estat un rosari d'entrebancs tot començant des del principi, quan va tenir lloc la trobada i arranjament del domicili inicial.

Totes les entitats que desenvolupen qualsevol tipus d'activitat necessiten un espai vital per tal de congregar les afeccions que uneixen unes mateixes afinitats. Sense aquesta vivenda és impossible dur a terme cap empresa seriosa. El que podríem dir-ne, la base d'operacions.

Segurament n'hi ha que emprant un reduït racó ja en tenen suficient per efectuar alguna reunió reglamentària, trobades esporàdiques i poc més.

Una entitat excursionista, si a més té voluntat de progressar, ha de procurar obtenir un habitatge respectable per poder englobar tot el que esdevé la seva tasca. Les diferents branques que es donen en la pràctica de l'excursionisme són diverses i s'ha d'afegir per

coherència amb les seves arrels i sentir l'ampli camp de caire cultural, relacionat amb un millor coneixement del País i de la Terra en comú, mantenint com a precepte la

el neolític dels locals socials de la Talaia comença el 1955 al carrer de Sant Pau núm. 27. Per la magra qüestió de l'economia, si es disposava només d'unes centes de pesetes, a què es podia aspirar sinó a la recerca d'uns baixos i, amb molta sort, com a rellogats?

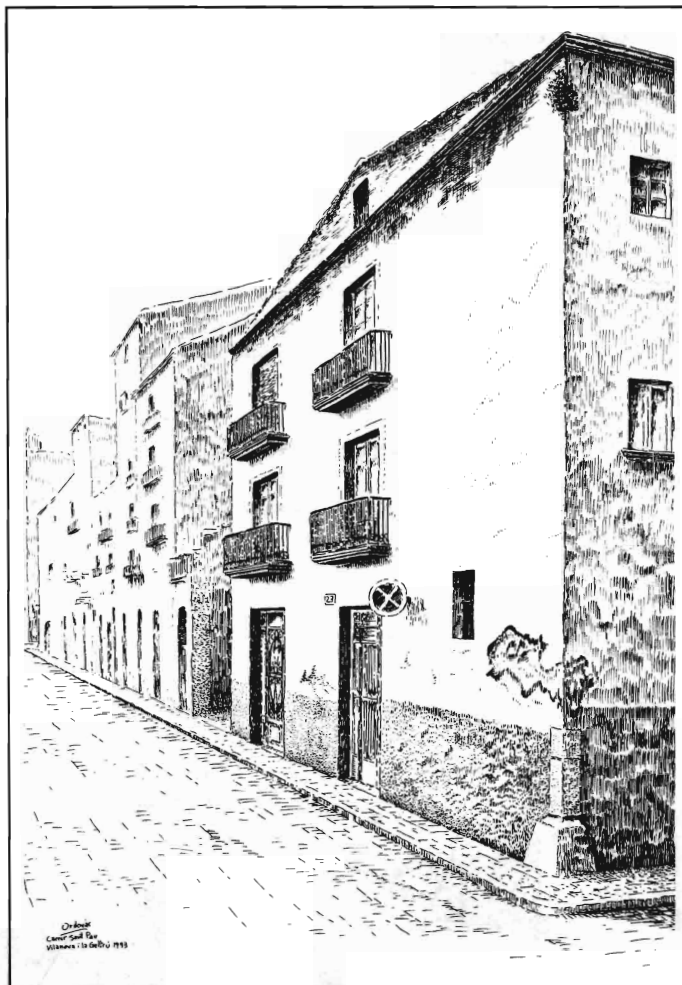
Aquell habitatge amb aparença d'estable va solucionar de moment un cobejament llargament desitjat. La cofurna va haver d'acondicionar-se en cinc o sis mesos de feina, quefer que s'efectuava durant els matins dels dies festius i a compte d'alguns socis voluntariosos.

Apel·lant a la retentiva, com a minúcia, un dia d'estiu de 1955 es descarregaren, al carrer, i al migdia, dues carretades de cagaferro per tal de pujar el sol i evitar la humitat (aleshores mitjà de transport freqüent arrossegat per animals). A corre-cuita s'hagué d'entrar a cabassades i deixar expedit el vial públic tot i no haver-hi complicacions de circulació.

Paletes, guixaires, fusters, electricistes i un mecànic, aquest darrer, aprofitant els capçals d'un llit de ferro i posats capiculats va engiponar la reixa de la vidriera del carrer.

muntanya. Per tal motiu és imprescindible disposar d'un lloc adequat per poder realitzar l'exposat abans.

Parlant en termes figuratius,

El primer local, al carrer Sant Pau. Dibuix d'Antoni Ordovàs

Aquest primer estatge fou inaugurat el 22 de gener de 1956 i constava d'una sala que tenia les funcions d'entrada i cambra per a qualsevol acte social. Al fons hi havia una petita habitació que s'utilitzava com a secretaria i una esquinada eixida.

Durant cinc anys i mig, aquell lloc va ésser el punt de partida tot organitzant algun elemental curset de muntanyisme, espeleologia o d'esquí; exposicions de fotografies, de fòssils, etc., posant enardiment en donar-se a conèixer en l'àmbit ciutadà i també de cap enfora. D'allí estant va efectuar-se la sortida i arribada de la II Marxa Social i I per Descripció, la de més llarg recorregut fins ara. El local s'acostumava a obrir al voltant de les sis o set de la tarda i així romania fins a les nou o les deu del vespre a cura de socis directius.

Mentrestant, el nombre d'associats anava augmentant i aviat va mancar superfície per poder endreçar el material acumulat. La Junta de llavors, encapçalada per en Tomàs Muela (a.c.s.), van fer la descoberta, aquesta vegada, d'un magatzem més espaiós al carrer d'Anselm Clavé núm. 3 i en condició de primers llogaters. Aquella igualment planta baixa consistia en una nau i després de les modificacions pertinents es va convertir en una sala força gran, apta per a confe-

rències i projeccions, fins s'hi havia representat teatre! L'entrada rebedor, una porció per a la Secció de Muntanya, la secretaria i un entre-solat o espècie de galliner, el qual s'omplia de debó en els actes de molta assistència, configuraven la resta.

Tornem-hi un altre cop! Treball a dojo per cobrir el cel ras, enrajolar i un raig d'etcèteres. Com afer curiós es va donar el cas que en dit immoble, aleshores, no hi havia connexió amb la xarxa de clavegueram; era uns metres més enllà, a la cantonada. El problema s'hagué de resoldre en una nit de trescar. En aquell tram de carrer existia llavors el sòl de terra i per salvar algun endarreriment, un disabte de finals d'hivern, al vespre, quan ja tothom havia plegat de les fàbriques, un bon equip de socis va començar a obrir una rasa fins a trobar la conducció general. Foren empalmats els tubs adients i recoberts amb la terra ben entatxonada com si res no hagués passat. A dintre del local funcionà durant tota la nit un servei de cafeteria digna de més continuïtat, per tal de mantenir ben desperts els noctàmbuls i espontanis sapadors. A la matinada, en sortir el torn de les empreses fabrils, el tragí s'havia enllestit en la més discreta de les vetlles.

Una altra tanda fent els trasllats de les pertinences, i pel setem-

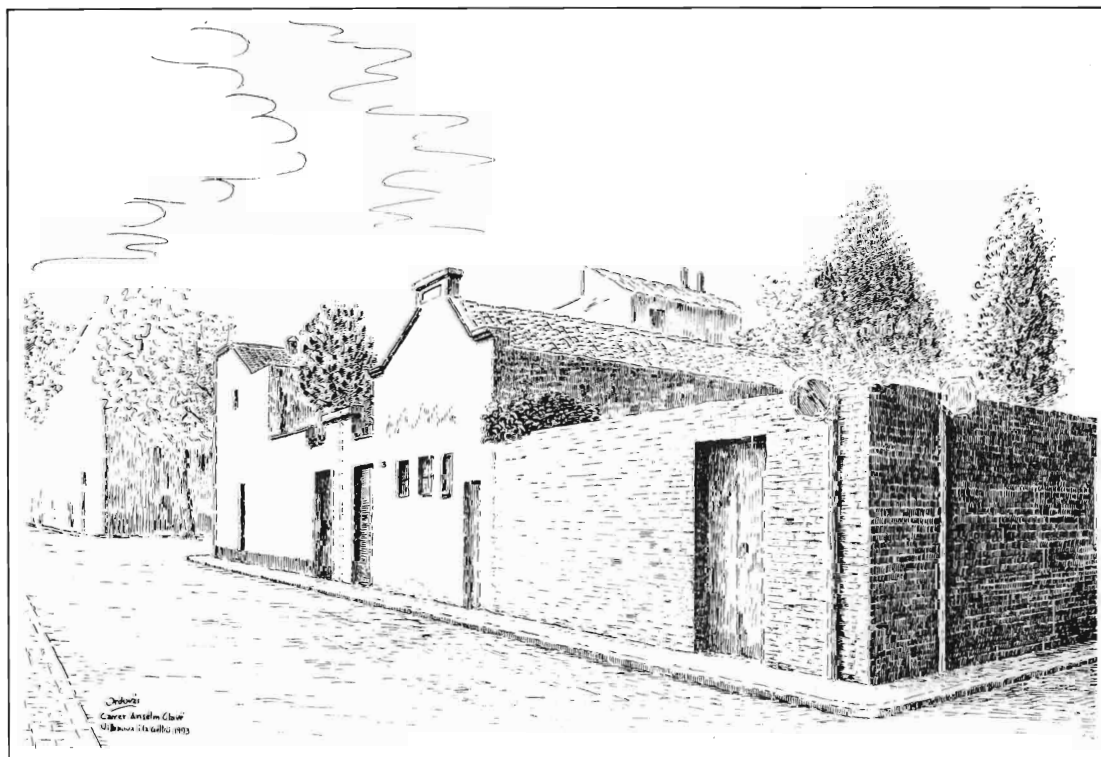
bre de 1961 fou obert el segon local de la Talaia, que durant més de tretze anys mantindria aquella seu.

Quan acabà el mandat d'en Tomàs Muela, el succeí en Pere Camarós i la respectiva Junta, esmentada per la seva composició com el Consell dels Vint, temps en el qual es va perquirir i llogar el refugi Baldric, al Ripollès. Seguiria més tard l'Antoni Llurba, coincidint amb el centenari de Pompeu Fabra i la col·locació del monòlit a Lurdes. A en Josep Blanes encara li pertocà bona part de la seva presidència en aquell domicili. Al final aconseguiria contractar, subjecte a lloguer, el present i tercer local social del carrer del Comerç núm. 4, que també s'hagué d'arranjar, almenys l'essencial, essent estrenat pel gener de 1975. Allí hi han exercitat els càrrecs corresponents, Lluís Daviu i Josep Julià (a.c.s.).

Fa, doncs, dinou anys de permanència en el mateix indret, i sembla que ja comença a ser l'hora d'abandonar el nomadisme. Cal establir la residència que dugui al sedentarisme en el sentit precís cap a un emplaçament estable.

L'actual president, Salvador Butí, i consegüent junta directiva fa temps que es basquegen per trobar una solució definitiva en l'adquisició del local social en propietat. Tot requereix el seu compàs en les negociacions que s'han dut des de temps, laborioses i constants; proposició final que ha estat refermada per una Assemblea General Extraordinària.

Es una decisió esperançadora i ensem de suma importància per l'avenir de l'entitat. Sembla que amb l'aportació, primer, dels integrants que componen l'Agrupació i l'esperat suport de què cal refiar dels estaments oficials, és

El segon local, al carrer Anselm Clavé. Dibuix d'Antoni Ordovàs

L'actual local (segurament definitiu), al carrer de Comerç. Dibuix d'Antoni Ordovàs

factible la superació de les despeses que es desprendran del seu cost.

L'Agrupació Excursionista Talaia prompte celebrarà el 40è aniversari. Es una associació vilanovina que, si no hagués existit -i valgui el clíxé- s'hauria d'inventar. Des del principi, i encara que fos modestament, però amb claredat, sempre ha volgut contribuir amb la seva presència esportiva i cívica en tot allò que li escau d'acord amb el batec i dignitat de la ciutat fins a fer-se sentir com una institució de provada integritat.

La participació dels excursionistes de l'Agrupació, tant en marxes intersocials, campaments, ral·lis o travessades, inauguracions i actes multitudinaris oficials o particulars ha estat objecte, la seva intervenció, amb gest de bon acolliment i simpatia. La salutació dirigida als participants talaïencs es podria extractar en: Ja han arribat els de Vilanova! o -els mariners de Vilanova- com a deferent nominatiu estés arreu.

Ha arribat, doncs, l'instant de prendre mesures per disposar d'un local propi, el vigent, que satisfaci les necessitats del present amb perspectiva per a l'endemà, per les condicions que reuneix.

L'entitat empraria una bona part del casalici, un magnífic exponent del Segle de les Llums, la "Casa Coloma", de palès origen senyorívol. A la façana principal encara es poden observar les restes malmeses d'esgrafiats, que, si es poguessin restaurar, donarien un realç esplèndid a l'immoble i ensem al nucli de la ciutat vella on està situat.

En el projecte estudiat, s'ha previst consolidar i adreçar algun sector atrotinat perquè puguin encabir-s'hi folgadamente totes les seccions, i serà -ja ho és- amb les sales nobles un bell casal per acollir a tothom que li agrada descobrir i estimar les muntanyes d'aquí i d'allà. Què representa per als excursionistes posseir una casa on puguin reunir-se i dialogar a ciutat? Bé caldria definir-lo com un refugi urbà,

el nàrtex i el pòrtic, l'avantguarda abans d'emprendre els camins de les nostres predileccions amb profítoa entesa i procedir dreturer. Un recer on es pot alligonar, ordir, planejar i covar somnis que duen als cims; els més novells, amb ardidesa, i els més entrats en anys, considerant amb sana gelosia la perllongació del rellevament. I en tot això aixoplugats per uns sostres del 1774. Ho indica el cor volander de ferro forjat i enarborat de la cantonada per qui sap quin omís secret figurat.

Intranscendia aleshores que el geni de Fuendetodos pintés en la Vila i Cort. O que el prodigi de Salzburg escrivís les primeres sonates per a piano, que el gran Cors jugués a soldadets al temps que l'impetuós sord de Bonn gargotegés en les beceroles. I en suma, totes les muntanyes del món 'estaven per fer', argot que emprem en expressar-nos els coexistents de les darreries del segle vint.

Antoni Ordovàs
hivern de 1994

I DE SOBTE, L'ESCALADA

Bé, aquest és el començament d'una cosa nova, emocionant i molt maca per a mi, l'**ESCALADA**.

Mai no hagués pensat que el fet de participar en la 1ª Competició "Cutre" Social al Rocòdrom de la Talaia, el passat mes d'octubre, significués un gir tan gran en la meua manera de veure la Natura i la Muntanya i de gaudir-ne.

Durant cinc o sis anys vaig practicar l'espeleologia, el més oposat a l'escalada que existeix. L'espeleologia és l'imperi de la foscor, on totes les coses es veuen amb la tènue llum dels carbrers. Però haig de dir a favor seu que va ser meravellós mentre va durar. Vaig gaudir de la Natura i de la Muntanya d'una manera ben diferent...

Un dia va néixer la meua filla Ariadna i durant gairebé tres anys la meua activitat va ser nul·la. Però, aleshores, els nois del G.E.A.M. van decidir organitzar la 1ª Competició "Cutre" Social en la qual vaig participar. Tot s'ha de dir, que ho vaig fer molt bé i a partir d'aquest dia és quan em neix aquesta afició que tinc per a l'escalada.

Dia rera dia, i entrenant al rocòdrom, he aconseguit tornar a ficar el meu cos, més o menys, en forma. Però això no hagués estat possible sense persones com en Toni Castelló, l'Andreu o en Joan Toledano, que amb la seva paciència i dedicació han posat el seu temps a disposició de tots nosaltres.

La cosa encara no acaba

aquí, sinó que tot just comença, perquè un bon dia ens organitzen la primera sortida a una paret llarga: **Montserrat**.

L'Andreu i el Toni comencen a parlar i decideixen que la zona anomenada de **les Agulles** és la més adient. Aquesta zona de Montserrat, qualsevol espeleòleg la coneix perquè és on hi ha la cavitat anomenada Poetons, però avui tot és diferent, no anem a fer espeleo, sinó a escalar.

El primer és el primer, i abans d'un esforç tan important cal començar amb un bon esmorzar. I així ja ens veieu a tots asseguts al voltant d'una taula i menjant. A la taula, hi som l'Andreu, la Lurdes, en Mago, en Macià, la Nuri, en Ramon, en Toni, en Joan, l'Ariadna i jo.

Després d'esmorzar arribem a l'aparcament i allà ens trobem en Toni i la Marga. Comencem a caminar ja que l'aproximació és llarga. Per fi hi arribem. Tothom ja sap el que s'ha de fer. Ens separem en grups i l'Andreu i la Lurdes, en Toni i jo anem a escalar la Via anomenada l'**Agulla de l'Arbret**. Té 95 m d'alçada i és d'un nivell assequible a les meues possibilitats. Estic molt nerviosa, fa un vent molt fort i el fred em fa tremolar. Ens posem l'arnès i en Toni comença a pujar. Quan arriba a la reunió em crida i jo començo a escalar. Quina por! Pel meu cap passen tota mena de pensaments, i tot tremolant per l'emoció arribo a la 1ª reunió. Es meravellós! El cor em va tant de pressa que no puc dir res. Ens assegurem i esperem que arribin l'Andreu i la Lurdes. Ja hi som els quatre!

La via té dues reunions més i de la mateixa manera arribem a dalt de tot. La vista des de dalt de la via talla l'alè. Per una banda, Montserrat sembla una escala que baixa, esglaó rera esglaó, i per l'altra un tallant tan gran que mirar avall fa ballar el cap. Que petita i alhora gran que em sento! Es fantàstic trobar-se aquí a dalt!

Ara hem de tornar a la realitat i preparem el ràpel que ens durà a baix. Un cop a baix el cor encara em bateja fort. L'escalada ha anat molt bé i jo estic molt contenta i feliç, igualment que tots els altres.

Ens retrobem amb la resta de companys i tornem cap als cotxes. Un cop allà, decidim anar a dinar al refugi de Santa Cecília, que és molt a prop, perquè és tard, es fa fosc i fa fred. Després de dinar, berenar i sopar tot alhora, tornem cap a casa.

A casa, i després d'una dutxa tranquil·litzadora, és temps de reflexionar sobre totes les coses noves, meravelloses i emocionants que m'han passat al llarg del dia. Anar a escalar a Montserrat ha estat molt maco i escalar la via "L'Agulla de l'Arbret", més encara. Per mi és com si hagués escalat l'Everest.

Amb això vull dir, i ja acabo, que el més important de tot és que a la Talaia hi hagi gent que dediquen el seu temps lliure a ensenyar i compartir totes les seves vivències i experiències i que per sobre de tot ho facin amb il·lusió.

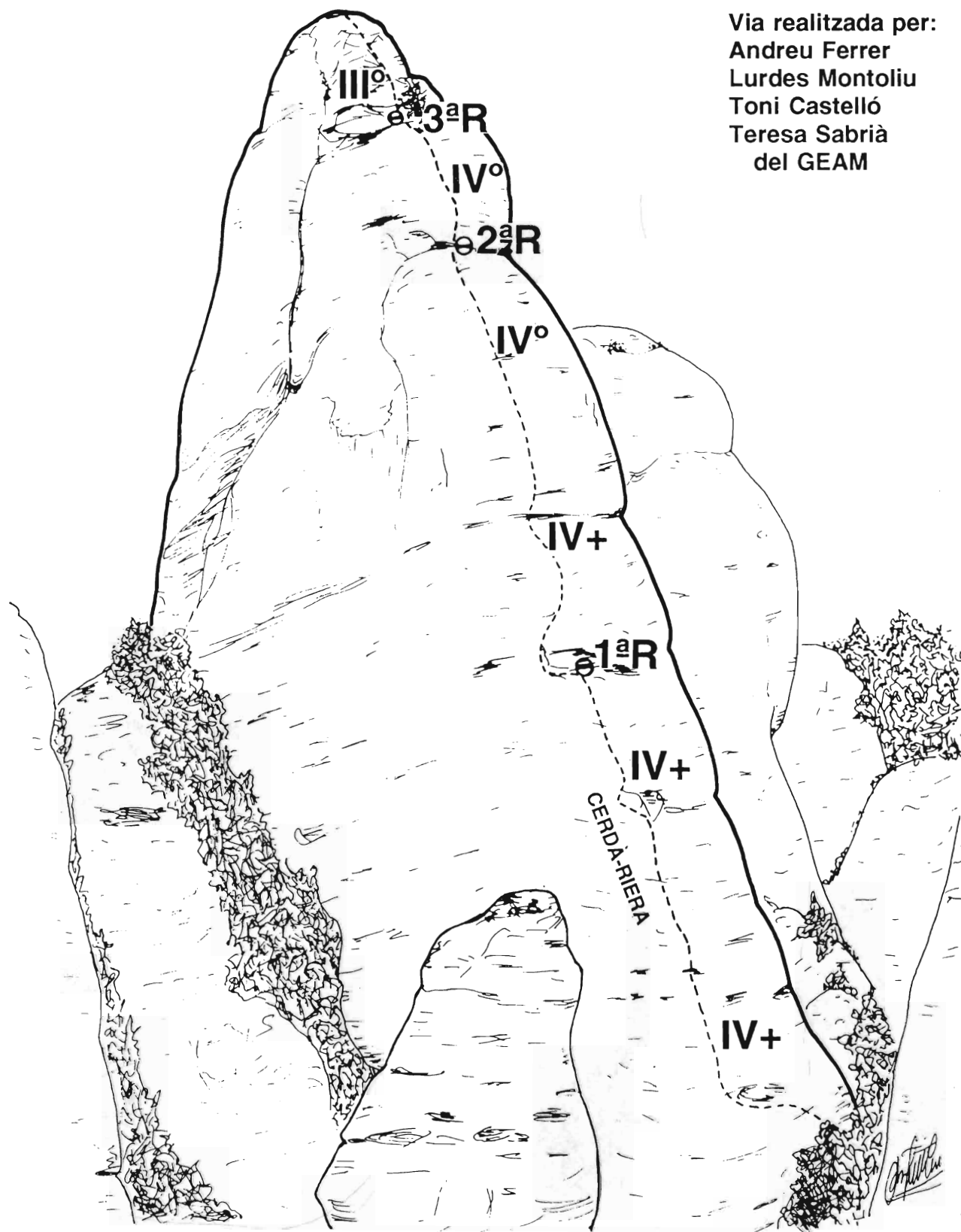
Teresa Sabrià

L'AGULLA DE L'ARBRET

MONTSERRAT

REGIO D'AGULLES

Via realitzada per:
Andreu Ferrer
Lurdes Montoliu
Toni Castelló
Teresa Sabrià
del GEAM

El "hobby" d'aquest hivern

LES TORRATXES

VUITCENTISTES

QUE CORONEN ALGUNS

EDIFICIS DE VILANOVA

L'arquitectura vilanovina del segle passat ens ha llegat una mostra molt variada de torratxes que coronen alguns dels edificis construïts a la vila des de finals del segle XVIII i fins a finals del XIX i que es van edificar en els solars de l'expansió urbana que Vilanova havia projectat.

La projecció urbana de la Vilanova d'aquella època s'havia orientat en el traçat de carrers nous perpendiculars entre el nucli urbà i el barri de mar, els carrers es projectaren amples i rectes, buscant la distància més curta entre els dos nuclis; així, doncs, la construcció

dels nous edificis resultava còmoda i ocupaven grans superfícies amb façanes que donaven a dos i a tres carrers.

En general, els seus propietaris eren gent acabalada; alguns d'ells eren patricis vilanovins, d'altres eren els coneguts com "indians" o també "americanos", que havien tornat a Vilanova disposats a invertir els seus "duros".

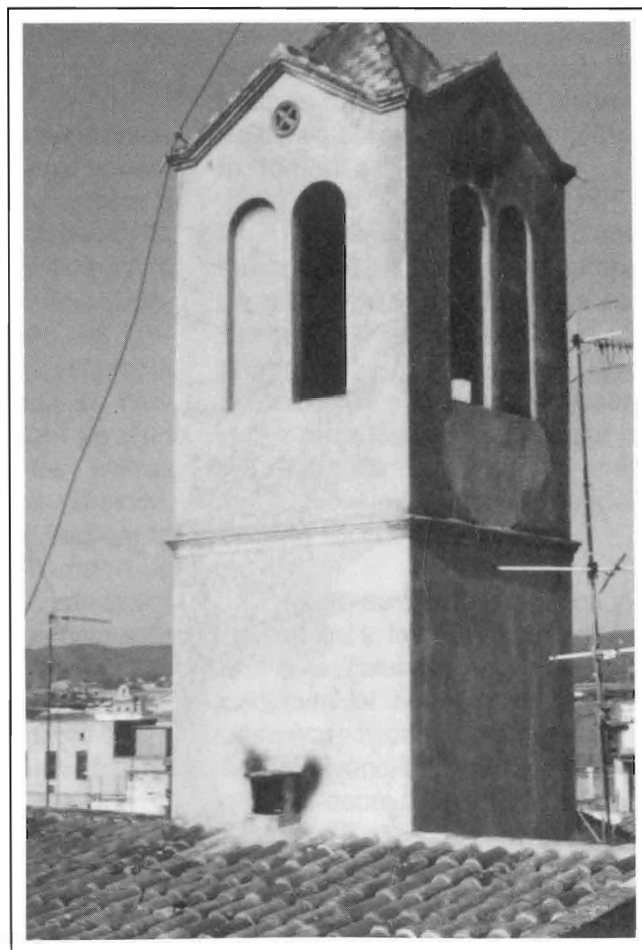
La coronació de l'edifici amb la construcció d'una torratxa era una novetat en aquell temps, que, a part de donar més relleu a la construcció, en alguns casos era d'una

utilitat molt concreta, que era la de deixar passar la claror natural a l'escala principal, situada enmig de l'edifici, en una espècie de gran celobert al qual també donaven les finestres de les habitacions interiors, que es beneficiaven de la claror que entrava per aquesta "llanterna".

Però la finalitat principal que motivava la seva construcció no era el que acabem d'exposar sinó que, com hem dit, es tractava de gent acabalada i negociants que tenien tractes amb ultramar. Resultava que des de dalt de la torratxa podien estar al cas de l'arribada d'algun vaixell o dels vaixells en què tenien

Al c. Sant Antoni, la torratxa de cal Freixedes. Foto: J. Sivill

Torratxa al c. Major, 47 (casa de mossèn Rodes). Foto: J. Sivill

Des del terrat de les Puríssimes, 3 torratxes: d'esq. a dreta, la de Can Vidal i Mascaró (Policia), la de la casa de "les columnes trencades" i la de Can Sales i Vidal (Banc). Foto: J. Sivill

els seus interessos i que feia mesos havien salpat de Vilanova. Almenys aquesta és la versió que ha arribat de manera popular fins als temps actuals, i ja se sap que "Vox Populi Vox Dei".

La mostra variada d'aquestes torratxes estava catalitzada per diferents aspectes. Per una part hi havia l'arquitecte o mestre d'obres, com en deien, i per l'altra el gust personal del propietari de l'edifici.

En una zona urbana molt concreta i reduïda que va des del carrer Major fins a la plaça de la Vila, podríem trobar una dotzena o més de torratxes d'aquest estil que presideixen els terrats de Vilanova i que moltes d'elles són visibles des del carrer, si el vianant està interessat en observar-les.

També hi ha constància, però, que més d'una d'aquestes torratxes ara ja ha desaparegut per raó de les modificacions que posteriorment s'han realitzat a l'edifici.

Una prova concreta d'això la tenim en l'edifici de la plaça de les Cols on ara hi ha el "Foment": de la seva torratxa sols en queda la fotografia feta l'any 1885.

SITUACIO DE LES CASES AMB TORRATXA

Al carrer Major, al núm. 47, hi ha una casa construïda cap a l'abril de 1862, segons projecte del mestre d'obra Josep Salvany, que era propietat del Sr. Joaquim Sadurní (parent de mossén M. Rodès, que n'és l'actual propietari) i que ens mostra la seva torratxa rematada amb quatre florons, que podem contemplar baixant des de l'Hospital per la Rambla de Sant Josep.

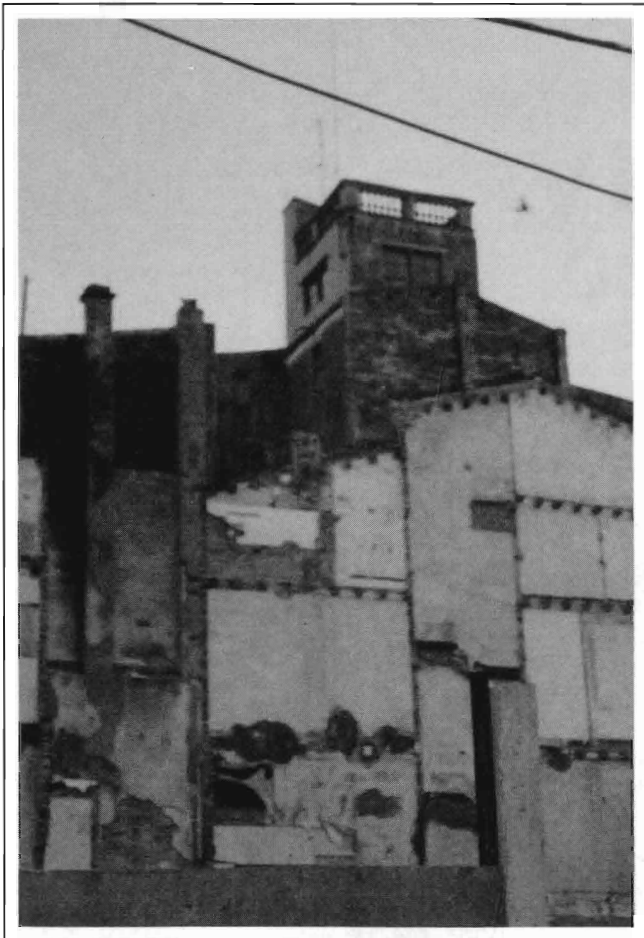
Antigament, el carrer Major era el camí de Barcelona a Tarragona i per aquí passaven les diligències que necessitaven reposar del viatge, tant els cavalls com els viatgers. En aquesta casa, abans d'aquesta construcció hi havia una

hostatgeria -l'Hostatgeria del Carme-, i que sembla que pertanyia als carmelites que ocupaven tota aquesta zona nord fins a l'església dels Josepets. La imatge de la Verge del Carme que hi ha a la façana podria ésser una talla del segle XVII.

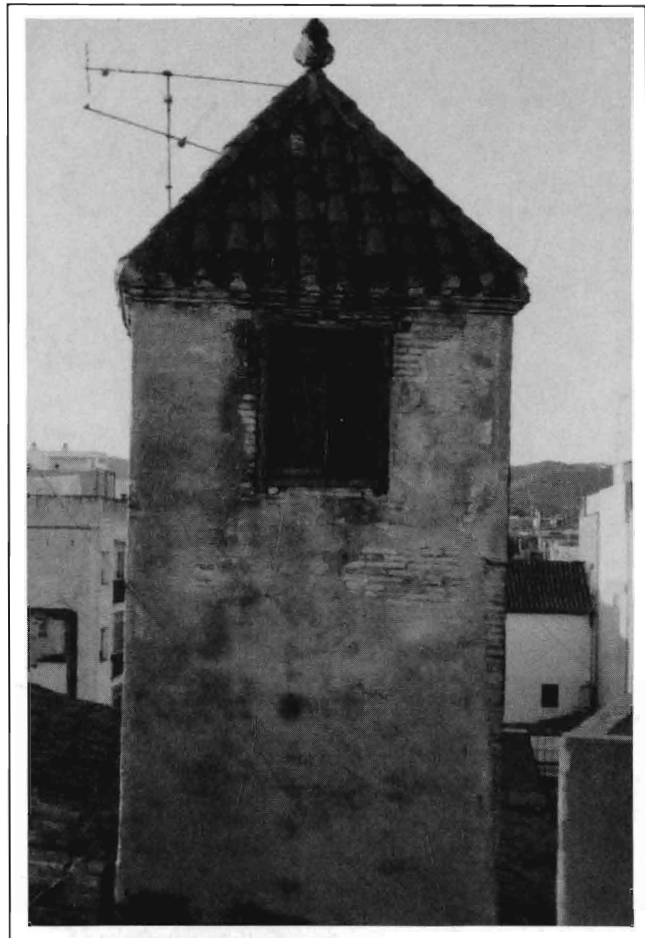
La torratxa, força alta, dona llum a una escala senzilla, però que hi accedeix directament, encara que s'hi han fet unes reformes pels desperfectes ocasionats en la caiguda d'un llamp.

El núm. 49 pertangué a la família Espoy-Samà. La torratxa està situada sobre el celobert interior i a la part superior li han afegit uns coberts que deformen l'estructura exterior.

També al final d'aquest carrer, al núm. 88, davant la Font de Ferro, hi ha la casa que fou dels propietaris de la masia Seró, que ara no en té, de torratxa, però que quan van edificar la casa, hi van

A cal Pau Alegre, al carrer de Pàdua núm. 17. Foto: J. Sivill

Cal Gasa, al carrer Estudis. Foto: J. Sivill

construir una torratxa semblant a la de la masia, de manera que des de dalt d'una d'elles es podia veure l'altra.

Al carrer d'Estudis núm. 4, hi ha l'antiga vaqueria del Gasa, que antigament havien habitat unes monges, concretament van ésser les "Puríssimes", quan van obrir casa a Vilanova ara fa uns 130 anys i que també té una torratxa de construcció senzilla i possiblement anterior al 1800, que dóna llum a una escala interior i que és visible des de la Font de Ferro.

CAN FREIXEDES

Es la casa del carrer de Sant Antoni núm. 13. La portalada principal d'aquesta casa té una alçada igual als baixos i a l'entresol, és d'arc de mig punt emmarcada en pedra. Corona l'edifici una barana calada de ceràmica i la torratxa de planta quadrada amb coberta de pavelló i finestres d'arc de mig punt. La seva construcció data de l'any

1872 i el projecte es deu al mestre d'obres Josep Salvany.

CAN VIDAL I MASCARO

Una de les cases més antigues d'aquest tipus és la casa Vidal i Mascaró, que és a la plaça dels Cotxes 4-5 (on hi ha la policia nacional). Aquesta construcció data d'abans de l'any 1787, si tenim en compte la documentació d'aquell temps, on consta que per aquesta data ja s'hi havia col·locat una imatge de Sant Joan a la fornícula que hi ha a la façana. Té unes grans dimensions, ja que també dóna al carrer dels Caputxins i al carrer de la Fruita. El seu propietari, Sr. Joan Vidal, la manà construir a finals del segle XVIII i l'element més remarcable és, sens dubte, la torratxa que sobresurt del terrat, que és de planta quadrada però que es transforma en octogonal, i coronada amb una barana calada. Els quatre angles d'on arrenca l'octògon eren ornats amb quatre florons que han desaparegut d'ençà que s'hi han fet

obres d'arranjament fa pocs anys.

CAN SALES VIDAL

Aquest edifici també és a la plaça dels Cotxes núm. 7, on ara hi ha un banc. Es una construcció de finals del segle passat assentat al lloc on hi havia hagut l'església del convent dels Caputxins. L'edifici és coronat amb una petita cornisa i barana de balustre. La seva torratxa, que també és visible, queda un xic desplaçada.

LA CASA DE LES COLUMNES TRENCADES

El notari Sr. Jaume Ramona i Maynés manà la seva construcció l'any 1858 al mestre d'obres Andreu Bosch i Menós; és al carrer de Caputxins núm. 6. La porta d'accés també és d'arc de mig punt i centrada i ocupa els nivells de planta baixa i entresol. L'edifici es corona amb una cornisa i capcer esglaonat i té, a més, la torratxa amb coberta

Segells municipals de l'època: 1856-1863, per als permisos d'obres. ArxIU J. Sivill

de pavelló. Al pati posterior hi ha una capella neogòtica, la restauració de la qual és obra d'en Jujol.

Al peu de les escales d'aquesta casa, hi podem observar tres arcades que pengen del sostre i que sostenen dues columnes trenca- cades enlaire. Això obeeix al fet que s'havia qüestionat el projecte de l'arquitecte, dient-li que la volta que fa el sostre no aguantaria si no hi posava dues columnes. El projectis- ta va assegurar que no només no hi feien falta sinó que l'arcada podia aguantar més pes del compte.

Sembla que hi va haver una aposta per entremig. I d'acord amb el propietari van realitzar la cons- trucció tal com es pot contemplar encara avui dia: tres arcades de tres peces penjant de la volta del sostre amb dues columnes trenca- des.

CAL PAU ALEGRE abans CAL PERET PI

Casa situada al carrer de Pàdua núm. 17, amb portalada amb arc de mig punt i columnes interiors

i la torratxa que ara ha esdevingut visible amb motiu d'haver-se ender- rocat les cases laterals. Remata la construcció la barana calada.

També al carrer de Pàdua núm. 38, hi ha una antiga edificació de la família Marquès que té la seva torratxa, visible des de la plaça Miró, però que és una construcció d'un altre estil i menys vistosa i de la qual té cura la nostra sòcia Mari- na Massó.

TRETS CARACTERÍSTICS COMUNS D'AQUESTES CASES

Són diversos els elements arquitectònics d'aquestes edificaci- ons que les agermanava. Un ele- ment podia ésser la realització del projecte pel mateix mestre d'obres, destacant Josep Salvany com a màxim realitzador. Un altre seria la construcció d'aquestes grans porta- lades amb arc de mig punt seguida d'una entrada i d'una escalinata molt sumptuosa; i una altra podria ser la torratxa, alguna de les quals ja té més de dos-cents anys i que, en definitiva, són les que han moti- vat aquest treball.

Finalment, comentar que l'enemic número 1 d'aquestes torrat- xes es troba en el pas dels anys i en el risc de deteriorament i envellim- ent a què estan sotmeses aques- tes construccions, que acostumen a tenir un accés molt difícil a l'hora de fer-hi arranjaments i que repercuteix en el cost econòmic.

Caldria pensar seriosament, a qui pertanyi el tema, en aquest patrimoni arquitectònic vilanoví abans que pugui desaparèixer per sempre.

Joan Lluís Sivill i Vergès

Bibliografia:

El Baix Penedès-El Garraf, Inven- tari del Patrimoni Arquitectònic de Catalunya -3-. Direcció General del Patrimoni Cultural. Servei del Patri- moni Arquitectònic de Catalunya. Generalitat. Departament de Cultu- ra, 1991.

29 de maig de 1994
58ª MARXA DE REGULARITAT DE CATALUNYA
Lloc: LLES DE Cerdanya (Cap del Rec)
Organitza: Club Muntanyenc Sant Cugat

PI TORRAT I PI DE LA VELLA

Temps enrere vam comentar la possible transformació del mot d'altres contrades "golerany" (derivat de 'gola', que també dona 'engolir', en el sentit de desaparèixer dins d'un abisme o un corrent) en la paraula "boleryany" o "voleryany", com la coneixem a la nostra costa (But.

Talaia, juny 1992).

Aquestes alteracions o canvis s'han produït sempre i per diverses raons en totes les llengües del món i d'aquí ve la riquesa de paraules que tenen els idiomes. Hi ha persones que estudien aquests fenòmens

lingüístics i troben quasi sempre la solució a l'entrellat. Són els filòlegs. Però la qüestió es complica una mica més quan els mots són **noms de lloc** o **topònims**, ja que també es transformen amb el pas del temps i no sempre se sap el perquè, a part que mantes vegades es desconeix el significat exacte.

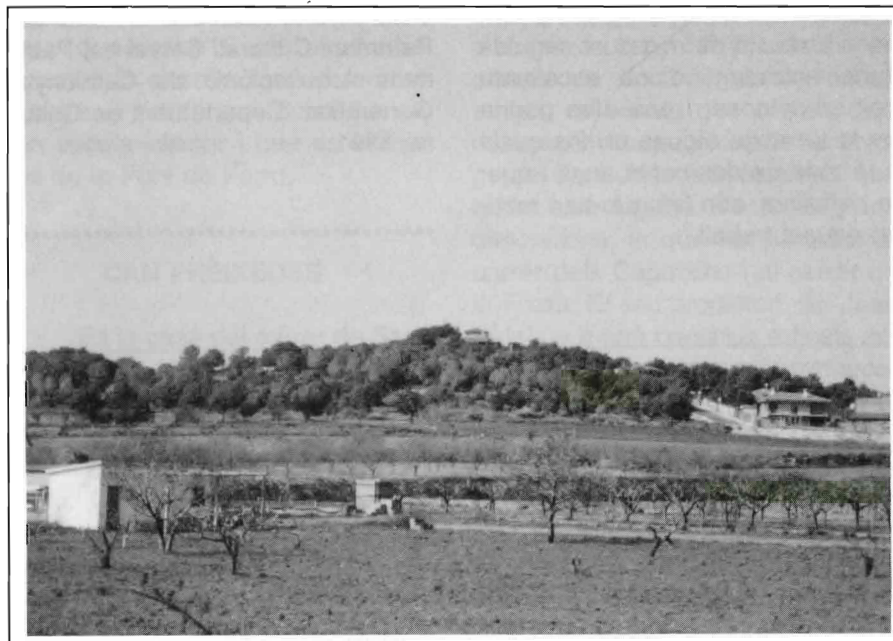
Ja vam explicar un dia el cas de l'actual **Juí del Moro**, bonica llegenda que volia donar justificació al nom de la muntanya que fa partió entre Vilanova i Cubelles i que no és més que una modificació del mot originari (documentat des del segle XVI), "Aljub del Moro" o "Axut del Moro" o "Jub del Moro", xup o cisterna de procedència aràbiga que encara existeix al peu del turó.

En el nostre entorn hi ha molts enigmes toponímics per esbrinar i la tasca no s'acabarà mai. Deixem les etimologies per una altra ocasió.

Avui parlarem d'uns canvis senzills però evidents. En el nostre municipi tenim el **Pi Torrat** i a Cubelles hi ha el **Pi de la Vella**. En el Penedès existeixen molts "pins" vegetals i tots tenen una explicació més o menys raonable. Fem-ne un repàs incomplet: Pi del Barba (sobre l'Arboçar), Pi del Borrega (Castellet), Pi del Capellades (La Granada), Pi Gros (Castellet), Pi Gros de Ca l'Almirall (Castellet), Pi Gros de can Baró (Ribes), Pi Gros (Sitges), Pi Gros (Vilanova), Pi de l'Homenot de la Casa Alta (incendiat l'any 1985), Pi d'en Lluc (Oleseta), Pi del Molló (L'Ordal), Pi de la Palanca (Ribes), Pi de la Panera (riera de Jafra), Pi del Parany (Les Garrigues, Viladellops), Pi de les Quatre Soques (prop de Santa Susagna), Pi de les Quatre Soques (serra d'en

Pi Torrat, des del camí del Salze. Foto: V. Carbonell

El Pi de la Vella, des de Santa Maria (any 1994). Foto: V. Carbonell

El Pi Torrat, des del Mas Ricart (any 1994). Foto: V. Carbonell

Ravella, Subirats), Pi de la Serra (L'Arboç), Pi del Tetes (Xoriguera, Castellet) i Pi de les Tres Branques (La Bisbal). Doncs bé, tant el **Pi Torrat** com el **Pi de la Vella** no han estat mai arbres assenyalats, sinó una transformació dels antics noms **Puig Torrat** i **Puig de la Vella**, indrets que realment són **turons** significatius i que per la seva posició geogràfica han quedat ben documentats.

El primer paratge és conegut des que fou creada la parròquia de Sant Antoni de Vilanova, l'any 1363, segregant-la de la de Cubelles: "**Podium torrat**" (Puig, "Episcopologio" Ap. CXVIII); o també "**Puig Torrat**" el 1368 (Gari, 154). Posteriorment, l'any 1579 llegim "la fita del **Puix** Torrat (AMV, Reg. 2988) i a primeries del s. XVIII "lo **Putg** Torrat" (mas Trader, 24). Però tot i que en el Cadastre de 1739 surt encara "**Puig** Torrat", en l'Estadística Rústica de l'any 1725 només es troba "lo **Pi** Torrat", ço que vol dir que aleshores ja s'estava efectuant la transformació oral i que aquesta ja passava als documents. En el present segle, només és un intent anecdòtic l'expressió "**Puig** del **Pi** Torrat, perquè el mal ja estava fet. Tot i que, per

lògica, una muntanya (encara que "torrada" o "cremada") queda i un "pi torrat" desapareix (pensem amb la Talaia, cremada, però hi és), la nova denominació verbal infundada ha quedat, donant nom a una urbanització dels anys setanta i avui tots els mapes no coneixen altre topònim, el Pi Torrat.

Pel que fa al Pi de la Vella, proper al corral d'en Cona i a migdia del molí del Salze, tot i que es pensa que antigament es devia anomenar "puig de l'**Avella**", va passar a "de la **Vella**". De fet, els primers esments no aporten prou elements de judici per determinar-ho amb exactitud. Del primer terç del segle XVI "al **puix** de navella" (AMV, Reg. 2991), es passa a "**puig** dena Vella" (Reg. 2980) i a "**puig** de na Veya" l'any 1551 (Reg. 2981). El 1574 continua la mateixa tònica: "**puix** de na vella" (La Veu, 78) i "**puix** la vella" l'any 1590 (La Veu, 84). L'única semblança amb "Avella" és el 1593: "**puig** den Aveya" (Capbreu, foli 17v); però a partir del segle XVIII ja no hi ha cap dubte, sempre és "Vella" o "**coma** den Bertran" (any 1733, Trader, 23), dualitat d'accident geogràfic (puig i coma) que també tenim enregistra-

da el 1570 quan diu "la **coma** de la Bella" (AMV, Reg. 2985). Aclarim que **Bertran** Arrufat era un pagès que l'any 1593 tenia terres tocant al "puig den Aveya". Hem d'afegir que també donaven el nom de "torrent del **puix** de na Vella" (AMV, Reg. 2990, any 1583) al conegut torrent de Carbonelles o del Cementiri de Cubelles. La transformació de **puig** en **pi** deu tenir una pretèrita versió oral, però l'actual denominació Pi de la Vella només l'hem vista en un programa de Festa Major i en certs mapes recents.

Resumint, potser caldria reivindicar els **puig** genuïns i bandejar els dos nounats "pins" pel sol fet de no haver existit. En el cas del **Puig de la Vella** pot resultar fàcil ja que la nova designació no ha estat molt divulgada, però restablir el **Puig Torrat** pot ésser un objectiu ple de dificultats, ja que l'actual nom és mol tradicional i per tant està ben arrelat en el nomenclàtor vilanoví. En tot cas, seria qüestió de proposar-ho i mantenir fermesa durant una bona temporada. Les autoritats tenen la paraula. De més verdes n'han madurat a Vilanova mateix.

Vicenç Carbonell Virella

Abadies occitanes (11) SANT HILAIRE

L'Aude és un dels rius importants del Llenguadoc. Nascut en terres de parla catalana com és el Capcir, país que geogràficament és occità però històricament és català, travessa el País de Sault en impressionants enyorjats i, després de Quilhan (fr. Quillan), corre decididament cap a la Plana del Carcassès, on bruscament gira cap a l'est per passar a prop de Narbona abans d'arribar al mar donant el seu nom a un departament francès.

En el seu viatge de Quilhan a Carcassona fa de límit al massís de les Corberes, complicat sistema muntanyós que amaga mil i un

indrets de fascinant bellesa. Limós (fr. Limoux) és la ciutat central de la zona, i Alet un dels monestirs que fou objecte d'un anterior comentari, un dels indrets més interessants.

Aquest territori és el Rasès, comarca molt vinculada a la història catalana, ja que fou possessió, durant molt de temps, dels comtes de la Cerdanya i Barcelona; fou també una zona on el catarisme tingué un fort arrelament. No oblidem que a Prieusse, prop de Limós, va tenir lloc, el 1226, una reunió de bisbes càtars per nomenar-ne un de nou per al Rasès, i el 1226 ja feia tretze anys de la

batalla de Muret!

Doncs, bé. Molt a la vora de Prieusse, hi ha **Sant Hilari**, l'abadia que avui centra el nostre comentari, situada al Rasès, entre Limós i Carcassona, al peu de les Corberes, que si bé pel sud acaben bruscament i amb grans penya-segats, pel nord i l'est ho fan de forma suau, amb turons cada vegada més petits, plens de vinyes d'on surten, entre altres productes, "la blanchette" de Limós, d'on diuen que don Perignon va treure la idea per fer el "champagne".

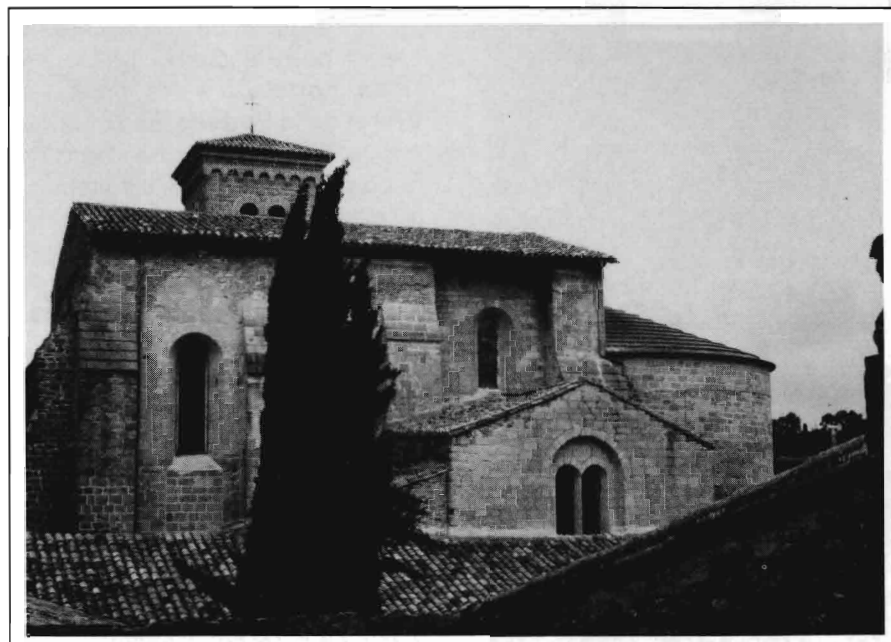
Caldria ressaltar durant la

Vista general de l'abadia amb l'absis a primer terme. Foto: S. Buti

Claustre de Sant Hilari. Foto: S. Butí

Vista lateral de l'abadia des del claustre. Foto: S. Butí

visita al monestir, avui església parroquial, diverses coses, i algunes molt relacionades amb el nostre país, tan proper, i més en l'època medieval.

L'abadia fou fundada al segle VIII, encara que l'edifici actual és del segle XIII, un gòtic arcaic i senzill però que manté una certa ambientació que el fa agradable i totalment integrat a la vila que l'envolta i al paisatge de l'entorn. S'hi entra per un claustre no massa gran, amb arcades molt senzilles però que matisen convenientment la llum i permeten iden-

tificar que realment has entrat en un lloc de pregària i recolliment.

En el monestir, s'hi guardaven relíquies de Sant Hilari, el primer bisbe de Carcassona, i Sant Sadurní, l'evangelitzador del país. Cal ressaltar que el dia en què foren traslladades les restes dels sants, l'any 970, l'acte fou presidit per l'abat Garí de Cuixà, personatge d'un gran prestigi en el seu temps i que demostra l'estreta vinculació en el nostre país de l'abadia llenguadociana. De fet, Sant Hilari estava en aquell temps lligada a la gran casa del Conflent.

Cal dir que l'edifici actual és de finals del segle XII, que la volta d'ogives fou enllestida el 1280 i que el claustre del qual hem parlat fa poc és del segle XIV. No obstant, la part més interessant i de llarg de tot el conjunt és el sarcòfag on es guarden les restes de Sant Hilari.

Actualment forma part d'un dels altars laterals en una absidio-la; és de marbre blanc i disposa d'una profusa decoració amb escenes del martiri de Sant Sadurní (o Serní), primer bisbe de Tolosa, martiritzat l'any 250. Es diu que aquest va presenciar en directe el baptisme de Jesús i que era el que guardava la túnica divina durant el procés. Arribat a Tolosa després de moltes peripècies, fou martiritzat.

L'obra, d'una innegable bellesa, és atribuïda, per M. Durliat, al nostre mestre de Cabestany. Sembla, però, que conté les relíquies dels sants Hilari i Sadurní a partir del 1345, i que arribà al monestir procedent de Tolosa, d'on fou adquirit per compra. Recordeu que Sant Serní disposa a Tolosa d'un importantíssim monestir, que algun dia mereixerà la nostra atenció, encara que el més probable, i segons el mateix M. Durliat, és que l'actual sarcòfag fos inicialment l'altar principal de l'església i que sempre hagi estat a l'abadia.

Sant Hilari no és un d'aquells llocs sobre els quals val la pena de muntar un viatge, però sí que en el cas de fer un tomb per la zona serà molt bonic dedicar-hi una visita. Molt a prop de Carcassona i rodejat d'altres interessants cenobis com Sant Policarp de Rasès i Rieunette, a quatre passes de Limós, sempre hi trobareu alguna cosa interessant.

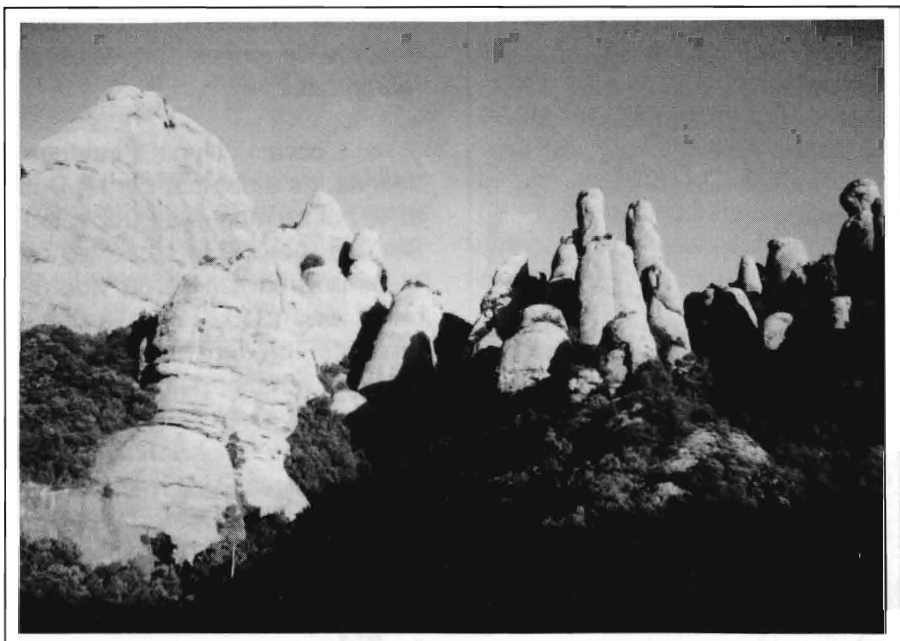
Salvador Butí

CAN MAÇANA- MONTGROS-SANT JERONI- MONESTIR DE MONTSERRAT

Etape 3 bis: COLL DE CAN MAÇANA-REFUGI V. BARBE-MONTGROS-TORRENT DE MIGDIA-SANT JERONI-SANT JOAN-MONESTIR DE MONTSERRAT (15 km); 79 participants, 19 de desembre de 1993.

Almenys aquesta vegada ens les prometíem felices, ja que des de l'Hostal dels Brucs, mentre esmorzàvem, ens miràvem les siluetes montserratinas retallades en un cel claríssim on no es veia ni un núvol. Recordàvem la darrera etapa on

circulàrem entremig de la boira i només n'emergírem dalt del Pla de la Trinitat. Però algú deuria telefonar "a dalt" a Sant Pere perquè el dia de l'etapa "reina" fes bo. Segurament eren confabulats. I ja som amunt!

Regió d'Agulles: la Miranda de les Boïgues, el Martell, la Saca Gran, el Dàtil, les Bessones, la Bola de la Partió i el Setrill. Foto: J. Blanes

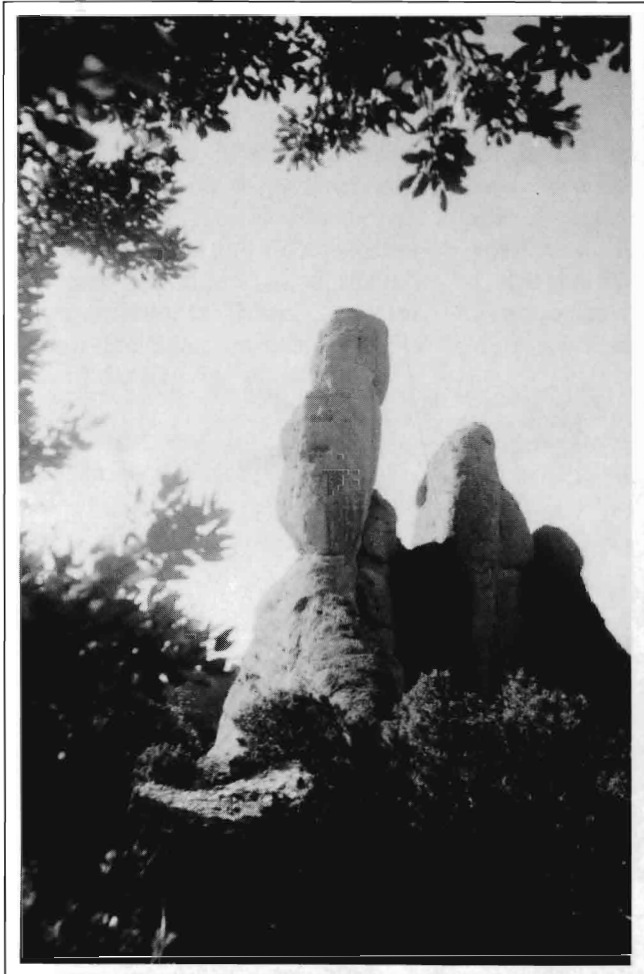

Reagrupament al costat del Refugi Vicenç Barbé. Foto: J. Blanes

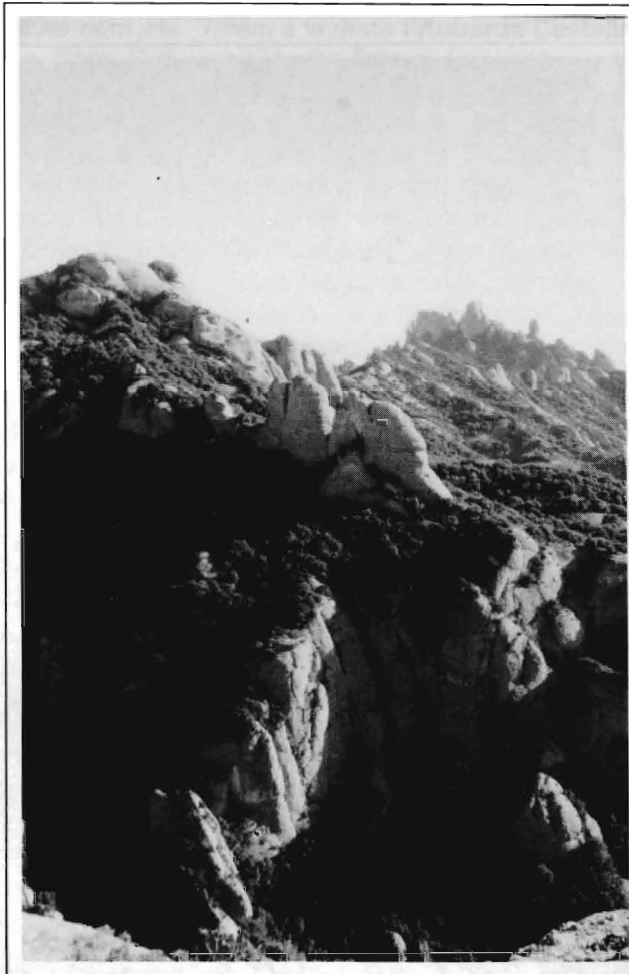
Després de **Can Maçana**, cap al **coll de Guirló** i al fons la **Roca Foradada** i les parets del **Serrat de la Portella**, però canviaríem de direcció i aquella llarga corrua de caminaires ens dirigírem cap a llevant per pujar tot seguit a l'estret **pas de la Portella**, entretinguda escletxa que ens permetria endinsar-nos cap a la **regió d'Agulles**.

Tot just desembocar en el cercle ample i voltat d'aquelles agulles de pedra, quan hi començava a tocar el sol, s'il·luminaren davant nostre la **Miranda de les Boïgues**, el **Martell**, la **Saca gran**, el **Dàtil**, la **Filigrana**, les **Bessones**, la **Bola de la Partió**, el **Setrill** i d'altres que no identifiquem, mentre el **Refugi Vicenç Barbé**, encara a l'ombra, veié trencat el seu silenci per l'arribada d'aquella sorollosa caravana de vilanovins, que enganxà encara dormint una colla d'escaladors. Fou evident que aquella colla li trencàrem el descans fins i tot a algú penjat a l'hamaca d'una bauma propera, sobretot per l'estol de paraules gruixudes que ens dedicaren.

Però només hi hagué un reagrupament davant el refugi i tot seguit seguiríem pel camí del **coll de Port**, travessant el **torrent del Lloro** i cap al **Pas del Príncep** i continuava entremig d'un paisatge espectacular conformat pel verd de les alzines i del conglomerat de les

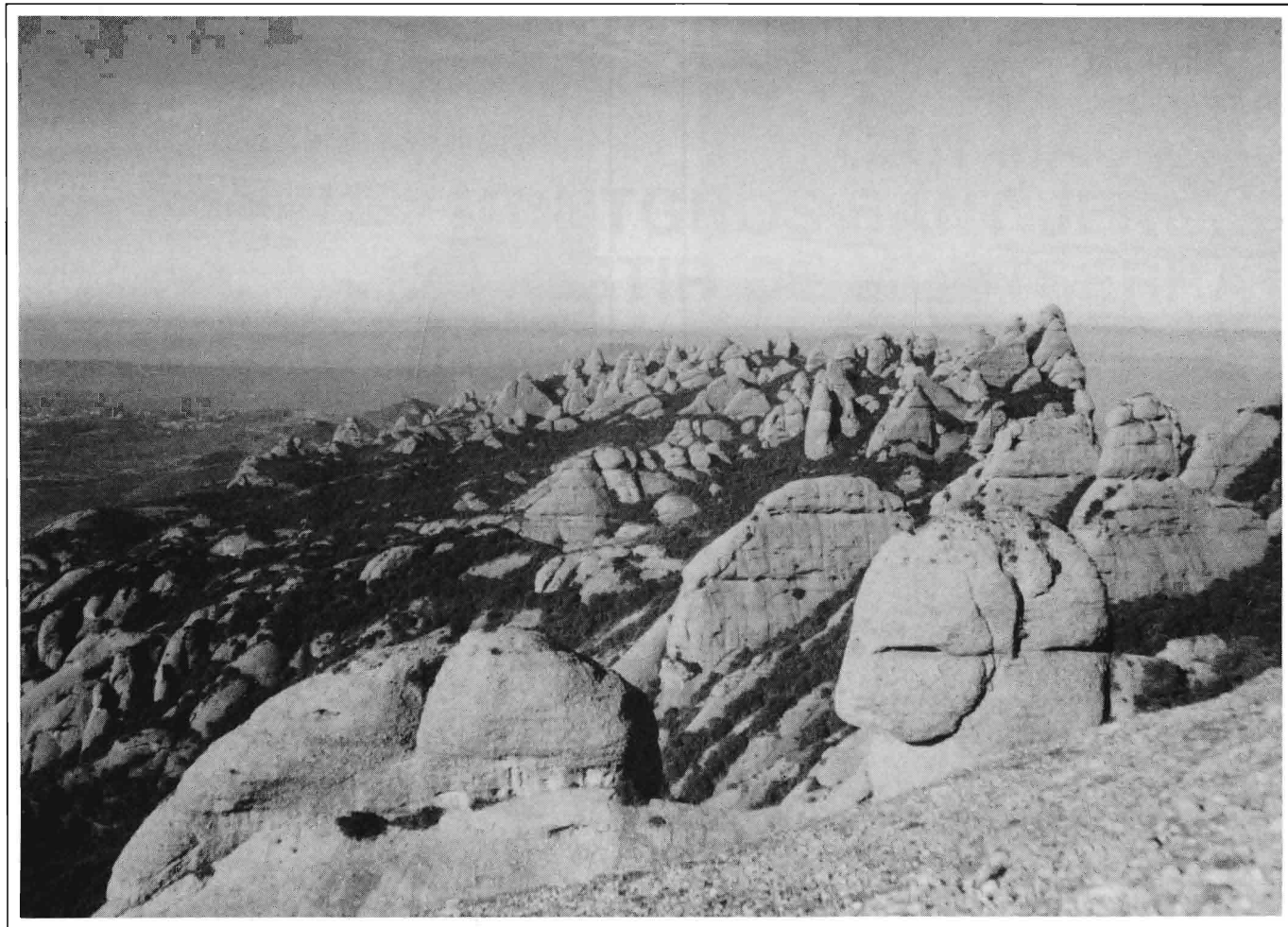
Des del camí d'arribada al coll, el Cilindre. Foto: J. Blanes

L'immens sot del Torrent de Migdia des del Montgròs. Al fons, els Flautats, Trompa de l'Elefant, la Prenyada i la Panxa del Bisbe. Foto: J. Blanes

La majoria de la colla de GR-istes dalt del Montgròs. Al fons, els Ecos i la Roca Plana dels Llamps. Foto: J. Blanes

Una esplèndida panoràmica del vessant occidental des del Montgròs. El Lloro, la Monja, els Frares, l'Enclusa i un munt més, amb el coll de Port a la dreta. Foto: J. Blanes

roques. Estem al **Torrent de les Grutes**, i deixant de banda una cova on hi ha la **Font de l'Esllavisada**, una mica més enllà ens reagrupem al **Coll de Port**. Tot i que el coll és una cruïlla de camins, té un vessant totalment acinglerat que ens deixa veure sota nostre la carretera que va cap al monestir, però a una profunditat que fa que molt poca gent dels caminaires s'arrisqui a treure el nas per aquella banda. El camí flanqueja la **regió dels Ecos**, deixant fora de la vista -puix el bosc ens ho tapa- la **Vella** i l'**Esfinx**, mentre voregem el **torrent de Coma Cirers** i arribem entre pujades i baixades, després d'una grimpada, davant del **Cilindre**, que, segons com te'l mires, no té pas forma cilíndrica, però tant se val. Al coll ens concentrem de nou; la comitiva s'ha anat allargassant de tal manera que no s'hi acaba d'arribar mai, i l'aturada es fa llarga, tot i que el descans és precari, ja que estem damunt d'una llenca molt inclinada.

I per aquesta forta baixada ens arriem fins al **torrent de la Coma dels Naps** i per variar reuntem per l'altre vessant. Un rètol ens indica que hem de deixar el camí de la dreta -que aniria cap als **Plecs del Llibre**- i seguir cap a l'esquerra cap al **Montgròs** i el **Torrent de Migdia**.

Després de baixar pel costat de la **Roca Plana dels Llamps**, empallem amb una redreçada pujada, encaixada en la canal que ens portarà al **Coll del Montgròs**. Arribar al **cim del Montgròs** (a 1120 m alt), només calia seguir la carena amb una certa precaució, tot i que ens havien assegurat que era difícilíssim i fins i tot potser s'hauria de posar algun passamà de corda. Però no va caldre absolutament res, i, espaiats, van arribar tots els 72 caminaires esplaïant-se en aquell cim de dimensions extraordinàries. El primer objectiu de la sortida ja s'havia complert. Les màquines de fotografiar no paraven davant de la immensa panoràmica montserratina

que se'ns oferia des d'aquell mirador immillorable del Montgròs. No hi va faltar la foto col·lectiva, encara que no hi érem tots; una bona part de la colla, impacients, tornaren cap al coll a punt de continuar l'itinerari. Encara ens quedariem una estona dalt del cim identificant les agulles principals; així, bé que llunyanes, cap a ponent, vèiem **els Frares**, la **Monja**, el **Lloro**, l'**Enclusa**, el **Pas del Príncep**, i un munt més que no recordem, mentre que cap al nord, des del més alt, **Sant Jeroni**, **les Talaies** i **els Ecos**, amb la **Roca Plana dels Llamps** al costat nostre, i just a sota, **els Plecs del Llibre**. A la llunyania, més cap a llevant, **els Flautats**, **Sant Salvador**, **Trompa de l'Elefant**, la **Prenyada** i la **Panxa del Bisbe**, i cap a migdia, la zona de **les Gorres**, amb la **Gorra Frígia** i la **Gorra Marinera** i **les Magdalenes**. Francament, va valer molt l'esforç d'arribar-nos al Montgròs per gaudir d'aquell paisatge.

Ara, però, ens quedava una bona botifarra. De moment comen-

cem un fort descens entremig del bosc, fins podem comprovar que entre la vegetació habitual d'alzines es troba una colònia de teixos, singularitat que la descripció de l'itinerari ens fa notar. El camí es complica sota de **la Salamandra**, entre cornises i un impressionant trau a la roca on hem d'assegurar-nos amb les dues mans, davant nostre apareix **la Talaia Superior**, mentre decididament baixem cap al **torrent de Migdia**.

Hem deixat enrere l'enrunada **Font de la Cadireta**; la vegetació aquí és exuberant. Hem de remuntar pel llit del torrent seguint les indicacions dels rètols de la cruïlla de camins. La forta pujada continua

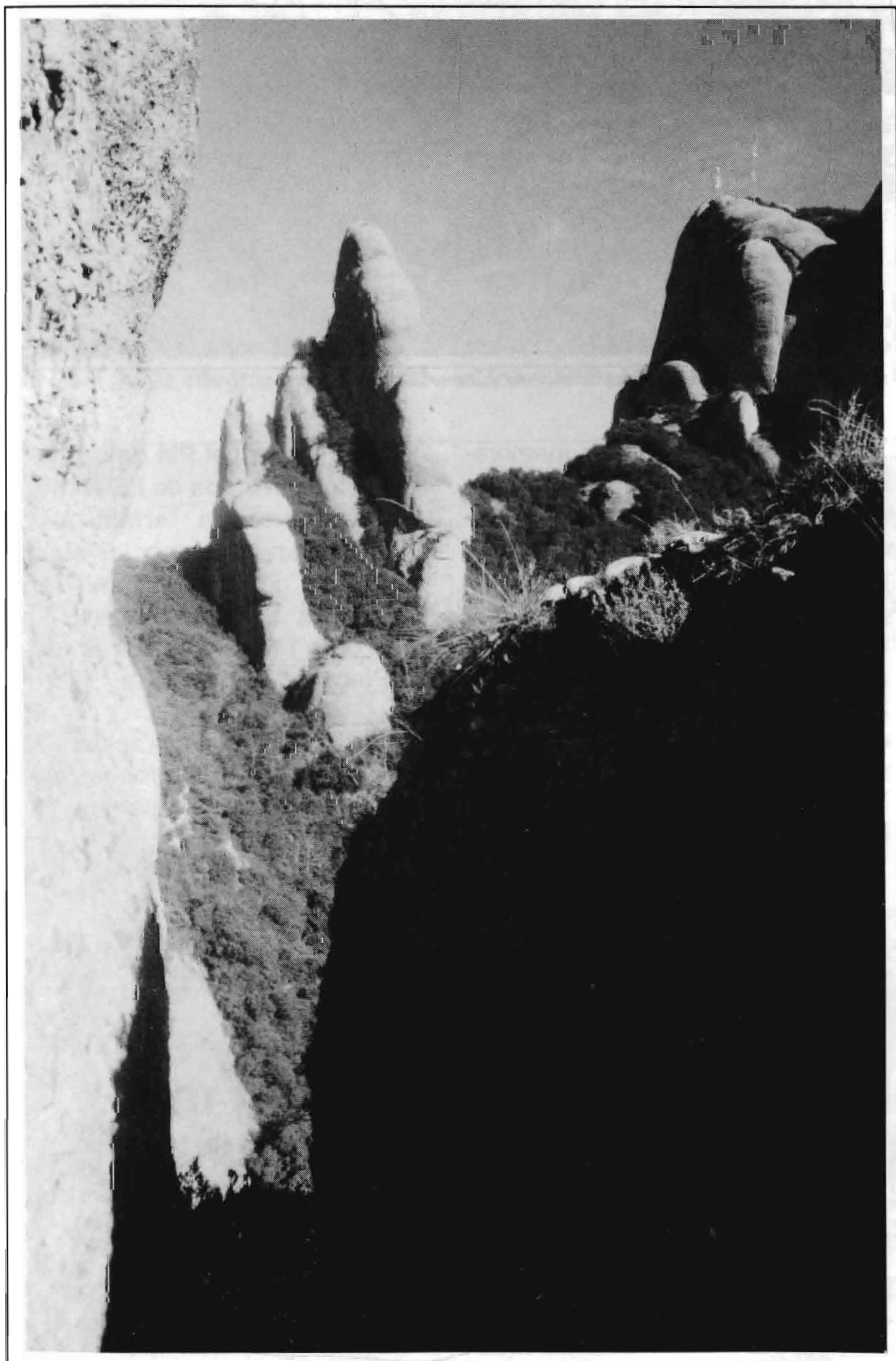
i assolim el collet de la **Talaia Superior**, d'on podem veure com els escaladors s'hi estan enfilant. Des d'aquí hem de donar el gran tomb per salvar el conjunt **Sant Jeroni-Gegant Encantat**, tot baixant de nou i tornant a pujar, i ara ja decididament cal tombar davant del **Camell de Sant Jeroni** on trobarem el **Camí del Bassal dels Gats o dels Francesos**, que és el camí de pujada a la muntanya des dels Brucs.

Hem deixat enrere aquesta imponent queixalada del massís que és el **Torrent de Migdia** i passem a l'altre vessant, cap a **la Pleta**, i no parem de pujar encara que amb una bona panoràmica. Aquí la gent comença a defallir i la corrua de

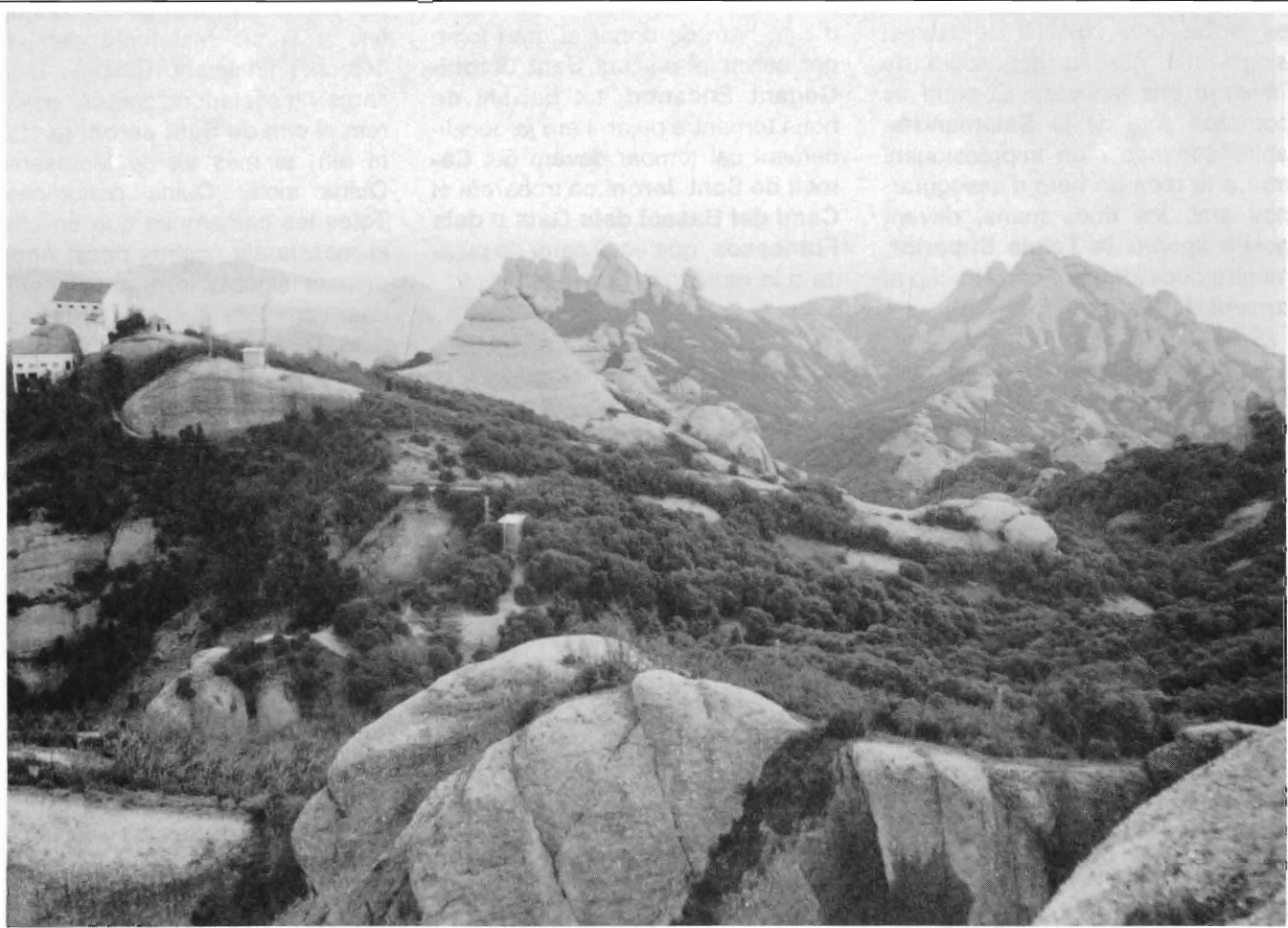
caminaires s'allargassa molt. Deixem a la dreta **l'Aubarda Castellana**, sense fixar-nos gaire, i seguim fins a l'antic restaurant de Sant Jeroni, i finalment, després d'uns llargs i esgotadors graons, assolim el **cim de Sant Jeroni** (a 1236 m alt), el més alt de Montserrat. Quina vista! Quina panoràmica! Totes les comarques que envolten el massís als nostres peus! Aquell mirador inigualable, el complementa una completa Taula d'Orientació, però l'enlletgeixen unes paoroses antenes de ràdio i TV. No ens hi aturem massa, puix anem suats de la pujada i el vent ens refreda i, a més a més, ja tenim ganes de dinar.

Tornem enrere pel mateix camí i ens aturem una estona al **mirador de mossèn Cinto Verdaguer**; a sota mateix tenim el **Gegant Encantat**, una foto, i avall, cap a la **Capella de Sant Jeroni**, en el **coll del Pou de Glaç**. Escampats per l'esplanada, dinem, tot i que entre el primer i l'últim hi ha més de mitja hora de distància i no acabem d'arribar mai. Però aquella aturada restableix les forces i la gresca s'imposa, els comentaris sobre l'itinerari són d'elogi, sobretot pel que representa de la descoberta del Montserrat desconegut per a la majoria. A la que ens adonem la gent ja la tenim amb la motxilla al damunt i començant a caminar, fins i tot enganxen la Neus encara repartint cafè i amb tots els estris escampats. De totes les maneres ara no ens la deixarem oblidada...

Aniríem decididament a enllaçar amb el **camí de Sant Joan a Sant Jeroni**, que segueix per damunt de la **serra de les Paparres**. El camí, ja conegut de la majoria, tot i que és bonic i interessant no desperta l'interès del sector matinal, i fem via, i sense adonar-nos passem per sota de **la Gorra Frígia** i **la Gorra Marinera** i **la Magdalena Inferior**, on, per variar, tot i l'hora avançada de la tarda, trobem escaladors iniciant la seva escalada. Queda a l'esquena el **Trencabarrals** i el camí que puja des del **Pla dels Ocells**, i nosaltres anem directes cap a **Sant Joan**. I ja som al **Pla de les Taràntules**. Reagrupament a l'espera de la Neus, que no

Baixant del Montgròs ens trobem, encapçalant el **Torrent de Migdia**, les **Talaies** i **Sant Jeroni**. Foto: J. Blanes

Des del cim de Sant Jeroni, la vella estació de l'aeri i al fons la regió dels Flautats; a l'altre costat, les Gorres. Foto: J. Blanes

arribava. Ai, si l'arribem a perdre! Com que no està previst baixar amb el funicular, donem el tomb per la **Serra Llarga**, i baixem per l'antiga bassa de Sant Miquel, la capella del mateix nom i més avall el mirador amb la creu també de Sant Miquel, que deixem a la dreta.

Un camí ample, farcit d'estàtues i monuments commemoratius, ens portarà a la **Plaça de les Pageses** davant del santuari montserratí.

Ha estat una etapa memorable, dura (més de vuit hores de camí), però que ha agradat molt i que ha estat aconseguida per 72 caminaires que han realitzat el recorregut sencer, mentre que una altra colla de 7 caminaires han fet un itinerari alternatiu, que també Déu n'hi do! Des del monestir havien pujat cap a **Sant Joan**, passant per **Sant Miquel** i fent l'itinerari invers al nostre, per la **serra de les Paparres** fins al **Cavall Bernat**, i

tornant enrere pel **Pla dels Ocells**, per sota la **Trompa de l'Elefant** i la **Prenyada**, cap a l'**ermita de la Trinitat** i davallaren per les escales de ciment que des de **Sant Benet** baixen cap al monestir, passant pel **Pas dels Francesos** fins arribar a la **Plaça de l'Abat Oliba**.

I encara no s'acaba aquí Montserrat, puix la propera etapa sortirem d'aquí. Us esperem.

Josep Blanes

1r DE MAIG DE 1994
AL ROCACORBA (Gironès-Pla de l'Estany)
 amb la XXV Sortida del Cicle CONEGUEM CATALUNYA
 No us la perdeu! Modalitat turística i per a caminaires!
 Possibilitats de passejar-se pel llac de Banyoles i de veure "la Ramona", la carpa que passa dels 60 anys i de més de 15 kg!!!

Vida i miracles d'uns senderistes empedreïts DE L'ANOIA AL BAIX CINCA

MONESTIR DE MONTSERRAT- COLLBATO-PIERA

**4ª etapa: MONESTIR DE
MONTSERRAT-COVES DE SALNI-
TRE-COLLBATO-HOSTALETES DE
PIEROLA-PIERA (16,470 km);
72 participants; 23-1-94**

Avui, en comparació amb anteriors etapes, el nombre de participants ha minvat de manera sospitosa... I preguntem nosaltres sense cap mena de malícia: potser té alguna relació, aquesta davallada participativa, amb la gran rebentada de cames i cossos dels nostres "jabatos" en la integral a Montserrat

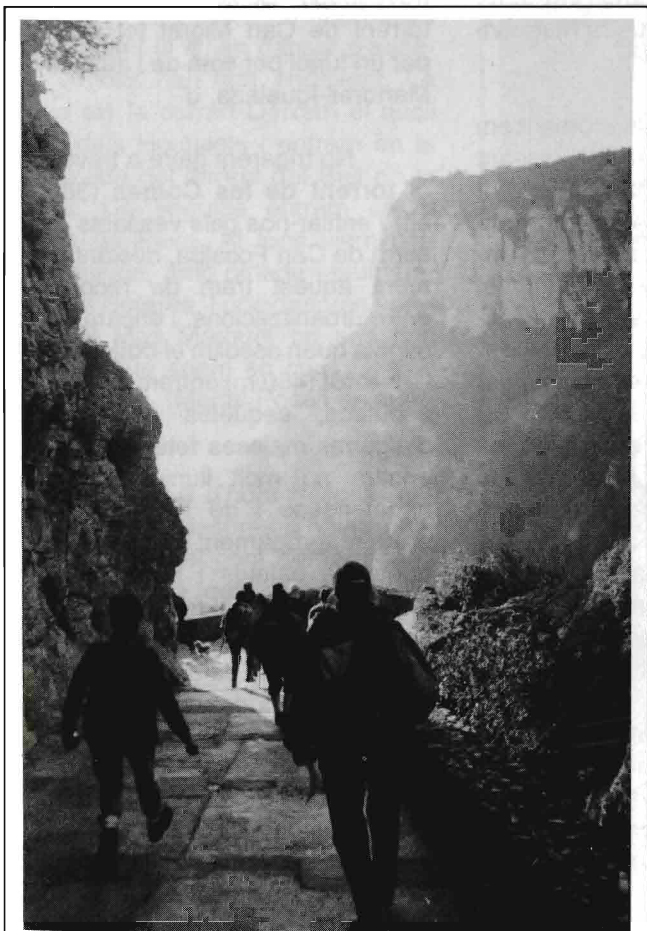
(Montgròs)...? Perquè, Déu n'hi do com van tornar alguns!

Amb tot, però, val a dir que hi ha gent valenta i que no es dona per vençuda fàcilment! I tot i essent menys que l'anterior etapa, avui en som 72 els disposats a seguir endavant en la travessada cap al Baix Cinca. I amb dos autocars sortim de Vilanova a les 7 del matí camí del Parador del Bruc on esmorzarem. Havent esmorzat i ja desvetllats del tot, els autocars ens traslladen al Monestir de Montserrat on comença

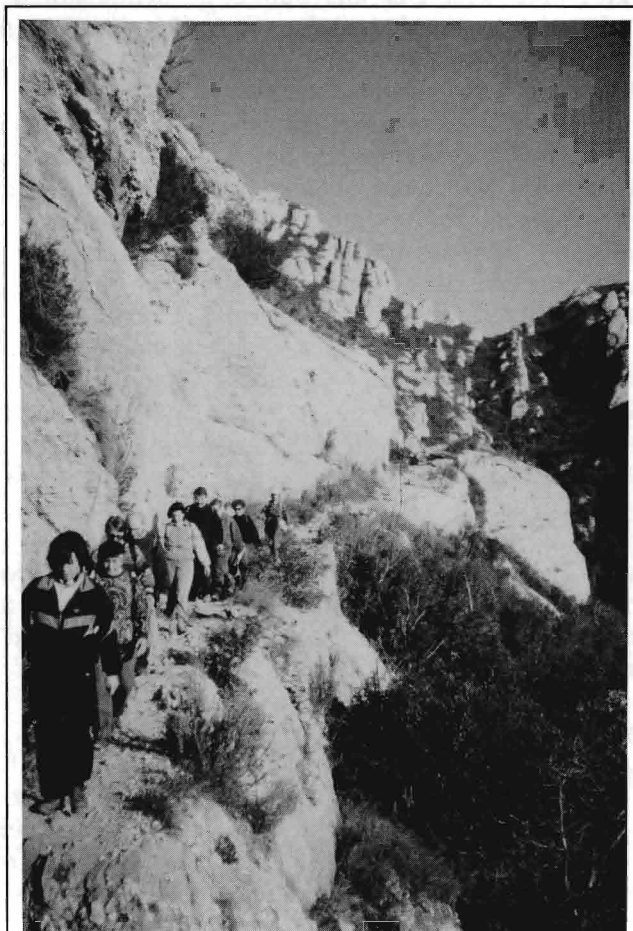
l'etapa d'avui.

Comencem a caminar a les nou del matí al capdamunt de les escales que baixen cap a l'estació superior de l'Aeri (706 m alt). De moment el sol ens acompanya. Anem conscienciats que la travessa d'avui no és excessivament llarga, però que haurem de travessar sis torrents i això significa pujar i baixar gairebé continuament. I ens ho prenem amb filosofia i calma.

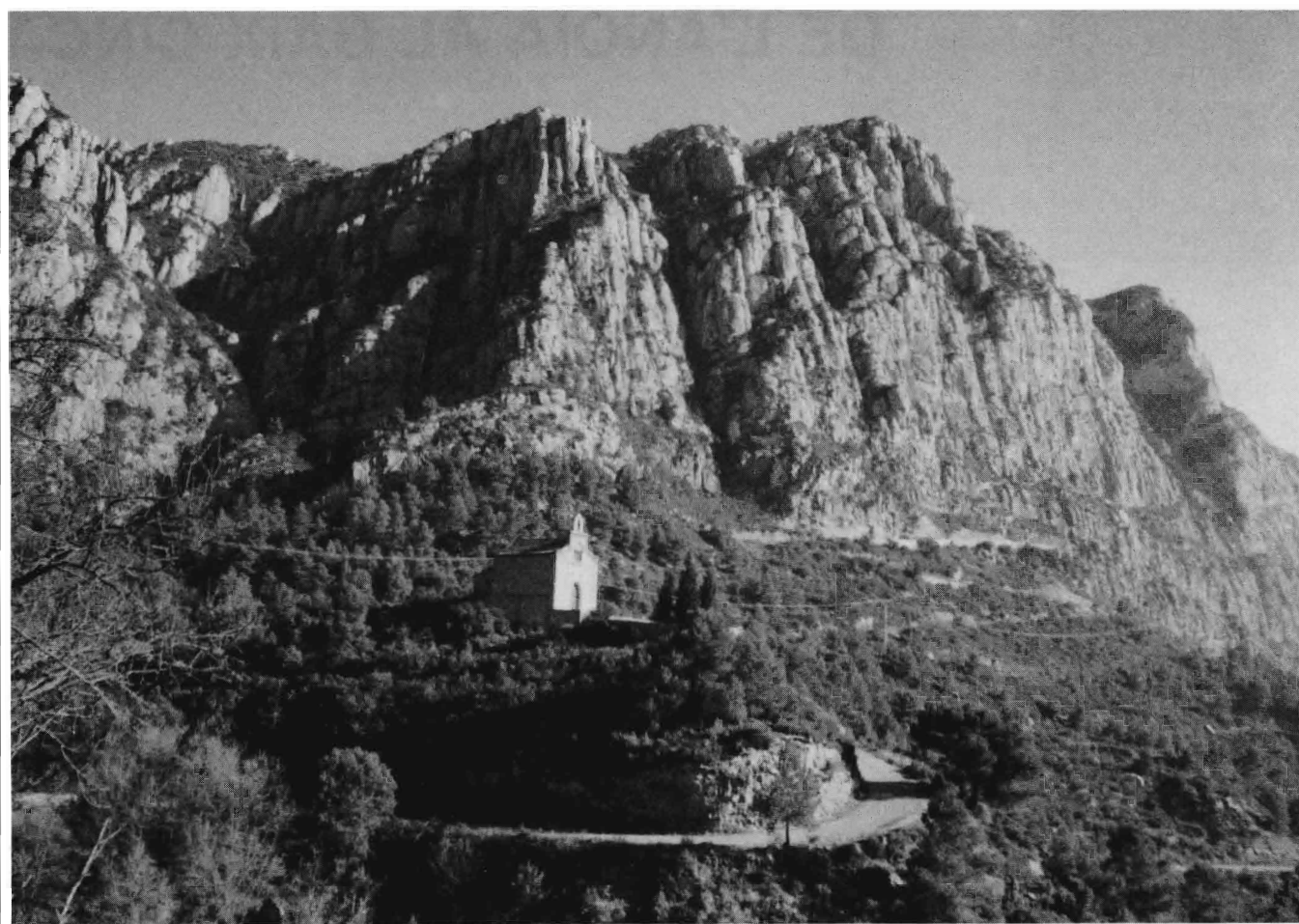
Enfilem el camí de la Santa

Sortint de Montserrat, camí de la Santa Cova. Foto: J. Blanes

Baixant pel camí de les Giragoneses, al Torrent de Bellasona. Foto: B. Forgas

Ermite de la Salut, prop de Collbató. Foto: J. Blanes

Cova, recorregut que ens permet d'admirar una vegada més les monumentals representacions dels Misteris del Rosari i també observar les millores del camí que trepitgem. Un cop travessat el torrent de Santa Maria o de Vall Mala, deixem el terme de Monistrol i entrem en el de Collbató i conseqüentment passem de la comarca del Bages a la del Baix Llobregat. Arribats al costat de la monumental Creu (5è Misteri de Dolor), les càmeres fotogràfiques es disparen ja que des d'aquest punt la perspectiva del monestir i el seu entorn és bonica perquè sí.

Deixem el camí de la Santa Cova i encetem un corriole per entremig d'espessa vegetació, amb gebre i glaç, que ens mena al **coll de la Fita** (690 m alt), on fem un breu reagrupament per canviar impressions i orientar-nos. A l'esquerra ens queda la serra del Cap de les Canals, amb l'Orella de Llebre. Segons conta la tradició, a la punta inferior d'aquesta serra s'aixecava el castell d'Otger, un emplaça-

ment estratègic de primer ordre, tot i que avui dia no en queda rastre visible...

Un cop reposats, comencem a baixar en ziga-zaga pel vessant d'una branca secundària del torrent de Bellasona o del Forat, tram que rep el nom de les Giragonses. Amplia panoràmica sobre la vall del Llobregat i al fons la serra de Collserola! Poc després d'haver travessat el Torrent Fondo, ens trobem al peu de l'entrada a les Coves del Salnitre. Però la visita a les cèlebres coves no entra en els nostres plans i hi passem de llarg, camí de l'ermita de la Salut (404 m alt) i el poble de Collbató, on fem un altre reagrupament, que aprofitem per anar a donar un cop d'ull a l'església parroquial dedicada a Sant Corneli.

Deixem Collbató i enfilem camí del **coll de Sant Cristòfol**, passant per la urbanització de Ca N'Oller. La panoràmica del vessant occidental del massís montserratí és magnífica des d'aquest punt de la

travessada. Baixem cap al llit del torrent de Can Migrat tot passant per un túnel per sota de l'autovia de Martorell-Igualada. d

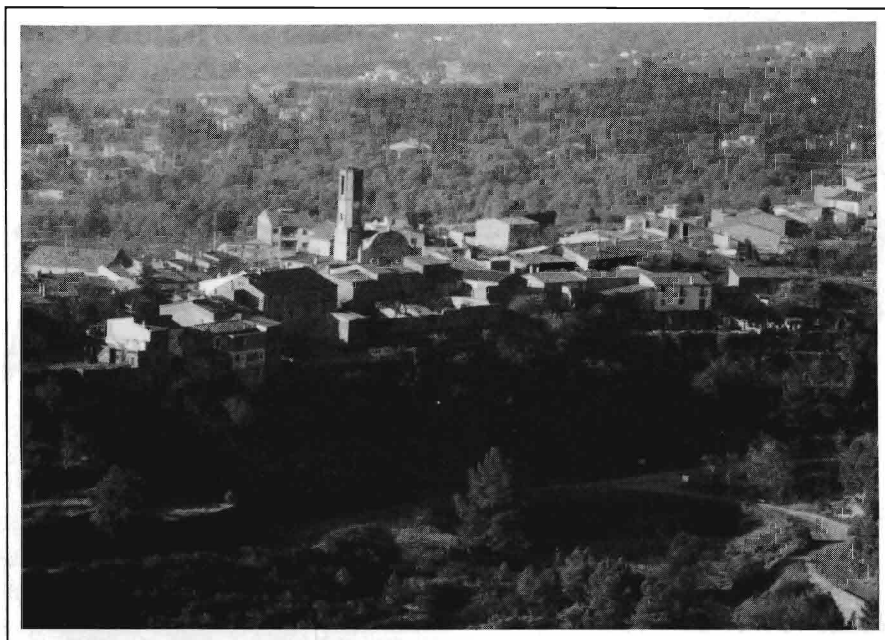
No trigarem gaire a travessar el **torrent de les Comes** (360 m alt) i enfilem-nos pels vessants de la serra de Can Fosalba, deixant finalment aquest tram de recorregut entre urbanitzacions. I encara no és migdia quan assolim el **coll de Sant Cristòfol** (450 m) entremig d'alguns esbufecs, seqüeles sens dubte d'algunes maleses fetes durant les encara no molt llunyanes festes nadalenques i de Reis! Un altre breu reagrupament on surten paquets de galetes i fruits secs de totes les motxilles ens posa a to de seguida. Continua fent un dia esplèndid i la gent està animada. Algú s'empenya endebades en fer entonar a un grupet reduït els "Goigs a llaor de Sant Corneli", patró de la parròquia de Collbató... N'hi ha que estan d'ullera!

Travessem el coll i continua

la marxa per l'altre vessant, sortint així del terme de Collbató per entrar en el de Pierola i retornar altre cop a l'Anoia. I arribem de seguida a les ruïnes de l'**ermita de Sant Cristòfol**. Fins que no som arribats en aquest punt no ens ve present que aquests rodals ja els coneixíem de la XIV Marxa d'Orientació per Descripció que hi férem el març de 1987. L'ermita, el tram característic de l'esquena d'ase... Quants records ens vénen al pensament! Les vegades que hi havíem vingut preparant la Marxa amb en Joan Virella!

Passem a frec de les edificacions de la Torre de Pierola, caseriu central del municipi de Pierola, i seguim aigües avall pel llit de la riera de Pierola (290 m). Un tram de sòl bastant fangós ens obliga a fer alguna giragonsa per entre el bosc de pins i ara ens ve una feixuga pujada fins que arribem a la carretera B-231, que d'Esparreguera va a Piera passant pels Hostalets. Travessada la carretera arribem al llit del torrent de l'Home Mort, plantat de vinya, i encara n'haurem de travessar quatre més fins que no arribem als Hostalets de Pierola. Abans de sortir del nucli urbà, fem un darrer reagrupament. La fila de caminaires s'ha allargassat considerablement i els darrers arriben quan els primers ja s'han cansat d'esperar i molts han tirat endavant. La gana els fa córrer! Deixem el nucli urbà dels Hostalets i entrem en la fondalada del torrent del Salt de la Serra. De seguida entrem en el terme de Piera. Al fons viem una gran masia, amb pineda i palmera, és Can Soteres. I poc després voregem el Mas Marquet on ens han advertit que anem en compte amb els gossos... (Maria! Posa't en guàrdia!).

Un quart d'hora després entrem a Piera, després d'haver passat per sota del pont del ferrocarril de Barcelona a Igualada. A la cruïlla amb la carretera de Martorell a Capellades finalitza l'etapa d'avui, quan son poc més de les dues de la tarda. Bona hora per dinar! Alguns ja fa estona que s'esperen al bar-restaurant. D'altres ens instal·lem en una Granja on ens tracten d'allò més bé i algú de la colla

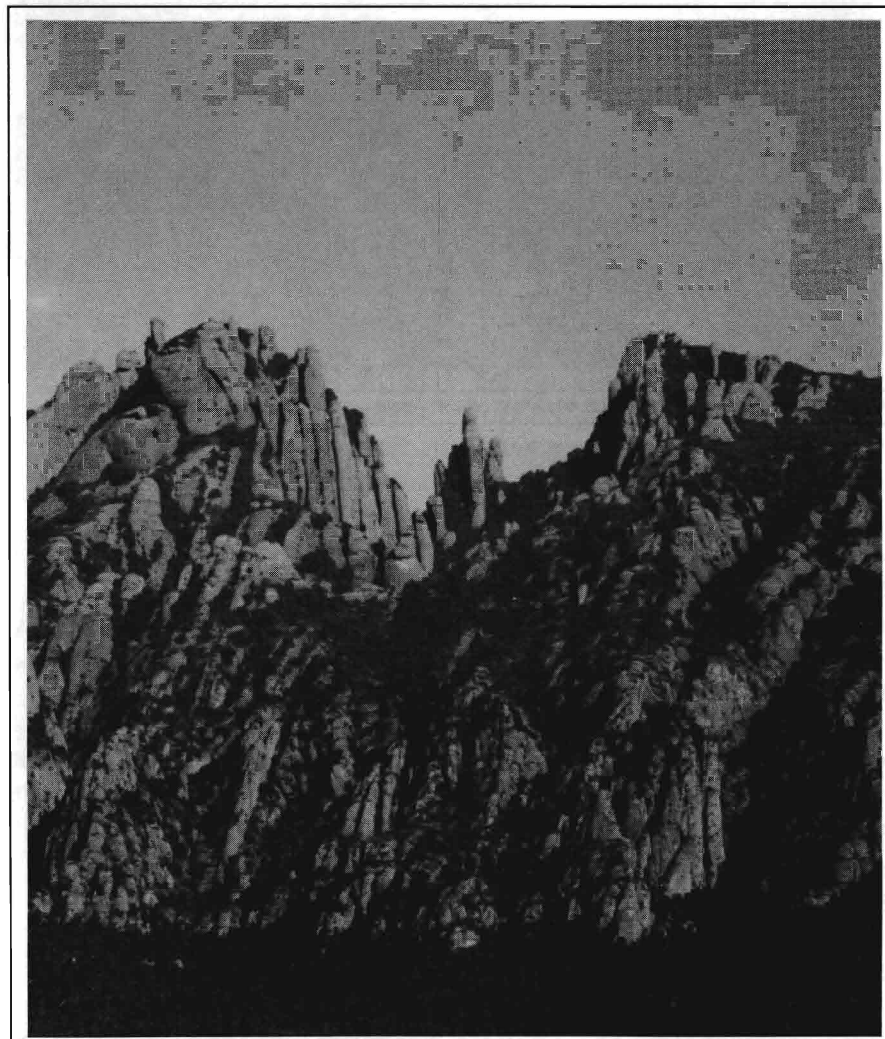

Vista de Collbató des de les Coves de Sainitre. Foto: J. Blanes

vol passar tan inadvertit amb els fogonets per escalfar-se un plat de faves que acaba menjant a la taula, i amb el plat escalfat pels mateixos amos de l'establiment. Avui al nostre cap i guia es veu que no l'han tractat massa bé a l'hora de menjar

i ens dóna pressa als pobres que anem de carmanyola. Avui que ens havíem desdinerat i ens delectàvem amb un suculent suís... Mireu que n'hi ha d'enutjosos!

Blanca

Entre el Montgròs i Sant Jeroni, el Torrent de Migdia amb les Talaies al mig, des del Coll de Sant Cristòfol. Foto: J. Blanes

Vida i miracles d'uns senderistes empedreïts DE L'ANOIA AL BAIX CINCA PIERA-EL BADORC- SANT PERE SACARRERA

5ª etapa: PIERA-EL BADORC
-SANT PERE SACARRERA
(16 KM), 99 participants,
27 de febrer de 1994

Tot sembla indicar que la nostra gent ja s'ha refet de l'esgotament de la integral a Montserrat i ha corregut la veu que ara les etapes tornen a ser "nor-

maletes", perquè avui la participació ha pujat altra vegada considerablement. En total som 99 els que ens trobem a dos quarts de vuit del matí a la plaça de l'Estació disposats a seguir la ruta que de mica en mica ens anirà acostant al Baix Cinca.

El nostre cap de senders ens espera al costat de l'autocar per fer-nos a mans el dossier que ens devia, acompanyat, aquesta vegada -i sorprenentment-, d'una pinça d'estendre roba (!?). Com que el cel amenaçava pluja, alguns vam pensar de primer, en veure la pinça, que potser ens la donaven per estendre la roba després de la possible mullena... Després, dalt de l'autocar i havent llegit la introducció de l'itinerari a seguir, ho vam comprendre de seguida. Durant el nostre recorregut passàrem molta estona pel costat de la riera de l'Anoia i ja compreneu que això no és sinònim dels Laboratoris de Parfums Eau Jeune de Paris...

Arribem a **Piera** i anem a esmorzar al Cafè Foment (aquest, però, no s'ensorra!). Per arribar-hi ens caldrà fer un curt recorregut pels carrers de la població, cosa que ens permet admirar els interessants esgrafiats d'algunes cases nobles i notables de Piera. I havent esmorzat, comencem l'etapa quan és un quart de 10 del matí.

Un reagrupament dels caminallers al nucli del Badorc. Foto: B. Forgas

La canalla (i algun ganàpia) protegint-se de les "aromes" de l'Anoia. Foto: B. Forgas

El que queda de la bonica capella de Sant Miquel en el terme de Cabrera d'Anoia. Foto: B. Forgas

La tropa es posa en marxa. Travessem el **portal d'en Romanyà** (272 m alt), antic portal de Golard o portal Jussà, i ens encaminem cap a l'interessant conjunt monumental format per l'església de Santa Maria i el castell. Vorejat l'antic nucli del Raval Jussà, ens queden a l'esquerra els impressionants estimbals del torrent del Bero o del Gallmullat. Passem pel davant de l'entrada del castell i finalment desemboquem a la plaça de l'Església, on s'aixeca l'**església de Santa Maria de Piera**, del segle XIII, amb la capella del famós **Sant Crist**. I davant de tot aquest notable conjunt pensem que és una veritable llàstima no dedicar-hi una estona per a veure-ho en calma. El conjunt s'ho mereix. Però la tropa segueix endavant i no podem seguir els nostres instints... Un altre dia serà!

Ens arribem fins al llit del **torrent del Bero** i, aigües avall, ens trobem més endavant a l'aiguabarreig amb la **riera de ca N'Aguilera**. Moments després anem circulant pel propi llit de la riera que en aquest indret rep el nom de la **Guinovarda**. Timbes de terra argilosa, canyissars... Deixem la riera per apropar-nos a una esplanada on hi ha una nova planta depuradora d'aigües de Piera. Al fons veiem el viaducte de la carretera de l'Anoia. Tot això està transformat. Havíem corregut molt per aquí quan preparàvem Marxes d'Orientació; recordem especialment la del Badorc. Com ha canviat!

Desemboquem a la carretera BV-2242 i poc després entrem al nucli **del Badorc** pel carrer Major. Prop d'una font i un parc infantil, hi fem un altre reagrupament.

Sortim del nucli urbà del Badorc i, davant de l'Anoia, anem en direcció al seu llit. Horts, ruïnes d'antics molins... Arribats al costat del curs de l'**Anoia**, la pista travessa el llit del riu per un gual encimentat. Ara és el moment de fer servir les pinces que ens han donat. Compte a no respirar massa fort i, sobretot, a no caure a les aigües putrefactes! En passar l'Anoia hem abandonat el terme de Piera i entrem en el de Cabrera d'Anoia. Ara passem per davant del que queda de la **capella de Sant Miquel**. Esmuntada al segle XI, mantingué el culte fins al XIX. Prop del barri pierenc del Badorc, aquesta capella pertangué al monestir de Sant Cugat del Vallès entre els segles XI i XVI; fins el 1581 fou sufragània de Vallbona i després de Cabrera. Ara és abandonada i gairebé completament derruïda.

De sobte hem canviat de decorat. Passada la capella, la pista se situa a la part obaga de la serra, a la dreta s'estén **la vall de l'Anoia** tancada per altes timbes. I seguint les instruccions del dossier, mirem llargament aquesta panoràmica abans no ens quedi destrossada i enlletgida quan la travessi l'autovia que procedent d'Igualada va cap a Sant Sadurní.

Per uns moments deixem el traçat del GR-7-2 per seguir-ne un d'antic més interessant tot i que molt embrossat: argilagues, mates de romaní, alzines... Anem pujant de mica en mica. Magnífic mirador natural, al davant nostre la vall de l'Anoia, a la dreta, Montserrat; més endavant, la plana del Mas de la Guitza.

Abans d'entrar a la urbanització Castell de Cabrera, hem enllaçat novament amb el nou traçat del GR-7-2 que havíem abandonat. Travessem la urbanització fins arribar al **coll de la**

Romagosa, on finalitza. Poc després, sortirem del terme de Cabrera d'Anoia i entrem en el de Mediona, deixant, així també, la comarca de l'Anoia per entrar en la de l'Alt Penedès.

Passat l'accés a la masia de can Guixera, arribem a la carretera C-244, d'Igualada a Vilanova i la Geltrú, prop del km 13, al límit de les comarques abans dites (488 m). Un cop travessada la carretera, fem un altre reagrupament.

Descansats una estoneta, seguim en direcció al caseriu de Can Paixano i poc després passem per davant de Can Cabreta (475 m alt). Estació meteorològica a l'esquerra. Enfront hi ha una gran extensió de camps amb un caseriu abandonat al seu extrem. Més endavant pugem per un petit turó i en baixar anem en direcció al **caseriu de Can Marimon**. Arribats a la cruïlla amb el camí d'accés a aquest gran caseriu abandonat, deixem el GR-7-2 per adreçar-nos a la

urbanització on ens esperen els autocars.

Pràcticament la travessada d'avui ja s'acaba aquí. Ara ens cal, només, arribar a la urbanització de la **Font del Bosc** on dinarem. Alguns ho fan al restaurant de Can Maristany, altres a fora, al llarg d'un carrer on hi toca una mica de sol. Fem una fila, tots plegats, que qualsevol que ens veïés es pensari que fem cua per demanar feina en uns tallers que hi ha al davant nostre. Entre bromes anem dinant i fem temps esperant que el nostre particular Carnestoltes ens torni a cantar de nou (alguns no l'havien sentit el Dijous Gras a la Talaia) el Sermó Social. Amb la gràcia que el caracteritza, el nostre "Bernat del Manton" va cantar la canya a més de quatre, i entre bromes i rialles, es va acabar aquesta etapa, cinquena del GR-7-2 que ens portarà al Baix Cinca. I la propera, a La Llacuna, us esperem!

Blanca

Una aturada a sota d'unes alzines, un cop travessada la carretera d'Igualada a Vilanova. Foto: B. Forgas

CAMPAMENT D'HIVERN 94

Aquest any sí, amb neu!

"Aquest any no muntarem el campament d'hivern al Pedra -diem tots-. No perquè sigui un mal lloc, sinó perquè ja està bé de repetir dos anys seguits i, a més, puja el "manco" i ens cobra! Fora! Busquem un indret més dur."

Com que en principi les dates eren per Sant Antoni: "Tres dies... Cony! Que bé! Podem anar fins i tot a Gavarnie! Vols dir? Es molt col·lunat, però el viatge és llarg..."

Així va la reunió al "bareto" de casa nostra. "A veure, una altra birra", i després d'unes tandes de "garimbes"... Boí! -Aclareix-ho, noi, a Caldes de Boí? Al Balneari? Vinga, home, això per als de la tercera edat, que nosaltres encara tenim marxa... -No, escolteu, al Planell de Riu Malo! Ondia, no hi havíem pensat!

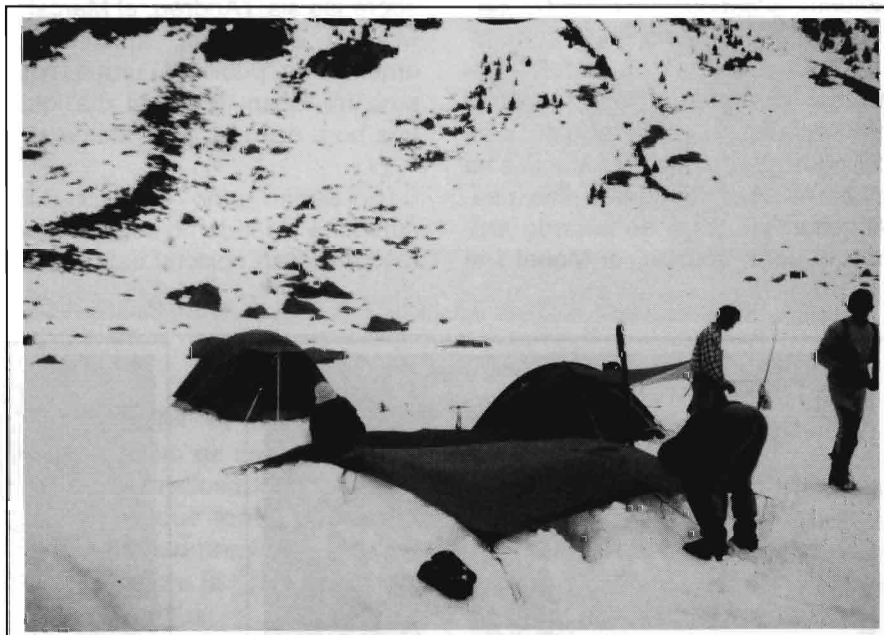
Planell (o Pleta) de Riu Malo, pràcticament al tancament de la vall de Boí, al vessant oest del Besiberri Nord, recull les aigües de les geleres i després de l'Estanyet del mateix nom s'uneixen a l'embassament Estany de Cavallers, que forma el Noguera de Tort.

El Planell de Riu Malo, per sobre els 1800 metres, és un bon lloc per portar a terme l'activitat hivernal que ens proposem. A causa de les fortes nevades de gener, deixem el Campament per als dies 5 i 6 de març.

A les sortides d'aquest tipus, normalment, se surt de manera esgraonada, segons les disponibilitats d'horaris laborals. Divendres, a les 8 del vespre, a la plaça de Catalunya, que a l'hora de la veritat, per acumulacions no previstes es van

fer les 9. Paciència! L'Andreu, la Lurdes, el Marçal, el Macià i jo marxem en direcció al Campament, sopem al voltant de les 11 i continuem amunt, sempre acompanyats per la il·lusió del cap de setmana que ens espera.

No és possible arribar a la presa per la neu que hi ha a la carretera i fem un bivac dintre del bosc. Encara era de nit i l'Andreu "toca diana". Val més no dir com va la anar la cosa. Amunt! Preparem el primer àpat i sortim al voltant de les

Campament d'Hivern a la Pleta de Riu Malo. Dues tendes i un igloo més un altre que s'hi va afegir després. Foto: J. Toledano

Foc de Camp al voltant d'un rom cremat. Foto: J. Toledano

8 del matí. Si fins a la resclosa la cosa és forta, tot el corriol que ressegueix l'estany, "per endurir-se"... Sort que teníem el dia per endavant, perquè entre parades i clava-des fins (PIP!) triguem aproximada-ment quatre hores del cotxe al lloc d'acampada.

Muntem les tendes, l'Andreu construeix una cova a la neu per-què aproximadament tenim un me-tre de gruix, trepinem les zones de plantar tendes, no era fàcil, clava-des fins (PIP!), fem caminets per anar a buscar aigua, etc. per no patir les desagradables enfonsades sorpresa fins (PIP!)

Durant les hores de llum, que són moltes, estudiem les possibili-tats per al dia següent. La neu és dolenta, les cascades també són molt amunt. "I si no pugen, els al-tres? Que farem?" L'Andreu i el Marçal intentaràn fer els Besiberris amb esquís, no cal dir que aquests pel camí. De "conya"! El Macià s'ha mullat "a tope" i la Lurdes sols mira. Al voltant de les 6 de la tarda arri-ben el Jordi Lozada, el Manel i el

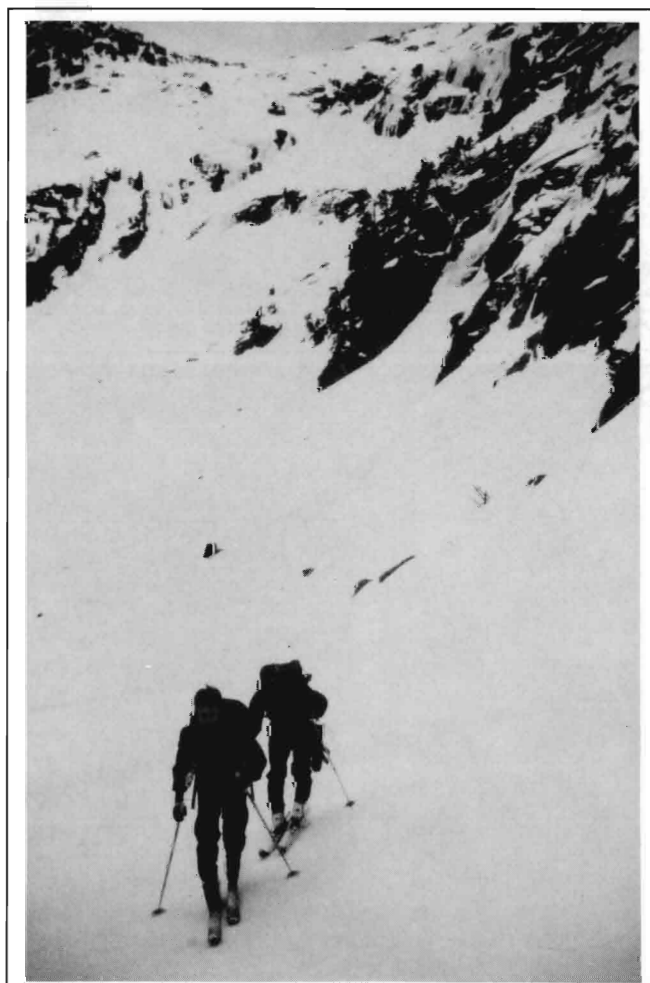
Xavi (de Canyelles), molt decidits. Els dos primers pujaran amunt de bon matí. A les 9 tocadetes arriben el Mago, el Ramon Camacho i la Núria Santacana. Preguntem si han vist l'Angel i el Jaume, perquè ells han aprofitat el dissabte per fer la prime-ra d'una via que han obert a Terra-dets.

Durant tot el dia hem fet diversos àpats i ara ja tots junts preparem el rom cremat. La nit és bona, temperatura aproximada 3°C. Toquen les 12. "Tu, que a les 4 to-quen matines".

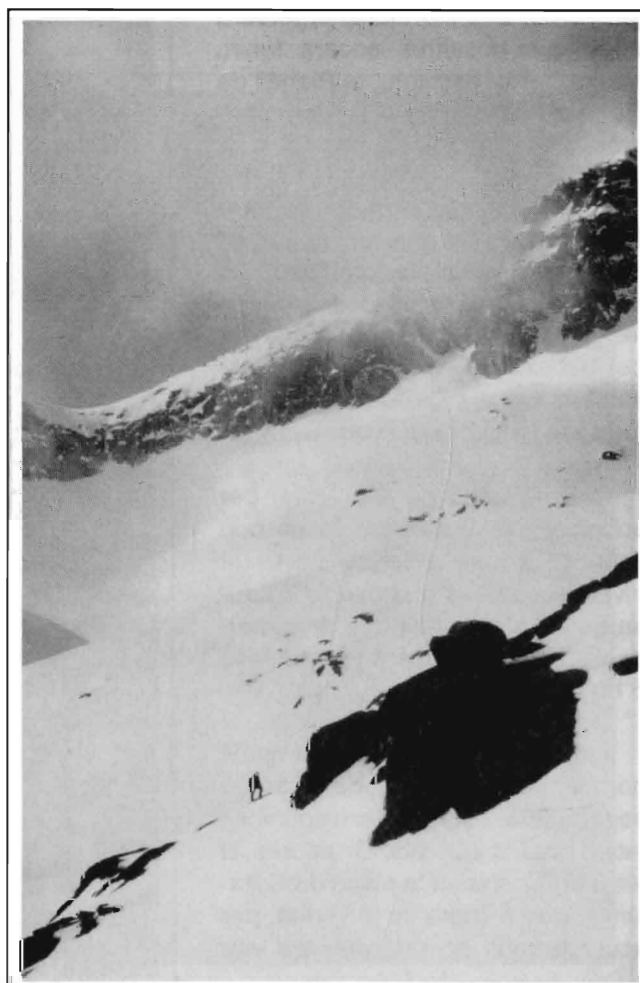
A les quatre, un graciós crida la gent. Volta per aquí, volta per allà... Els primers de marxar són el Jardiner i el Manelet, aproximada-ment a les cinc del matí. Després, sobre les sis, l'Andreu, el Marçal, el Mago i el Ramon, amb esquís, amunt. I les "pubilles" Lurdes i Núria amb mi, quan trenca el dia, quasi una hora després dels "skimers".

Sortim amb la tranquil·litat que dóna el fet de no estar compro-mès amb cap objectiu definit, i això

sembla que ens fa anar més ràpids que els "skimers", que al cap de poca estona els veiem ja sobre nostre. La neu és més bona que la del camí de la resclosa, i això ens dóna avantatge perquè al cap de poc més de dues hores els hem passat amb alçada i els tenim a sota nostre. Es l'hora de fer una parada per "jalar", el dia no és mas-sa bo, però anem veient més o menys el nostre entorn, la formida-ble piràmide de Punta Alta, el tres-mil de l'altre vessant, i mentre pi-quem els "ganyips" la boira s'obre talment que veiem molt a prop les crestes dels Besiberris i podem ja apreciar l'altra banda de la vall on estem acampats: Punta Alta, Agu-lles de Travessany... Els ulls s'il.lu-minen i diem: Amunt! Però, de sob-te, es tanca d'una forma fins i tot amenaçadora -pensem. Cal assegu-rar la tornada, els "skimers" ja els hem vistos desaparèixer amunt com coets, perquè ja han fet la "conya", començant la baixada ens avancem els companys més matiners, els diem que anem més de "tranqui" i els perdem per una pala arrosse-gant el cul com si fos un tobogan.

El Jordi V. i el Ramon C. pujant cap a la carena dels Besiberris. Foto: Andreu Ferrer

Des del Campament d'Hivern, pujant pels faldars del Besiberri Sud. Foto: J. Toledano

Prop de la carena, amb el Besiberri Nord al fons. Foto: Andreu Ferrer

Nosaltres també ho provem i anem fent, però a mesura que baixes la neu és més tova i ja no funciona res.

Arribem a les tendes i pleguem els trastets. Al cap d'un parell d'hores veiem els companys que ja s'arrien gelera avall amb un dia que ja s'ha obert de forma definitiva.

Amb tot el campament a sobre, reculem de cara al cotxe. A prop de la resclosa trobem l'Angel que espera que tornin el Jaume i l'Aleix, que han anat a provar unes cascades sobre la paret del llac.

A quarts de set del diumenge, ja estem tots junts per tornar a casa després d'un bon cap de setmana

convivint amb la duresa de la neu.

El Campament d'Hivern de 1994, any del 25è Aniversari del G.E.A.M., ja s'ha acomplert. Tots sou convocats per al Campament d'Hivern 95.

Joan Toledano

I ja hi tornem a ser!

El 24 de juliol de 1994
AMICS DE LA CAMINADA POPULAR DE LA VALL DE GOSOL
 ens esperen a la
VII CAMINADA POPULAR
 per la part mitjana de la Serra del Verd
 Torrentsenta, Font de la Guineu, Coll de Gósol,
 Serrat de la Matella, Serres i el Molí (16 km)

EL PAISATGE ALS MUSEUS DE VILANOVA I LA GELTRÚ

**Autor: Alexandre de Cabanyes
i Marquès (Barcelona, 1877 -
Vilanova i la Geltrú, 1972)**

Aquest pintor és ben representat als museus de la ciutat. Al museu del Castell de la Geltrú, hi té penjades dues obres de petit format titulades "platja" i pintades cap al 1950.

Al museu Balaguer, hi té quatre teles pertanyents a la decoració del Café del Foment. La decoració pictòrica del Café del Foment es realitzà el 1925. Promoguda per Joaquim Mir, hi van intervenir els artistes locals més destacats del moment.

D'aquestes quatre obres, la titulada "marina" té un format gairebé quadrat (150 x 161 cm) i representa el tema de les barques vara-

des a la sorra i amb les veles al vent. Es una temàtica que es repeteix a les dues notes del Castell de la Geltrú i que representa molt sovint el pintor.

Alexandre de Cabanyes, tot i haver nascut a Barcelona, inicià els estudis artístics a Vilanova, amb el pintor Josep Sugranyes, i més tard a Barcelona es formarà al Cercle Artístic de Sant Lluc i compartirà taller amb el pintor Xavier Nogués; participarà en les tertúlies del Café Restaurant "Els Quatre Gats". Les seves primeres exposicions les farà a Vilanova (1900 i 1901). Més tard marxarà a París i també instal·larà el seu taller a Munic. De tornada a Vilanova, fixa la seva residència a la masia familiar i es dedica fonamentalment a la pintura de paisatge. Exposà sovint a Barcelona (Sala Parès i Pinacoteca), però també a

altres indrets de l'Estat i a la mateixa Vilanova. Formà part de la barcelonina "Peña Colón", presidida pel seu amic Plandiura. Aconseguí per als museus de Vilanova i la Geltrú la col·lecció que porta el nom de "llegat 1956", motiu pel qual fou nomenat per l'Ajuntament fill predilecte el 1957.

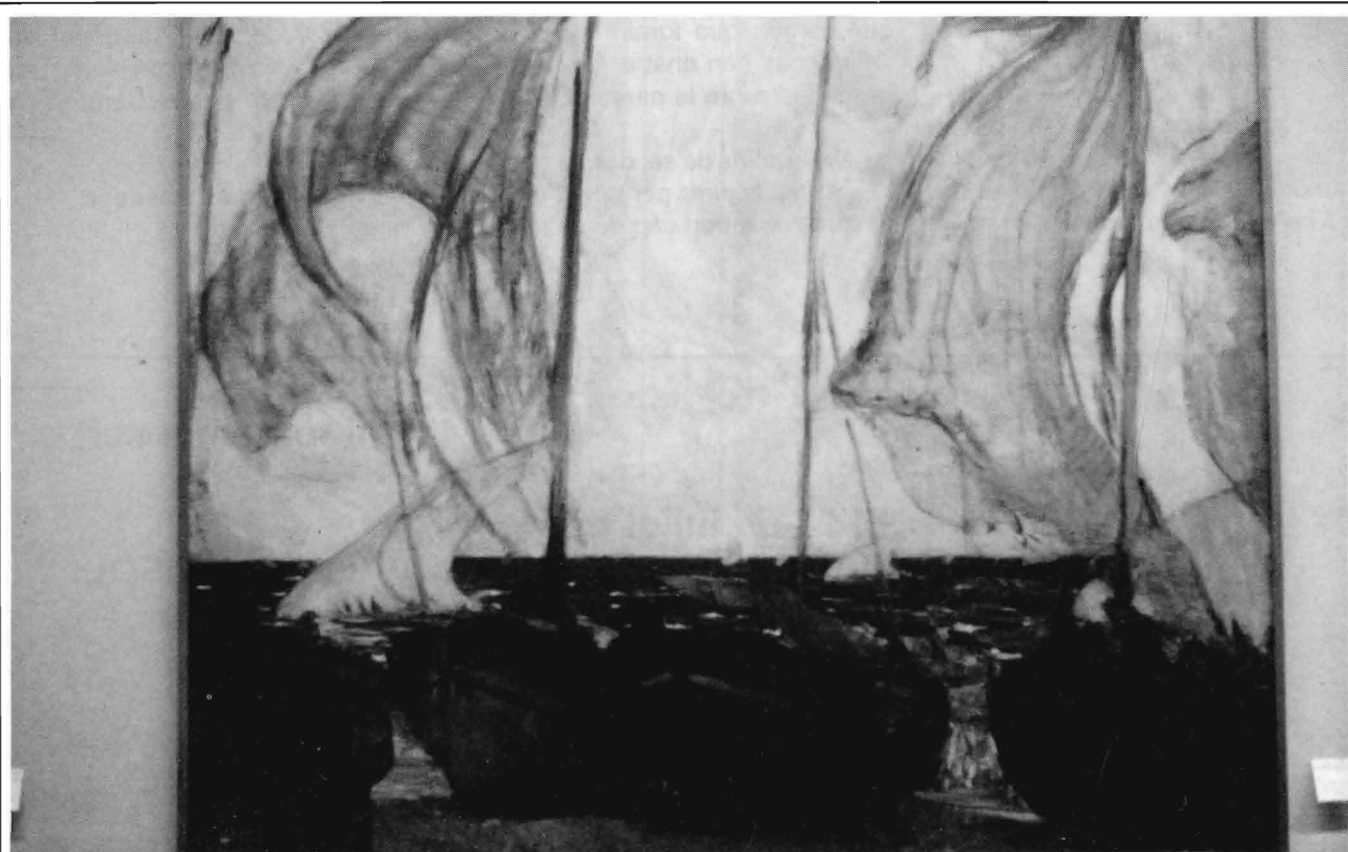
Entre la seva obra destaca, per la ubicació, el gran mural de tema històric pintat al Saló de Sant Jordi del Palau de la Generalitat.

Josep M. Also

Bibliografia:

Història de l'Art Català, Vol. VIII, Edicions 62, 1983.

Homenatge a Alexandre de Cabanyes, Foment Vilanoví 1967.

"Marina", d'Alexandre de Cabanyes. Foto: Josep M. Also

NOTÍCIES I COMENTARIS

L'HOSTAL DE CUNIT

Des de l'any 1988 estem llegint escrits de l'Hostal de la Dili-gència de Cunit on es diu que té els seus orígens en l'**antic Hostal de Cunit**, que, segons sembla, data de l'any 1515.

Es veritat que en la Història de Cubelles es llegeix que la construcció de l'Hostal és del segle XVI i fins i tot es fa menció del contracte entre el mestre Salvador Castillo "ostaler del ostal de Cunit" i el mestre de cases Guillem Sult de Vilafranca per obrar la casa, però es refereix al que fou l'**Hostal nou**, ço que vol dir que n'hi havia un de més vell i antic.

Desconeixem de quan existia el vell, però es tenen dades de l'any 1488 a l'Arxiu Municipal de Vilanova, en el llibre de la Cort del Batlle, registre núm. 2971, on es llegeix "**ostal e terres de Conit**", demostrant que ja n'hi havia a darreries del segle XV. I l'any 1593 es fa menció de "la casa que abans era Hostal", segurament citant el vell.

L'Hostal de Cunit pot dir que té un origen de més de mig mil·lenni! Per molts anys!

PUIG FALCO ?

Ja fa massa temps que se'n parla i sembla que, finalment, es vol acabar posant aquest nom a una futura "actuació" davant de la barriada del Tacó. D'on ha sortit aquesta denominació? Si ho preguntem a l'Ajuntament, segurament que ningú ens donarà cap raonament de pes, però el tràmit seguirà endavant i qualsevol dia ens trobarem amb un cartell que donarà oficialitat a una obra nova que portarà un nom desconegut per tothom.

Per als que no saben de què va, els ho explicarem. Ja fa anys que hi ha el projecte d'urbanitzar el sector que queda entre el torrent

del Llimonet i la carretera de Vilafranca, davant del Tacó, per damunt de l'escola del Grup Armanyà. Lògicament, aquesta nova urbanització hauria de portar un nom autòcton i conegut, si no popular. De fet la zona es troba al llarg de la Pujada del Tacó i aquesta denominació potser seria la més escaient, però per no repetir el mot Tacó i com que la nova barriada també estaria al costat del torrent del Llimonet o antic camí vell de Vilafranca, tal vegada seria millor donar-li el nom de **barriada del torrent del Llimonet**, més conegut, ja que tothom sap on és el Llimonet, nom popular que no va poder legalitzar-se quan es va alçar l'Armanyà.

Però totes les referències oficials de la ciutad futura "actuació" porten el nom de Puig Falcó. De pujol no n'hi ha cap en aquell indret i no sabem que hi tingui amagatall cap falcó. Què vol dir Puig Falcó? Els vilanovins i els geltrunencs tenim el dret a saber-ho abans que no ens sigui imposat.

NOVETATS EN ELS TORRENTS DE VILANOVA I LA GELTRU

Cada dia més immersos dintre de l'expansió de la ciutat, els torrents del municipi sofreixen el canvi experimentat per la urbanització que els envolta.

Per una banda, la Ronda Ibèrica, que enllaça la part de llevant amb la de ponent de la vila, s'ha obert pas sobre el **torrent de la Pastera** (on hi havia el pontet del camí de la masia d'En Cabanyes), amb un nou i modern pont de formigó, que fa veïnatge a la muralla i torre dels Josepets. L'obra va començar a primers d'octubre passat i ja era acabada abans de Nadal. A l'entrada i a la sortida d'aigües, ha quedat gravat l'escut de la ciutat (escaient iniciativa que s'hauria d'aplicar a tota construcció pública), però s'hi troba a faltar l'any de la seva inauguració. Ara la Ronda

Ibèrica continua pels antics terrenys de ca l'Escoda i es dirigeix vers el carrer de Miquel Guansé (abans Agricultors), esperant seguir un dia o altre fins a la Pallissa, on enllaçarà amb la carretera de l'Arboç. Fóra bo recordar que, desapareguda aquesta masia, la Pallissa podria donar nom a la plaça que queda al davant, on hi ha la Creu de Sant Joan. El veïnat ho espera i ho agraria.

Una altra actuació "torrentera" s'ha fet en el llot del de **Sant Joan o de la Ramusa**, variant el seu traçat i deixant-lo paral·lel al nou Institut d'Ensenyança Secundària, en el tram que va des del pont del carrer de la Torre d'Enveja fins al pont del carrer de l'Aigua, eliminant la giragonsa que feia el seu curs natural. Per cap d'any el desviament gairebé s'havia acabat.

Finalment, al capdavant de la Rambla de l'Exposició, quan travessa el **torrent de la Piera**, s'ha construït una gran rotonda de circumval·lació, precisament damunt del pont del que havia d'ésser el ferrocarril del Griffi, que l'han deixat intacte a sota dels nous viaductes. Suggerim la col·locació d'algun mobiliari urbà a sobre del vell pont per fer-lo més atractiu, fins i tot les vies que no va arribar a suportar i que donarien noció del seu estèril dreçament.

CARA I CREU AL CIM DE LA TALAIA

Ens ha arribat la notícia que algun desaprensiu s'ha carregat el "cocó" que recollia les aigües de pluja al cim de la Talaia. No fa pas gaires mesos havia estat arranjat curosament per un grup de voluntaris forestals. Com a contrapartida d'aquesta barbàrie, els/les caminaires "dels dimecres" han realitzat per segona vegada una plantació d'alzines al mateix cim, en la zona compresa entre el cocó i la taula de pedra. Esperem que aquestes joves alzines tinguin més sort que la teulada del "cocó"!

Agrupació Excursionista Talaia

Carrer Comerç, 4
Tel. 893 12 57
08800 Vilanova i la Geltrú

CIRCULAR PER ALS SOCIS ACTIVITATS MES DE MAIG 1994

Fins al dia 9 (Continua oberta l'Exposició "L'Excursionisme a les dècades del 50 i 60")

diumenge 1r de maig

XXVa SORTIDA DE "CONEGUEM CATALUNYA"

Excursió al ROCACORBA - Canet d'Adri-Pujarnol-Banyoles (Gironès-Pla de l'Estany)

Organitza: Secció de Cultura

divendres 6, a 2/4 de 9 del vespre, al local social

EXCURSIONISME I FRANQUISME

Xerrada a càrrec d'Estanislau Torres, autor del llibre d'aquest títol

Organitza: Secció de Cultura

divendres 13, a 2/4 de 9 del vespre, al local social

12 ANYS D'EXCURSIONS PER CATALUNYA

Xerrada a càrrec de Salvador Butí

INAUGURACIO DE L'EXPOSICIO: XXV SORTIDES DE "CONEGUEM CATALUNYA"

(que estarà oberta els dies feiners fins al 23 de maig)

Organitza: Secció de Cultura

diumenge 15

TRAVESSA GR-7-2: Etapa núm. 7: Cta. de La Llacuna-km 25 a Montagut (15 km apr.)

Organitza: Secció de Senders

divendres 20, a 2/4 de 9 del vespre, al local social

PASSEJADES HIMALAIENQUES

Travessa: Jomson-Pokhara al Nepal i Glacià del Kolahai al nord d'Índia

a càrrec de Mía Inglada i Güell

Organitza: Secció G.E.A.M.

dissabte 21, a les 5 de la tarda, a la Plaça de la Vila

TROBADA DE SARDANISTES INFANTILS

Cobla Premianença

Organitza: Amics de la Sardana

divendres 27, a 2/4 de 9 del vespre, al local social

DEL CAOS PRIMIGENI A LA VACA DE L'ESTRUGA

Xerrada a càrrec d'Agustí Poch

Organitza: Secció de Cultura

diumenge 29

Organitzat pel Club Muntanyenc Sant Cugat

Participació a la

58a MARXA DE REGULARITAT DE CATALUNYA a LLES DE Cerdanya (Cap del Rec)

(si hi ha prou participants es farà autocar)

«EL BUEN TAPEO»

junt a la Piscina Municipal

C/. Pelegrí Ballester, 19-21

Tel. 815 62 02

08800 VILANOVA I LA GELTRÚ

**INTERSPORT[®]
OLARIA**

Pl. Soler i Gustems, 5
Francesc Macià, 50
Tel. 8930470 - Fax 8141436

08800 Vilanova i la Geltrú

TOT PER A L'ESPORTISTA

